கம்பர் கவிதைக் கோவை

(கம்பராமாயணத்தினின்று திரட்டியது)

இரண்டாம் பாகம்

(கிட்கிந்தா-சுந்தர காண்டங்கள்)

யாழ்ப்பாணம்
பரமேசுவராக் கல்லூரித் தலைவர்
திரு சு. நடேச பிள்ளை, B.A., B.L., F.R.E.S., அவர்களது
முன்னுரையுடன்

பதிப்பாசிரியன்
அ. சே. சுந்தரராஜன், B.A.,
இராமநாதன் கல்லூரி,
சுன்னாகம், இலங்கை.

All Rights Reserved.

விலை] 1952. [ரூ. 2½.

THE MADURA TAMIL

சாரதா விலாஸ பிரஸ்,
கரிக்காரத்தெரு,
கும்பகோணம்.

பொருள் அடக்கம்.

		பக்கம்	செய்யுள்
	முன்னுரை	i—ii	
	நன்றியுரை	iii—iv	
	4 கிட்கிந்தா காண்டம்	1—57	1—133
33	பம்பைப் பொய்கை	1	1— 7
34	இராமபிரான் அனுமனைச் சந்தித்து சுக்கிரீவனோடு நட்புக்கொண்டமை	4	8— 65
35	வீரர் மலைச்சாரலூடு வாலிபாற் சென்றது	30	66— 73
36	வாலி சுக்கிரீவனைக் குறித்து இராம லக்குமணர் பேச்சு	34	74— 78
37	வாலியின் ஏச்சும் இராமபிரான் விடையும்	36	79—104
38	தாரை இலக்குவனை வழிவிலக்கல்	48	105—122
39	சாம்பன் அனுமனை இலங்கைக்கு ஏகும்படி கூறல்	54	123—133
	5 சுந்தர காண்டம்	58—136	134—323
40	அனுமன் இலங்கை நகர் வளங் கண்டு அதிசயித்தல்	58	134—140
41	இருளும் நிலவும்	61	141—154
42	இலங்கைமா தேவியை அனுமன் கண்ணுற்றமை	66	155—161
43	பிராட்டி சிறையிருப்பு	69	162—186

		பக்கம்	செய்யுள்
44	இராவணன் அசோக வனத்திற்கு வருதல்	79	187—196
45	அரக்கியர் தெழிப்புரை	85	197—201
46	உயிர் துறக்கத் துணிந்த பிராட்டியை அனுமன் சந்தித்தமை	88	202—228
47	கணையாழியைக் கண்ட சீதாபிராட்டியின் நிலை	99	229—234
48	பிராட்டி அனுமன் பேருருவங் கண்டு புகழ்ந்தமை	102	235—239
49	அனுமன் வேண்டுகோளும் பிராட்டி விடையும்	105	240—277
50	அனுமன் அரக்கர் கோனிடம் தூதுரைத்தமை	120	278—311
51	அனுமன் பிராட்டி செய்தி உணர்த்தியமை	129	312—323

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
12	28	திரண்டெழுகின்றன	திரண்டெழுகின்ற
26	30	வதனம்	கோல வதனம்
29	26	இன்பதுன்பங்கன்	இன்பதுன்பங்கள்
32	38	கூறுகி அறது	கூறுகின்றது

முன்னுரை.

கம்ப ராமாயணத்தில் திருப்பாற் கடலைச் சார்த்திக் கூறும் உவமைகள் பல உள. கம்பரின் மனதில் திருப்பாற்கடலைப்பற்றி ஊன்றியிருந்த எண்ணங்கள் அவர் கவிதையில் சமயம் வாய்த்த பொழுதெல்லாம் இடம் பெற்றனபோலும். கம்ப ராமாயணமே திருப்பாற் கடலைப்போன்றது என்று கூறலாம். இக்காப்பியம் விரிந்த செய்யுட்பரப்பை உடையது; கருத்தாழம் பெற்றது; ஓசைப் பெருக்குடையது; கற்பனை மணிக்குவை பொதிந்தது; மூவாத கவியமுதம் தன்னகத்தே கொண்டது இக்கவியமுதத்தைக் கடைந்தெடுத்துக் துய்க்கவேண்டுமென்ற பேரவா இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் பல மக்களிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றது. அதற்கேற்ப, கம்ப ராமாயணச் செய்யுட்களிற் சிறந்தவற்றைத் திரட்டிச் சில அறிஞர்கள் வெளியிட்டுவருகின்றனர்.

கம்பர் கவிதைக்கோவை என்ற இந்நூல் இத்தகைய வெளியீடுகளுள் ஒன்றாகும். இது கல்லூரிகளில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்குக் கம்பராமாயணத்தில் சுவையை உண்டாக்கும் முக்கிய நோக்கத்தைக் கொண்டது தமிழில் ஆர்வமுள்ள ஏனையோர்க்கும் இது பயன்படத்தக்கது. கம்ப ராமாயணத்தின் ஆறு காண்டங்களிலுமுள்ள சிறந்த செய்யுட் பகுதிகள் இந்நூலில் கதைப்போக்குக்கு இயைந்தவாறு கோக்கப்பட்டுக் குறிப்புரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் மூன்று பாகமாக வெளியிடப்படுகின்றது. முதற்பாகத்தில் பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம் என்ற மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளும், இரண்டாம் மூன்றாம் பாகங்களில் கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற மற்றைய காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பாகத்தைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் மூன்றாம் பாகங்களும் விரைவில் வெளிவரும்.

இந்நூலைப் பதிப்பித்த ஆசிரியர் திரு. சுந்தரராஜன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இராமநாத வள்ளல் நிறுவிய பரமேசுவரக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி என்ற இரு கல்லூரிகளிலும் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்துப் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழ்த் தொண்டுபுரிந்து வருகின்றார்கள். இவர்கள்

கம்ப ராமாயணத்தில் அதிகம் பயிற்சியுள்ளவர்கள்; அதன் செய்யுள் நயங்களை நன்குணர்ந்து, பத சாரத்தை நுட்பமாக உணர்ந்த வல்லவர்கள்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலிய வைணவச் சான்றோர்களின் வியாக்கியான மரபை அறிந்தவர்கள். இவர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்புரை இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்

இந்நூலில் ஒவ்வொரு செய்யுட் பகுதியின் முன் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்புகள் சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளன. இவை அவ்வச் செய்யுட் பகுதியின் சந்தர்ப்பத்தை விளக்குவதோடு செய்யுட்களில் சுவையை உண்டாக்கி, அவற்றின் நயங்களை உய்த்துணரச் செய்கின்றன. மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் வரும் சூர்யோதய வர்ணனைச் செய்யுட்களைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்பை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். இச்செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட உவமைகளில் இராமாயணச் சரிதத்தின் உட்கிடக்கை தொனிப்பதை இவ்வாரம்பக் குறிப்பு அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆரம்பக் குறிப்புகள் செவ்விய உரை நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பரின் கவிதைச் செஞ்சொற்கள் ஆங்காங்கு ஆளப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பதிப்பு மாணவர்களுக்குப் பல வகையிலும் பயன்படக் கூடியதாகும்.

பரமேசுவரக் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்,
15—8—1950.

சு. நடேசபிள்ளை,

நன்றியுரை.

கம்பராமாயணத்திலிருந்து மாணவர் விரும்பிப் படித்து இன்புறத்தக்க சில பல பகுதிகளைத் தெரிவு செய்து, ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் 1942-ஆம் ஆண்டளவிலேயே எழுந்தது. எனினும் 1949-ஆம் ஆண்டின் முடிவிலேயே செய்யுட்பகுதிகள் தொகுக்கப்பட்டு, குறிப்புரை முதலியனவும் ஒருவாறு எழுதி நிறைவேறின. 1950-ஆம் ஆண்டில் முதல் மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட முதலாம் பாகம் வெளிவந்தது. கிட்கிந்தா சுந்தர காண்டச் செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட இரண்டாம் பாகமும், யுத்தகாண்டச் செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட மூன்றும் பாகமும் இப்பொழுது வெளிவருகின்றன.

தெரிவு செய்யப்பட்ட செய்யுட் பகுதிகளுள் பெரும்பாலன மேல்வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டப்பட்ட பின்னரே இந்நூலுள் இடம் பெற்றன. சில பகுதிகளின் தொடக்கவுரைகள் அவ்வப் பகுதிகள் ஏற்ற வகுப்புகளுக்குப் படிப்பிக்கப்பட்ட பின்னர் திருத்தி எழுதப் பட்டன. ஒரு சில முக்கியமான செய்யுட்களின் பொருளும் இரண்டொரு வகுப்புகளிற் கற்பித்துப் பார்த்து, அதன் பின்னரே செப்பஞ்செய்து எழுதப்பட்டன. ஆரம்பவுரை, குறிப்புரை முதலியனவெல்லாம் மாணவர்பால் இயல்பாயமைந்த சிந்தனைத்திறனும் உய்த்துணர்வும் சிதையாவண்ணம் இன்றியமையாத அளவில் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலின் கையெழுத்துப்பிரதி முழுவதையும் பார்வையிட்டு, அவ்வப் போது வேண்டுந் திருத்தங்கள் கூறி, ஐயங்களையெல்லாந் தீர்த்து, எல்லா வழியிலும் இம்முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்து, இந்நூலுக்கு அரிய முன்னுரையையும் பெருந்தகைமையோடு எழுதியளித்த **திரு. சு. நடேசபிள்ளை** B.A., B.L., F. R. E. S., அவர்களுக்கு யான் பல்லாற்றானும் கடப்பாடுடையேன். அப்பேரறிஞர் செய்துள்ள உதவிகளுக்கெல்லாம் எனது ஆழ்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

செய்யுட் பகுதிகளையெல்லாம் ஒருவாறு தொகுத்து, குறிப்புரை முதலியவற்றை எழுத ஆரம்பித்த காலத்திலேயே, எனது நண்பர் **திரு. வி. செல்வநாயகம்** M. A. அவர்கள் கையெழுத்துப் பிரதியைப் படித்துப்பார்த்து, குறிப்புரை முதலியன அமையவேண்டிய பண்புகளைப்பற்றிச் சில அரிய ஆலோசனைகள் கூறினார்கள். அருங்கலைச் செல்வராகிய அவர் கூறிய கருத்துக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டே தொடக்கவுரை, குறிப்புரை முதலியவற்றை எழுதலானேன். மேலும் இந்நூலையிட்டு அன்னார் செய்துள்ள உதவிகள் மிகப்பெரியன. அவற்றிற்கெல்லாம் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

கையெழுத்துப் பிரதியை முழுவதும் கேட்டு ஆராய்ந்து, இந்நூல் அச்சாகி வெளிவருதற்கான உதவிகளை ஒல்லும்வகை பேரன்புடன் புரிந்த **பிரமஸ்ரீ பி. ஸ்ரீனிவாஸய்யர்** அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியை வணக்கத்துடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இந்நூலின் முதலாம் பாகத்தை நல்ல முறையில் அச்சிட்டளித்த ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர அச்சகத்தாருக்கும், இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்களைச் செவ்விய முறையில் அச்சிட்டுதவிய சாரதா விலாச அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூலிற்குப் பேரன்புடன் பாராட்டுரைகள் வரைந்து அனுப்பிய அன்பர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இராம நாதன் கல்லூரி,
சுன்னுகம். 4-2-1952.

பதிப்பாசிரியன்.

கம்பர் கவிதைக் கோவை

முதலாம் பாகம்

அபிப்பிராயங்கள்.

சுதேசமித்திரன்:—

பதிப்பாசிரியர் தாம் அகப்பை அகப்பையாக அள்ளிச் சுவைத்த இராமாயணப் பகுதிகளைத் தமிழன்பர்களுக்குத் தெரிந்தெடுத்துக் கொடுக்கின்றார். முன்னோர் செய்த பல உரை நயங்களின் உணர்ச்சியாலும் தம் உள்ளத்தில் கவிநய ஈடுபாட்டால் எழுந்த புத்துணர்ச்சியாலும் வந்தது இப்புத்தகம்......

பதிப்பாசிரியர் இந்த நூலை 32 பகுதிகளாக்கி ஒவ்வொன்றிற்கும் அணிந்துள்ள முன்னுரை கம்பனுக்குப் பாராட்டுதலாகவும், இந்நூலுக்கே பாராட்டற்குரிய சிறப்பியல்பாகவும் அமைந்துள்ளது. நிகழ்ச்சிகளை நேரில் காண்பது போல் காட்சிப் படுத்துவதும், மனித இயல்புக்கு ஏற்றவாறு அமைந்து இன்பம் பயப்பதும், புறத்து நிகழ் காட்சிகளைச் சிந்தனை உணர்ச்சியில் தோய்ந்து அளிக்கும் சொல்லாற்றலும் கம்பன் காவியத்தில் விளங்குவதை இவர் ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகின்றார். 'நவீன அகநூற் கொள்கைக்கு எல்லா வகையாலும் இயைந்த வண்ணம்' சூர்ப்பநகையைக் கம்பன் படைத்திருப்பதை ஆசிரியர் விவரித்துக் கூறுவது மகிழத்தக்கது. மிதிலைக் காட்சிப் படலத் திறுதியில் வரும் சூரியோதய வர்ணனை இராமாயணக் கதை முழுவதையும் குறிப்பால் உணர்த்துவது என்று இவர் ஒரு தனிப் பகுதியாக விளக்கினது வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது.......

ஞானசம்பந்தம்:—

கம்பர் கவிரசத்தை அன்பர்கள் அறிந்து பருகுவதற்கு இந்நூல் ஒரு கருவியாகும். .... முதல் மூன்று காண்டங்களினின்றும் சிறந்த பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தினகரன்:—

இஃது உயர்தரக் கலாசாலைகளில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்கட்குக் கம்பராமாயணத்தில் கவர்ச்சியைச் சிருட்டிக்கும் பிரதான நோக்கமுடையதாயினும் தீந்தமிழில் ஆர்வம் படைத்த மற்றையோர்க்கும் பயன்தரவல்லது.......தூய செந்தமிழ் உரை நடையில் எழுதப்பெற்றுள்ள ஆரம்பக் குறிப்புகள் கம்பரின் கவிதா இன்பத்தைத் துய்க்க வழிகாட்டியாயமைந்துள்ளன. .... தமிழபிமானமுள்ள ஒவ்வொருவர் கையிலும் இந்நூலிருக்கவேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

இலங்கை வித்தியா போதினி:—

இதனை ஆக்கிய திரு. சுந்தரராசன் மேல் வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ் கற்பித்து வருகிறாராதலின் மாணவர்களின் மனவியல்பை நன்கறிந்து அவர்களின் உளத்தை இழுத்து இன்புறுத்தத் தக்க செய்யுள்களையே தெரிந்தெடுத்துக் கோவைப் படுத்தியுளர். கதைப்போக்கும் இடையீடு படாதிருக்கவேண்டுமெனுங் கருத்தினால் ஒவ்வொரு செய்யுட் பகுதியின் தொடக்கத்திலும் சிறந்த குறிப்புரைகளைத் தந்துளர். பாட்டுகளுக்கு அவர் எழுதிய குறிப்புரை அவற்றைப் படிப்பிப்பவர்களுக்கு மிகுந்த உதவியாயிருக்கும்.

....

பொதுவாகக் கம்பர் கவி அமுதத்தைப் பருக விரும்புவோருக்கும் சிறப்பாக மேல் வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் இந்நூல் பயன்படக் கூடியது.

இந்து சாதனம்:—

இது கல்லூரி மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய முறையில் எழுதப்பெற்றுள்ளது; இதனைப் பயிலுவோர் காலகதியிற் கம்பராமாயணத்தைப் படிக்க ஆர்வங்கொள்வரெனலாம்.......

ஈழகேசரி:—

இந்நூல் கதையைத் தொடர்ச்சியாகக் கூறிச்செல்லாது, படல ஆரம்பத்தில் படலப் பொருளைத் தொகுத்துச் சொல்லி அவ்வப்படலச் செய்யுள்களின் சொற்றொடர்களைத் தொகுத்து நயம்படக் கூறி, ஆராய்ச்சித் தன்மையுடன் உய்த்துணர்விக்கும் தன்மை அமைந்து, தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட செய்யுட்களை அவ்வப்படலப் பின்னணியாகக் கொண்டு செல்வது. இதனால் இந்நூல்...... கம்பராமாயணத்திற் சிறிது பயின்றார்க்கு அதிகம் பயன்தரவல்லது.

இந்நூலாசிரியரது கம்பராமாயணப் பயிற்சியும் வைஷ்ணவ சம்பிரதாய அறிவும் செய்யுட் குறிப்புகளிலிருந்தும் ஆரம்பக் குறிப்புகளிலிருந்தும் புலனாகின்றன.

வீரகேசரி:—

மகாகவி கம்பன் படிக்கப் படிக்கத் திகட்டாத தெள்ளமுதத் தமிழிலே கருத்தாழமும், ஓசை நயமும், கற்பனையின் எழிலும், நாடகச் சுவையும், குண ஓவியச் சிறப்பும் விளங்க இராமாயணத்தைப் பெருங்காப்பியமாக இயற்றினார். .... 'திகட்டாத தெள்ளமுது' 'கவி அமுதம்' என்றெல்லாம் அறிஞர்களால் புகழப்பட்டு வரும் கம்பராமாயணக் கவிதைகளின் கோவையே இந்நூல்....... ஒவ்வொரு காண்டத்திற்குரிய குறிப்புரைகளையும், அரும்பதவுரைகளையும் ஆசிரியர் நன்கு எடுத்து எழுதியுள்ளார். கம்பராமாயணத்தை முழுவதும் படிக்க அவகாசமில்லாதவர்களுக்கு இக்கவிதைக் கோவை பெரிதும் உதவும்.

முன்னுரையில் திரு. சு. நடேச பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளபடி இப்பதிப்பு மாண வர்களுக்குப் பலவகையிலும் பயன்படக்கூடியதாகும்.

ஆனந்தவிகடன் :—

காலத்தை வென்ற பெரு நூல்களைப் பொது மக்கள் இலகுவில் பெற்று எளிதில் புரிந்துகொள்ளுமாறு செய்யப்படும் முயற்சிகளெல்லாம் ஆதரிக்கத் தக்கன. இத்தகைய ஒருவகை முயற்சியின் பயனாக **வெளிவந்திருக்கின்ற**...... 'கம்பர் கவிதைக் கோவை'யில் சிறந்த செய்யுட் பகுதிகள் என்று பதிப்பா சிரியர் கருதியவை கதைப் போக்குக்கு இசைந்தவாறு கோக்கப் பெற்றுள்ளன. குறிப்புரையும் உண்டு.......

கல்கி :—

எத்தனையோ பாக்கியங்களைப் பெறலாம். ஆனால் கம்பன் கவியமுதை அனுபவிக்கும் பாக்கியம் பெறவில்லை என்றால் அத்தனை பாக்கியங்களையும் பெற்றுத்தான் என்ன பயன்?

இப்படி ஏங்குபவர்களுக்கு இப்போது நல்ல காலம் பிறந்திருக்கின்றது. கம்பன் கவிதைகள் பல பதிப்புக்களாக வெளிவருகின்றன. சுன்னாகம், ராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர் அ. சே. சுந்தரராஜன், பி. ஏ. கம்பராமாயணத் தில் முதல் மூன்று காண்டங்களிலுள்ள அருமையான கவிகளைத் திரட்டித் தக்க குறிப்புரையுடன் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

தினமணி :—

நமக்குச் சிறந்த இலக்கியப் பொக்கிஷமாக விளங்கிவரும் கம்பராமா யணத்தில் பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம் ஆகிய மூன்று காண்டங்களிலிருந்து திரட்டிய செய்யுட்கள் இம் முதல் பாகத் தில் காணப்படுகின்றன. கம்பராமாயணத்தை முழுவதும் படிக்க வசதி யில்லாதவர்களுக்குக் கம்பன் காவியத்தின் ரசனையை அனுபவிப்பதற்கு இக் கவிதைக் கோவை மிகவும் பயன்படும்.......

செந்தமிழ்:—

புலத்துறை முற்றிய சான்றோருள் கம்பர் முன் எண்ணத்தக்கவர். அவர் இயற்றிய இராமாவதாரமோ இலக்கியநயமனைத்தும் ஒருங்கமைந்த பார காவியமாகும். அஃது இயற்றமிழ் நூலாக மட்டும் இல்லை. தன்கட்பயின்ற பல்வேறு வகையான சந்தவிருத்தங்களால் இசைத்தமிழ் நூலாகவும், கதா பாத்திரங்களின் உரையாடலால் நாடகத் தமிழ்நூலாகவும் விளங்குகிறது. அன்றியும் நாடு, நகர், அரசு, அமைச்சு, போர், ஒழுக்கம், உலகநடை, உயர்ந் தோரியல், மாதர் ஆடவர் தருமம் முதலியவற்றைப் பேசுமாற்றால் இலக்கண நூலுமாகும். இதன் கவிச்சுவையில் ஈடுபடாத தமிழ் மக்கள் இல்லை. கன்னற்

கட்டியுள் ஒவ்வொரு துண்டும் ஒத்த சுவையுடையவாயினும் அவற்றைச் சுவைப்போருடைய உடற் கூறும் நாவியல்பும் முதலியவற்றால் அவற்றுள் சுவை வேறுபாடு காணப்படல் போல், இந்நூலுள் எல்லாப் பாடல்களும் ஒரு நிகரான சுவையுடையவாயினும், அவற்றைப் பயில்வாரும் ஆராய்வாருமாகிய மக்களின் உள்ளம், அறிவு முதலியவற்றுக்கேற்ப அவற்றுள் சுவை வேறுபாடு காணப்படுவதும் இயல்பு. அச்சுவையுணர்வுடையோர் இராமாவதார நூலுள் தாந்தாம் மிக்க சுவையுடையனவாகக் கண்ட கவிகளைத் தொகுத்து விளக்க வுரைகளுடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவாராயினர். இம்முறை தழுவியவற்றுள் நம் செந்தமிழில் வெளிவந்து முற்றிய கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டும் இக் **கம்பர் கவிதைக் கோவையும்** சிறந்தனவாகும்.

இக் கவிதைக் கோவையின் முதற் பாகத்தைக் கம்பர் இயற்றிய இராமாவதார நூலுள் பால—அயோத்தியா—ஆரணிய—காண்டங்களில் ஆசிரியர் சுந்தரராஜன் அவர்கள் தாம் இனியவாகக் கண்ட கவிகளைப் பல தலைப்பின் கீழ்ப் பல பாடங்களாகத் தொகுத்து அவற்றை மாணவர்கள் எளிதிற் படித்துச் சுவையுணர்ச்சியால் மகிழும் வண்ணம் ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் முன்னுரையும் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் குறிப்புரையும் வரைந்து அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

கம்பர் கவிப்பகுதிகளையிடைமடுத்தெழுதப்பட்ட முன்னுரையுள் பால காண்டப் பாடங்களுக்குரியவை தனிச்சிறப்புடையன....இது மாணுக்கருக்கும் பிறருக்கும் பெரிதும் பயன் விளைக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. இதனைத் தொகுத்து உரைகளுடன் அச்சிட்டு வெளியிட்ட ஆசிரியர் பாராட்டற்குரியர். அவர் இரண்டாம் பாகத்தையும் சீரிய முறையில் வெளியிடற்கு இறைவன் அருள் புரிக. இக் கோவை தமிழ் மக்களால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்படும் என்று நம்புகிறோம்.

The Ceylon Teacher:—

....

Without an acquaintance with Kamban, no scholar in Tamil can be said to have appreciated the essence of Tamil poetic genius.

......It is indeed a great service to present selections of the very best from this unique work. It may serve to stimulate a desire to drink deeper from the poetic spring.

In this ' Kambar Kavithaik Kovai ' succeeds.

The Editor has given here a scholarly selection from the first three books (Kandams) of the Kamba Ramayanam. Though consisting of excerpts, he has succeeded in retaining a sense of sequence and continuty in the narration.

This edition which is excellently annotated will serve as a useful introduction to Tamil scholarship.

The Hindu:—

The book under review contains 500 verses selected from the first three Kandams of Kambaramayanam with a foreward from the pen of principal S. Natesa Pillai of Parameshwara College, Jaffna. It is intended to serve as a text-book in educational institutions. The selection clearly shows that Mr. Sundararajan is a *RASIKA* who dives deep into the different emotional instincts of human beings, who observes Nature in her varied aspects and who has a fair sense of proportion. He gives a brief summary, critical and appreciative, of the contents of each section before the verses are introduced to the reader. Almost every verse has a short note under it, which explains difficult expressions, notes the figures of speech and sometimes gives grammatical notes.

Indian Express:—

The present selection edited by A. S. Sundararajan is another welcome addition to the existing ones. In addition to suitable chapter headings a crisp summary of the poems is invariably given. Explanatory notes and meanings of difficult words have been offered, not at the end as is generally done, but just below the poems on each page. This method will enable the reader to understand the purport of the poems easily. The author seems to have devoted considerable time to Kamban and the reader is likely to benefit considerably by his intelligent observational apt interpretations. He is not satisfied with offering mere verbal meanings but dives deep into the purport of each selected poem, taking special care to indicate the context and the correlation of one description to another, endeavouring at the same time to get at the poet's view point. The paraphrase or 'padasaram,' as it is called is really good in some places and the prose introductions studded with apt quotations from the text, considerably enhance the value of the book.

A. M. K. Cumaraswamy, Esq., B. Sc. Registiar, University of Ceylon:—

The Selection has been well done and in such wise as to eliminate needless disgressions and irrelevancies and afford beginners the chance of true enjoyment of a first rate Epic Poem. ....
A particularly happy feature is the style of the annotation adopted. Only the difficult words and phrases are explained and these are handled concisely and clearly.

பேராசிரியர் ஸ்ரீ அ. சீநிவாசராகவன் அவர்கள்:—

கம்பருடைய விசாலமான காவியம் முழுவதையும் பயில இயலாதவர்க்குத் தங்கள் 'கவிதைக் கோவை' சிறந்த முறையில் உதவும் என்பது என் கருத்து. பாடல்களுக்குத் தந்துள்ள உரைக் குறிப்பும் ஆங்காங்கே கதைத் தொடர்ச்சியைக் காட்டி, பாட்டின் நயங்களை உணர்த்தும் விமர்சனக் குறிப்பும் நன்முக அமைந்திருக்கின்றன. நல்ல முயற்சி. பாராட்டுகிறேன்.

மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதராஜ ஸ்ரீ K. S. கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரிகள், சென்னை ராஜ்ய வடமொழி ஆஸ்தான கவி அவர்கள்:—

தாங்கள்............அன்பு மிகுதியால் எனக்கு அனுப்பிய 'கம்பர் கவிதைக் கோவை' என்ற அரும்பெரும் நூல் கிடைக்கப்பெற்று மிகக் களிப்பெய்தினேன்.........நூலை அங்கு மிங்கும் புரட்டிப் பார்த்தேன். மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, என் போன்றவர்களுக்கும் பெரிதும் பயன்படும் எனத் தெளிந்தேன்.

பண்டிதமணி ஸ்ரீ க. சு. நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார் அவர்கள்:—

...தமிழ் மொழியில் சில காவியங்களே உள்ளன. அவற்றுள் இராமாயணம் மிக்க சிறப்புடையது; வான் போற் பரந்தது; பசிபிக் சமுத்திரம் போல் ஆழமானது; திருப்பாற் கடல்போல் அமுத முடையது; அதனுல் அது யாவராலும் கடையப்படவேண்டியதுமாகும். சான்றேர்கள் பலர் அதனைக் கடைந்திருக்கிறுர்கள். அவர்களுள் முதலில் வைத்தெண்ணப்படவேண்டியவர் அ. சே. சுந்தரராஜன் B. A., அவர்கள்.

.... பரப்பில் குறைந்த கருத்தில் நிறைந்த இராமாயணந்தான் இந்தக் கம்பர் கவிதைக் கோவை.

இந்நூலில் இராமாயணப் படலங்களின் உயிர்போற் சிறந்த—தெரிவு செய்யப்பட்ட பாடல்களும், அவற்றின் குறிப்புரைகளும், ஒவ்வொரு பாடத்

தொடக்கத்திலும் ஆரம்பக் குறிப்புகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வாரம்பக் குறிப்புக்கள் யாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு அருமந்த நூலாகவும் ஆக்கிக் கொள்ளலாம். .... இந்த நூல் மாணவர்கள் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடுகிற ஒருசிந்தனைத் தூண்டுகோலாகும். அதனால் அது நன்கு வரவேற்கப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

பேராசிரியர் ராவ்சாகிப் ஸ்ரீமத் மு. ராகவையங்கார் அவர்கள் :—

தங்கள் கோவை நூலை ஆங்காங்கே நான் பார்த்துவந்தபோது பாடல்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ள முறையும் உரைக் குறிப்புக்களும் நன்கமைந்திருத்தல் கண்டு மகிழ்ந்தேன். கம்பராமாயணத்தின் ஸாரத்தையும் பாடல் நயங்களையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவோர்க்குத் தங்கள் தொகுப்பும் உரையும் பெரிதும் பயன்படக்கூடியன என்பதில் ஐயமில்லை.

கவிமணி ஸ்ரீ தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் :—

கம்பராமாயணம் உலக மகா காவியங்களுள் ஒன்று......கம்பராமாயணத்தை எல்லோருக்கும் பயன்படச் செய்யும் வழி சுவை குன்றாமல் அதைச் சுருக்கிக் கொடுப்பதேயாகும். ......

திரு. சுந்தரராஜன் அவர்களின் கம்பர் கவிதைக் கோவை என்ற நூலை நான் ஆவலோடு படித்துப் பார்த்தேன். இன்கவித் தொடைகள், தெள்ளிய உரைவிளக்கம் இவை நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. சீர்கள் பதங்களைப் பிரித்துப் பதிப்பித்திருப்பது நல்ல முறையாகும். ஆசிரியருடைய கல்வி மாட்சி அவர் காட்டும் பொருளாழத்தால் விளக்கமாகின்றது. இது ஓர் நல்ல முயற்சி; சிறந்த தொண்டுங்கூட.

ஸ்ரீமத் வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யார் அவர்கள் :—

திருவாளர் அ. சே. சுந்தரராஜன் பி. ஏ. என்பவர் சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியிலும், பரமேசுவரக் கல்லூரியிலும் பல்லாண்டுகளாகத் தமிழாசிரியராய்த் தமிழ்த் தொண்டு பூண்டு மாணவர்களைத் தமிழ்ச் சுவையைத் துய்க்கச் செய்துவருபவர். மாணவர்களே யன்றித் தம்மைப் போலவே தமிழ் மக்களும் அம்மொழியைச் சுவைக்க வேணுமென்ற கருத்தினால் அன்னார் கற்றோரிதயத்தைக் களிப்புறச் செய்யும் கம்பர் கவிதைகளில் அருஞ் செய்யுட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, **கம்பர் கவிதைக் கோவை** என்று பெயர் சூட்டி, அவற்றின் பொருளையும் நுண்மையுற விளக்கி வெளியிடும் பணியை மேற்கொண்டுள்ளார். அதன் பயனாக இப்போது அந்நூலின் முதற் பகுதி வெளியாகியிருக்கின்றது.

இவ் வெளியீடு சிறிது தமிழுணர்ந்தோரையும் ஆசிரியருதவியின்றியே கற்க வழிகாட்டிக் கம்பர் கவிகளில் அவர்களைத் திளைக்கச் செய்யத் தூண்டுகோலாக இருக்குமென்று கருதுகின்றேன்.

பிரமஸ்ரீ :—பி. ஸ்ரீநிவாஸய்யர் அவர்கள் :—

கல்வியிற் பெரிய கம்பர் எம்மனோர்க்குக் கேடில் விழுச் செல்வமாக ஆக்கி அளித்துள்ளது **இராமாவதாரம்** எனப் பெயர் பெற்ற பெருங்காப்பியம். இக் காப்பியக் கடலுள் தம் அறிவுப்புணை துணையாக நீந்தி, இன்பந் துய்ப்பது எல்லோர்க்கும் இயல்வதொன்றன்று.

என் ஆருயிர் நண்பர் **திரு. அ. சே. சுந்தரராஜய்யங்கார், B. A.,** அவர்கள் மெய்வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது, செவ்வி யருமையும் பாராது, அவமதிப்புங் கொள்ளாது இராமாவதாரத்துள் கருத் தூன்றிக் கற்றுணர்ந்து, அதனுள் தாம் கண்டின்புற்ற பொருள்களைப் பல பாடங்களாக வகுத்து, ஒவ்வொரு பாடத் தொடக்கத்திலும் அழகிய முன்னுரையையும் அதனைத் தொடர்ந்து பாசுரங்களையும் அப் பாசுரங்களிலே அமைந்துள்ள அரும்பதம், தொடர் முதலியவற்றின் பொருள்களையும் தம் கல்வித் திறன் தோன்ற எழுதி, **கம்பர் கவிதைக் கோவை** எனப் பெயர் தந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

இக் கோவை நூல் சிறப்பாகக் கல்லூரிகளிலும் உயர்தர பாடசாலை களிலும் பயிலும் மாணவர்களுக்கும், பொதுவாகத் தமிழ்ச் சுவை நுகரும் ஆர்வமுடையவர்களுக்கும், உறுதுணையாய் உதவும் பண்பாடுடையது.

தமிழன்பர்கள் இந் நன்முயற்சியைப் பாராட்டி, ஆசிரியருக்குத் தக்க முறையிலே உதவிபுரிவார்களாக.

பேராசிரியர் ஸ்ரீ எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L., :—

கம்பனின் மகா காவியத்தை முழுவதும் கற்றுணர்வது எளிய காரிய மன்று. பலதிறப்பட்ட துணை நூல்களும் அவசியம் என்று கருதுகிறேன். சுருக்கங்களும் பிறதிரட்டு நூல்களும் கம்பனது கவித்வ நயத்தை உணர்வதற் குப் பெரிதும் பயன் படுவனவாம்.

காலஞ்சென்ற வ. வே. சு. ஐயர் அவர்கள் பால காண்டத்திற்கு ஒரு சுருக்கம் இயற்றினர். பின்னர், பி. ஸ்ரீ முதலான பலரும் பல காண்டங்களுக் குச் சுருக்கம் இயற்றி அளித்திருக்கிறார்கள். கம்பராமாயண இன் கவித் திரட்டு நூலும் இங்கே கூறத்தக்கதுவே. தங்கள் நூலும் மேற் குறித்தன போன்று பயன்பட வல்லதேயாகும்.

கம்பர் கவிதைக் கோவையில் முதல் மூன்று காண்டங்களின் சுருக்கமும், செய்யுளின் நயம்தோன்ற எழுதிய உரைக்குறிப்பும், கதையழகினைக் காட்டும் சரிதக் குறிப்பும் காணப்படுகின்றன. தங்களுடைய கம்ப ராமாயணப் பயிற்சி யும் ஆராய்ச்சி வன்மையும் இக்கோவையில் நன்கு புலனாகின்றன.

....

இராமாயணம் முழுமைக்குமுரிய தங்கள் கவிதைக் கோவை விரைவில் வெளிவரும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஸ்ரீமத் பண்டிதவ. சு. இராஜ ஐயனூர் அவர்கள்:—

பத்தாம் நூற்றூண்டுக்குப்பின் தமிழ் மொழியில் வந்த செய்யுள் நூல்களில் கம்ப ராமாயணத்துக்கு ஒத்ததும் மிக்கதும் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. தமிழிலே உள்ள எல்லாத் தொடர் நிலைச் செய்யுள் நூல்களுள்ளும் 'கம்ப ராமாயணம்' தலையாயது. நீண்ட நாட்களாய்க் கம்பராமாயணத்துக்கு ஒரு சிறந்த உரை எழுதப்படாமையால் அந்நூலின் விழுப்பம் அறியாத சில புலவர்கள் சங்க நூல்களுக்குக் கம்பரர்மாயணம் ஒப்பாகாது எனக்கருதி வந்தார்கள். கம்பராமாயணத்தை ஊன்றிப்படித்து, அதனை ஆராய்ந்து பார்த்தால், தொல்காப்பியம் முதலான எல்லாச் சங்க நூல்களின் அமைதியும் அதன் கண் பொதிந்து கிடப்பதனை, நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். கம்பர் என்னும் புலவர் சங்க நூல்களிற் பெரிதும் பயிற்சி பெற்றிருந்தனர் என்பதற்குக் கம்பராமாயணம் ஓர் உரை கல்லாய்த் திகழ்கின்றது.

கம்பராமாயணத்தைத் தொகுத்துப் பலர் பல தொகுதிகள் வெளியிட்டார்கள். இவ்வெளியீடுகளில் வெள்ளகால் சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் எழுதின 'கம்பராமாயண சாரம்' என்பது ஒன்று; சுன்னுகம் சுந்தரராஜ ஐயங்கார் அவர்கள் தொகுத்த 'கம்பர் கவிதைக் கோவை' என்பது மற்றொன்று. கம்பர் கவிதைக் கோவை என்னும் நூல் ஈழ நாட்டுப் பள்ளிகளில் உயர்தரக் கல்விபயிலும் தமிழ் மாணவர்க்குப் பெரிதும் வாய்ப்பாக இப்போது வெளிவந்துள்ளது. செய்யுட்களைச் சீர் சீராகப் பிரித்து, அவற்றில் வரும் அருஞ்சொற்களுக்குச் சிறந்த உரை எழுதியிருப்பது இந்நூலாசிரியர் பள்ளிக்கூடத்தில் உயர்தர மாணவர்க்குப் பாடஞ் சொல்லுதலில் நிரம்பவும் பழக்க முள்ளவர் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். ஆங்கிலச் செய்யுள் நூல்களுக்கு, மேலை நாட்டுப் புலவர்கள் உரையெழுதும் ஒரு சிறந்த முறை, உரைக் குறிப்பில் தழுவப்பட்டிருப்பதனைக் கண்டு யான் இத்தொகுப்பு நூலைப் பாராட்டுகின்றேன்.

செல்வி. நல்லம்மா சுப்பிரமணியம் அவர்கள், B. Sc. (Hons.):—

மாணவர்கள் விரும்பும் முறையில் கம்பர் செய்யுட்களைக் கோவையாகப் பதிப்பிக்க விழைந்த காரியத்தில் நீங்கள் வெற்றிபெற்றுவிட்டீர்கள். குறிப்புக்கள் எழுதப்பட்ட முறை மாணவர்களின் இயல்புக்கு மிகமிகப் பொருத்தமானது.......நயங்களைச் செய்யுளிலிருந்து தாமே கண்டறிந்து அனுபவிக்கும் இன்பத்தை மாணவர்களுக்குப் பலவழிகளில் இம்முறை அளிக்கின்றது;......... மாணவர்களின் மனதைக் கவரக்கூடிய சுவையுள்ள பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டுவதனுல், அவர்கள் செய்யுளைக் குன்ருத ஆர்வத்துடன் படிக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகின்றது. அன்றியும் இவை மாணவர்களுக்கு வேண்டிய அளவில் மாத்திரம் உதவியளிக்கின்றன. இத்தகைய ஒரு முறைபற்றி எழுதப்பட்ட குறிப்புரை தமிழ் இலக்கியம் கற்பதற்கு ஒரு புதிய முறையைக் காட்டுகின்றது. இலக்கியங்களை நயப்பதற்கு மாணவர்களிடம் இயல்பாயமைந்துள்ள சக்தியை வளர்ப்பதோடு எந்த இலக்கிய நூலையும் அனுபவிக்க வேண்டிய முறையையும் காட்டுகின்றது.

இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்கள்.

திரு. பண்டித சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்:—

ஆசிரியர் திரு. சுந்தரராஜன், B. A., ஆழ்வார்களின் அருளிப்பாடுகளில் ஆழ்ந்தவர்கள்; கம்பரில் திளைத்தவர்கள்; கம்பராமாயண மகா சமுத்திரத்தில் ரஸஞ்சொட்டுகின்ற—ஆயிரத்துக்குச் சிறிது அதிகமான பாடல்களைத் தேடிச் சுவைத்து, ஒரு நல்ல ரஸகலசத்தை இலக்கிய ரஸிகர்களுக்கு வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அன்றி, இனிய கதைத் தொடர்புகள், அரும்பத விளக்கங்கள், நய நுட்பங்கள் என்னும் இவைகளை வேண்டுமிடந்தோறும் சுருங்கச்சொல்லல் என்ற அழகில் அமைத்து நுகர்வோனுக்கும் கவிதைக்கும் இடையிலே அநாவசியகமாகத் தம்மை வளர்த்திக்கொள்ளாமல் தமது பழுத்த நீண்டகால ஆசிரிய அநுபவத்தையும் புலஞ் செய்திருக்கின்றார்கள். கால விரயத்துக்குப் பெரிதும் அஞ்சுகின்ற இந்தக் காலத்திலே, உயர்தர மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் கம்பரை மிக எளிதில் தரிசனம் செய்வதற்கு வாய்ப்பான ஒரு கைக்கண்ணாடி இது.

---

4. கிட்கிந்தா காண்டம்.

33. பம்பைப் பொய்கை.

ஆரம்பக் குறிப்பு:

சவரி யென்னும் தவ மூதாட்டி சொல்லிய வழியே சுக்கிரீவனிருக்கும் இரலை மலையை நாடிச் சென்ற இராம லக்குமணர் வழியில் பம்பைப் பொய்கையைக் கண்டு, அதில் நீராடி அன்றிரவை ஒரு சோலையிற் கழித்தனர். அவர்கள் கண்ட பொய்கையை வருணிப்பன இப்பாடல்கள்.

இப் பகுதியில் முக்கியமாக, கவனித்தற் குரியது கவிதையின் பண்புகளைப்பற்றிக் கம்பர் கொண்ட கருத்தை யுணர்த்தும் 'எற்பொரு நாகர் தம்' என்ற செய்யுள். இச் செய்யுளிற் காணப்படும் கருத்தை, 'புவியினுக் கணியாய்' (ஆரணிய 1.) என்ற செய்யுளோடும், 'நல்லியற்கவிஞர்' (யுத்த 172.) என்ற செய்யுளோடும் சேர்த்து ஆராய்ந்து, கவிதையின் பண்புகளைப் பற்றி ஆசிரியர் கொண்ட கருத்துகளைத் தெளிவாக அறிதல் நலம். அங்ஙனம் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் கம்பர் கவியமைதிகளைச் சீர்தூக்கி யறிதற்கும் பேருதவியாகும்.

[தெரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகள்:—

பம்பைப் படலம் 2, 4–7, 14, 16.]

1 தேன்படி மலரது செங்கண் வெங்கைம்மாத்
தான்படி கின்றது தெளிவு சான்றது
மீன்படி மேகமும் படிந்து வீங்குநீர்
வான்படிந் துலகிடைக் கிடந்த மாண்பது. 1

2 குவான்மணித் தடந்தொறும் பவளக் கோலிவர்
கவானர சன்னமும் பெடையுங் காண்டலில்
தவாநெடு வானகந் தயங்கு மீனொடும்
உவாமதி உலப்பில உதித்த தொப்பது. 2

3 ஓதநீர் உலகமும் உயிர்கள் யாவையும்
வேதபா ரகரையும் விதிப்ப வேட்டநாள்
சீதம்வீங் குவரியைச் செகுக்கு மாறுரு
காதிகா தலன்தரு கடலின் அன்னது. 3

---

1. இப்பாடத்திலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் 'பம்பை' என்ற எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க.

தேன்படி மலரது—தேன் பொருந்திய தாமரை முதலிய பூக்களை யுடையது. செம் கண் வெம் கைம்மா தான் படிகின்றது—சிவந்த கண்ணை யுடைய, மதங்கொண்ட படியினுலே வெம்மையை யுடைய யானைகள் வந்து குளிக்கப் பெற்றது; கை மா—துதிக்கையை யுடைய விலங்கு; யானை. மீன் படி—மின்னல்கள் பொருந்திய. வீங்குநீர்—கடல். கிடந்த—பொருந்திய. வீங்கு நீர் மீன் படி மேகமும் படிந்து வான் படிந்து உலகிடைக் கிடந்த மாண்பது. மலரும் யானையும் படிகின்ற தெளிவு சான்ற பொய்கை, மின்னலோடு மேகமும் படியப் பெற்ற கடல் ஆகாயத்தினியல்பைப் பெற்றுப் பூமியிலே கிடந்தது போன்றது. மின்னல் மலருக்கும், மேகம் யானைக்கும், ஆகாயம் தெளிவுக்கும் உவமை. மீன்—நீட்டல் விகாரம்.

2. குவால் மணித் தடம்—கூட்டமாகிய முத்துக்களையுடைய பொய்கையிடந் தொறும். பவளக் கோல் இவர் கவான் அரச அன்னம். தவா—அழியாத. உவா மதி—பூரண சந்திரன். உலப்பில—அளவில்லாதன.

3. ஓத நீர்-குளிர்ந்த கடல் நீர். வேத பாரகர்-வேதங்களின் கரையைக் கண்டவர்; பாரம்—அக்கரை. விதிப்ப—படைக்கும்பொருட்டு. வேட்ட நாள்—விரும்பிய காலத்தில். சீதம் வீங்கு உவரியைச் செகுக்குமாறு—குளிர்ச்சி பொருந்திய உப்புக் கடலை மாறுகொள்ளும்படி. காதி காதலன்—காதி என்னும் அரச இருடியின் மகனுகிய விசுவாமித்திரன். தரு கடலின் அன்னது—படைத்த நன்னீர்க் கடலை ஒத்தது.

4 எற்பொரு நாகர்தம் இருக்கை யீதெனக்
கிற்பதோர் காட்சிய தெனினும் கீழுறக்
கற்பக மனையவக் கவிஞர் நாட்டிய
சொற்பொரு ளாமெனத் தோன்றல் சான்றது. 4

5 களனவில் அன்னமே முதல கண்ணகன்
தளமலர்ப் புள்ளொடு தயங்க இன்னதோர்
கிளவியென் றறிவருங் கிளர்ச்சித் தாகலான்
வளநகர் கூலமே போலு மாண்பது. 5

6 ஆரிய முதலிய பதினெண் பாடையிற்
பூரியர் ஒருவழி புகுந்த தாமென

---

4. அப் பொய்கையின் ஆழமும் தெளிவும் கூறப்படுகின்றது.

எல் பொரு நாகர் தம் இருக்கை ஈது—சூரியனோடு மாறுபடுகின்ற நாகர்களின் இருப்பிடமே இப் பொய்கையின் அடிப்பாக மாகிய ஈது. எனக்கிற்பதோர் காட்சியது எனினும்—என்று பக்கத்திலே நின்று சுட்டிக்காட்டத் தக்க தோற்றம் வாய்ந்ததாய் அவ்வளவு ஆழமாயிருந்த போதிலும். கீழ் உற—கீழுலகம் வரையிலும். கற்பகம் அனைய அக்கவிஞர் நாட்டிய சொற்பொருளாம் என—கற்பக மரத்தைப் போன்று, பல திறப்பட்ட பொருளையெல்லாந் தரவல்ல பாக்களைப் பாடும் கவிஞர்கள் அப்பொருட் கூறுகளைத் திட்டமாக உய்த்துணரும் வண்ணம் நிறுத்தி யமைத்த சொற்களின் பொருளைப் போன்று. தோன்றல் சான்றது—விளக்கம் அமைந்தது அப் பொய்கை. மரம் ஒன்றாயினும் பல்வகைப் பொருளையுந் தருதல் போலப் பல பொருள் வளங் கனிந்த பாடலைப் பாடுங் கவிஞர். கோடையில் ஆறு கடத்தற்கு வழி காட்டியாக மூங்கில் தூண்களை நட்டுவைப்பதுபோன்று, பொருளை வரையறுத்தறிதற்குதவியாகச் சொற்களைச் செய்யுளகத்தே ஏற்ற விடங்களிற் பெய்தமைப்பர் என்பது புலப்பட, 'நாட்டிய சொற்பொருள்' எனப்பட்டது. கவிஞர் செய்த நூல் பலதிறப்பட்ட ஆழ்பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தும் அப்பொரு ளெல்லாம் ஐயமறப் புலப்படுதற்கேற்ற சொல்லாற்றலையுடையதாயிருப்பதுபோலவே, இப் பொய்கை பாதலம் வரை ஆழ்ந்து சென்ற தாயினும் அதனடியிலுள்ள அரும் பொருள்கள் எல்லாம் கட்புலனும் படி தெளிந்திருந்தது.

5. களன் நவில்—இன்ன தென்று தெளிவில்லாமல் மதுரமாகக் கூவுகின்ற. கண் அகல் தளம் மலர்—இடமகன்ற இதழ்களையுடைய மலர். தழங்க—மிகுதியாக ஒலிப்ப. கிளவி—தொனி. கிளர்ச்சித்து—எழுச்சியையுடையது. கூலம்—கடைவீதி.

6. ஆரியம்—வடமொழி. பூரியர்—அற்ப அறிவினை யுடையவர். ஒருவழி—ஓரிடத்தில். ஓர்வு இல—இன்ன ஒலி இன்ன புள்ளின் ஒலி என்று

ஓர்வில களவிகள் ஒன்றொ டொப்பில
சோர்வில விளம்புபுள் துவன்று கின்றது. 6

7 ஈறிட லரியமால் வரைநின் றீர்த்திழி
ஆறிடு விரையகில் ஆர மாதியா
ஊறிட ஒண்ணகர் உரைத்த ஒண்டளச்
சேறிடு பரணியில் திகழு நேரது. 7

கேள்வியினால் மட்டும் ஆராயமுடியாதன். சோர்வு இல—ஓய்வில்லாதவை களாய். விளம்பு புள்—ஒலிக்கின்ற புள். துவன்றுகின்றது—நெருங்கியிருக்கப் பெற்றது.

7. ஈறிடல்—முடிவிடுதல். இடு—கொணர்ந்து இடப்பட்ட. விரை அகில்—வாசனை பொருந்திய அகில். ஆரம்—சந்தனம். ஊறிட—ஊறுதலாலே. ஒள் நகர்—ஒளி பொருந்திய நகரத்தி லுள்ளவர்கள். உரைத்த—அரைத்த. ஒள் தளம் சேறு—ஒள்ளிய மிகுதியான சந்தனக் குழம்பு. பரணி—பாத்திரம். திகழும் நேரது—விளங்குகின்ற தன்மையையுடையது.

34. இராமபிரான் அனுமனைச் சந்தித்து சுக்கிரீவனோடு நட்புக் கொண்டமை.

இராமலக்குமணர் சவரி கூறிய வழியே சென்று இரலை மலையை அடைந்து, அதன் மீது விரைவாக எளிதின் ஏறலாயினர். நீலமால்வரையனைய வீரர் வரிசிலை ஏந்தி, நொய்தின் வருவதைக் கண்ட சுக்கிரீவன் முதலிய வானரர், அவர் வாலி ஏவலால் வருபவரோ என்று ஐயுற்று, ஒரு மலைக்குகையில் ஓடி யொளித்தனர். அவ்வமயம் அவருள் ஒருவனாகிய அனுமன், 'நீவிர் அஞ்சன்மின்' என்று தேற்றி, இருவரும் வருகின்ற வழியில், ஒரு மாணியுருவினனாய்ச் சென்று, அயலிலே மறைய நின்றான். அப்படி அவன் புறப்பட்டது முதல், இராமபிரான் வானரக் கோனுடன் நட்புக்கொண்டது வரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இப்பகுதியில் அடங்கிய பொருளை மூன்று பிரிவாக வைத்து ஆராயலாம். முதலில் அனுமன் இராமலக்குமணரைக் கண்டு பேசி நிலைமைகளையறிந்து சுக்கிரீவனை அழைத்து வரச் செல்கின்

றுன். பின்பு சுக்கிரீவனிடம் அவ்வீரர் வரலாற்றையும் பெருமையையுங் கூறுகின்றுன். பின்பு இராகவன் கவியின் வேந்தனுக்கு அபயமளித்து, அவனோடு நட்புக்கொள்ளுகின்றுன். இம்மூன்று நிகழ்ச்சிகளையும் ஆசிரியர் மிகச் சீரிய முறையிற் காட்டுகின்றுர்.

இராமபிரானும் அனுமனும் கண்டு பேசியதைக் கூறும் செய்யுள்கள் கல்வியிற் பெரியராகிய கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் பெருமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன. மாணவப் படிவமொடு மறைய நின்ற மாருதி தவ வேடந்தாங்கி, வில்லேந்திய கையினராய் வந்த பெருவிறல் வீரரது நிலைமைகளையெல்லாம் தனது நுண்ணறிவினுலும் அகத்தெழுந்து பெருகிய அன்புணர்ச்சியினுலும் உள்ளவாறு உய்த்துணர்ந்தனன். அறமே உருவெடுத்தாற் போன்ற 'மீளா நெறியுய்க்கும்' தெய்வப் பிறப்பினராய அப்பெருமக்கள் அருமருந்தனையதொரு பொருளை இழந்து, சிந்தை சேர் சிறுதுயரினராய் வந்தவராதல் வேண்டுமென்று துணிந்தனன்.

இதற்கிடையில் அவர்களும் அணுக, அனுமன் தெரிவுற எதிர்சென்றெய்தி, 'கவ்வையின்றுக நுங்கள் வரவு' என்று முகமன் கூறினன். சவரிபால் வழி கேட்டுக் காடும் மேடுங் கடந்து சுக்கிரீவனை நாடிவர, அவனிருப்பிடத்தருகே ஒருவன் எதிர் வந்து இன்சொற் கூறி வரவேற்றமையை ஒரு நன்னிமித்தமாகக் கொண்ட இராமபிரான் கருணையின் மலர்ந்த நெஞ்சினனுய், மாருதியை நோக்கி, 'எவ்வழி நீங்கியோய்? நீ யார்?' என வினவினுன். அவ்வினுக்களுக்கு 'காதல் நான்முகனுலுங் கணிப்பரிய கலையனைத்துங் கதிரோன் முன்சென்று' ஓதிய சொல்லின் செல்வனுகிய மாருதி அளித்த விடையிலிருந்து அப்பிரான் அவனது ஆற்றல் நிறைவு, கல்வியமைதி, அறிவு எல்லாம் ஒருங்கிசைந்த பண்பாடு, செவ்விய குணம், சேனுயர் பெருமை இவற்றை நுனித்துணர்ந்தான்.

எங்ஙனமெனில், 'மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய!' என விளித்ததனுல் மாருதி அவனது தெய்விகத் தோற்றப் பொலிவில் உள்ளங் கசிந்து ஈடுபட்டமையையும்; 'மகளிர்க் கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி நளிர் இரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்ச

மொத்தலர்ந்த கண்ண!' என்று மீண்டும் விளித்தமையால், தன் சிந்தையிற் சேர் சிறு துயரத்தையும் அதன் மூல காரணத்தையும் அன்னவன் உய்த்துணர்ந்த பெற்றியையும்; 'கார்க்கோலமேனிய!' 'தாமரைக் கண்ண!' 'தேவ!' என நிரலே விளித்தமையினால், தன்னைத் திருமாலுக்கு ஒப்பான பெரியோன் எனத் துணிந்த ஆற்றலையும்; விடை கூறிய முறைமையினாலும் செஞ்சொல் திறமையினாலும் அவன் கல்வியறிவையும்; சுக்கிரீவனது உண்மை நிலைமையை ஒன்றும் ஒளியாமற் கூறியமையினால் அவன் வாய்மையல்லது பயின்றறியா நாவினன் என்பதையும்; புதிதாகக் கண்ட தன்னிடம் இங்ஙனமெல்லாம் பேசியமையினால் தன்பால் மாருதி கொண்ட பெருமதிப்பினையும் இன்ன பிறவற்றையும் உய்த்துணர்ந்து, தன் ஓங்கிய உணர்வினால் அனுமனது 'ஆணி இவ்வுலகுக்கெல்லாம் என்னலாம் ஆற்றற்கேற்ற சேணுயர் பெருமையையும்' சிக்கறத் தெளிந்தான். தான் துணிந்த படியே மாருதியின் பண்புகளைத் தம்பிக்குக் கூறினான்.

பின்பு இராமபிரான் கேட்ட வினாக்களுக்கு அனுமன் கூறிய விடை முதலியன வெல்லாம் அனுமனது சொல்வன்மைக்குச் சீரிய எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவன. அவன் பேசிய இன்சொல், காட்டிய பேருருவம் முதலியன வெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இராகவனைப் பரவசப் படுத்தின. வரும் பொழுது சிந்தையில் இடம் பெற்ற சிறு துயரமும் விலகிற்று: அகம் மலர்ந்து, கோல முகமும் மலர்ந்து குன்றுறழ் தோளினனாய் இனிதின் நின்றனன். இந்நிலையில் அனுமன் விடை பெற்றுச் சுக்கிரீவனிடஞ் சென்றனன்.

தன் தலைவனிடம், அனுமன் இராமபிரானது செப்பருங் குணம், வீரம், அருள், வரலாறு முதலியவற்றை யெல்லாம் பேசும் பொழுதும் சொல்லின் செல்வனாகவே கவி அவனைக் காட்டுகின்றார். பல வகையாலும் அளவிலா உவகை எய்திய மாருதி முடுகி வருகின்ற உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு பேசுகின்றான். அவன் கூற்றில் இடம் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் இராமாயணத்தில் உரிய இடங்களில் விரிவாகவும், இது போன்ற வேறு இடங்களில் சுருக்கமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் இந்தப் பகுதியில் அந் நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும் சொற்கள் மற்றைய இடங்களிற் காணப் பெறாத ஒரு புதிய ஆற்றலையும் அழகையும்

பெற்றுள்ளன என்பது மிகையன்று. மேலும் அனுமனது மகிழ்ச்சிவழி வந்த உள்ளக் கிளர்ச்சி, பாட்டின் ஓசையில் பத்தும் பத்தாகச் சொற்பட்டுத் திகழ்கின்றது.

இப்பகுதியின் ஈற்றிற் காணப்படுவது இராமபிரானும் சுக்கிரீவனும் சந்தித்து நட்புக் கொள்ளுதலாகிய நிகழ்ச்சி. இவ்விருவரது கூட்டுறவு இராமாவதாரத்தின் முக்கிய நோக்கத்திற்கு இன்றியமையாததொன்று; ஆதலால், அதன் சிறப்பினை ஆசிரியர் பல திறப்பட்ட அரிய உவமைகளால் விரித்துரைக்கின்றார். மேலும் அவ்விருவர் ஒன்று கூடிய காட்சியும் இருவருக்கிடையே நிகழ்ந்த பேச்சும், இராமபிரான் கூறிய உறுதிமொழியும், மிக உருக்கமான முறையில் ஆசிரியராற் கூறப்பட்டுள்ளன.

[தெ. ப:—மராமரப் படலம் 5—21; 23—25; 27—56; 58—65.]

8 **அவ்விடத் தவர்மறுகி அஞ்சிநெஞ் சழியமைதி**
வெவ்விடத் தினைமறுகு தேவர்தா னவர்வெருவல்
தவ்விடத் தனியருளு தாழ்சடைக் கடவுளென
இவ்விடத் தினிதிருமின் அஞ்சலென் றிடையுதவி. 1

9 **அஞ்சனைக் கொருசிறுவன் அஞ்சனக் கிரியனைய**
மஞ்சனைக் குறுகியொரு மாணவப் படிவமொடு

---

8. அவ்விடத்து—வீரர் இரலைமலையில் நொய்தினேறி வருதலைக்கண்டு சுக்கிரீவன் முதலியோர் மூலம் ஓர்கிலாது ஒரு மலைக்குகையில் புகுந்த அந்த அமயத்தில். அவர்—சுக்கிரீவன், தாரன், நீலன் முதலியோர். மறுகி—காரணம் ஓர்கிலாது மனங் கலங்கி. அஞ்சி—வாலி ஏவலால் வந்தவரென்று அச்சங்கொண்டு. நெஞ்சு அழி அமைதி—மேலே செய்வது இன்னதென்று சிந்திப்பதற்கும் இயலாதவராய் மனமுடைந்து நின்ற நிலையில். அனுமன் 'அஞ்சல்' என்று தேற்றி, 'அயன் மறைய நின்று நினையும்' என்று அடுத்த கவியில் முடியும். கடலில் தோன்றிய ஆலாலமென்னும் நஞ்சினைக்கண்டு தேவர் தானவர் கொண்ட அச்சம் நீங்கும்படி தனியே நின்று, 'அஞ்சன்மின்' என்று அதனை அமுது செய்தருளிய தாழ் சடைக் கடவுளைப் போல, 'நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே இனிது இருமின்; அஞ்சவேண்டாம்', என்று கூறித் தேற்றினான். மறுகு—மனந்திகைத்த. தானவர்—அசுரர். வெருவல் தவ்விட—அச்சம் நீங்கும்படியாக. தனி—தனியே. இடை உதவி—அந்த அமயம் தேறுதல் கூறி.

9. அஞ்சனை—அனுமனின் தாய். அஞ்சனக் கிரியனைய மஞ்சன்—நீல மலைபோன்ற (தயரதன்) மகன்; மஞ்சன்—மைந்தன். அயிர்த்து—ஐயுறவு

வெஞ்சினத் தொழிலர்தவ மெய்யர்கைச் சிலையரென
நெஞ்சயிர்த் தயன்மறைய நின்றுகற் பினின்நினையும் 2

10 தேவருக் கொருதலைவ ராமுதல் தேவரெனின்
மூவர்மற் றிவரிருவர் மூரிவிற் கரரிவரை
யாவரொப் பவருலகின் யாதிவர்க் கரியபொருள்
கேவலத் திவர்நிலைமை தேர்வதெக் கிழமைகொடு. 3

11 சிந்தையிற் சிறிதுதுயர் சேர்வுறத் தெருமரலின்
நொந்தயர்த் தவரனையர் நோவுறச் சிறியரலர்
அந்தரத் தமரர்அலர் மானிடப் படிவமயர்
சிந்தனைக் குரியபொருள் தேடுதற் கொருநிலையர். 4

கொண்டு. அயிர்த்த காரணம் தவ மெய்யும் சிலைக்கையு மாகிய இசைவில்லாச் சேர்க்கை. ஆதலால் மறைய நின்று ஆராய்ந்தான் கற்பினின் நினையும்—தனது கல்வியறிவி னுதவியினால் சிந்திப்பானாயினான், அவர்கள் நிலைமைகளைப்பற்றி.

10. *மூரி வில்—வலிமை பொருந்திய வில். இவர்கள் ஏதேனுமொரு பொருளை நாடி வருகின்றனரோ என்று ஆராயுமிடத்து, இருந்த விடத்திலிருந்தே இவர்கள் பெற முடியாததொன்றில்லை; ஆதலால் இவர்கள் நிலைமையை எளிதில் தீர்மானிக்க இயலாது. கேவலத்து—எளிதாக. கிழமை—சம்பந்தம்; வகை.*

11. *முதலில் அவர்கள் தோற்றத்தை வைத்து ஆராயத்தொடங்கினான். அடுத்தபடி அவர்கள் ஓரிடம் நாடிச்செல்ல நேர்ந்ததன் காரணம் பற்றி ஆராய்ந்தான். இச்செய்யுளில் அவர்கள் முகத்தோற்றத்தைக் கொண்டு மனநிலையை ஆராய்ந்தமை கூறப்படுகின்றது.*

தெருமரலின்—துன்பத்தினால், நொந்து அயர்த்தவர் அனையர்—மனம் வருந்திச் சோர்வுற்றவரைப் போலக் காணப்படுகின்றனர். இத்துன்பம் அரக்கர் முதலிய பகைவராலேற்பட்டிருக்கக் கூடுமோவெனின், அப்படித் துன்ப மடைய எளியரல்லர்.

பின்பு அவர்கள் கண் பார்வை அங்கு மிங்கும் உலாவுவதைக் கவனித்தான். மயர் சிந்தனைக்கு உரிய பொருள் தேடுதற்கு ஒரு நிலையர்—அறிவு மயங்கும்படி செய்யக்கூடிய ஒரு பொருளைத் தேடுகின்றவர் போன்ற நிலை இவர்கள் நிலை.

12 தருமமுந் தகவுமிவை தனமெனுந் தகையரிவர்
கருமமும் பிறிதொர்பொருள் கருதியன் றதுகருதின்
அருமருந் தனையதிடை அழிவுவந் துளததனை
இருமருங் கினுநெடிது துருவுகின் றனரிவர்கள். 5

13 கதமெனும் பொருண்மையிலர் கருணையின் கடலனையர்
இதமெனும் பொருளலதொ ரியல்புணர்ந் திலரிவர்கள்
சதமனஞ் சுறுநிலையர் தருமனஞ் சுறுசரிதர்
மதனனஞ் சுறுவடிவர் மறலியஞ் சுறுவிறலர். 6

வேறு

14 என்பன பலவுமெண்ணி இருவரை எய்தநோக்கி
அன்பினன் உருகுகின்ற உள்ளத்தன் ஆர்வத்தோரை

---

12. அவர்கள் வந்த கருமம் இத்தன்மையது என்பதை எல்லாவற்றையும் இசைவித்துத் தன் நுண்ணிய அறிவினால் துணிகின்றான்.

தகவு—நல்லொழுக்கம். அறமும் நல்லொழுக்கமும் ஆகிய இவைகளே தம் பெருஞ்செல்வம் என்று மதிக்கத் தக்கவர். ஆதலால் இவர் வந்துள்ள கருமம், அருமருந்தனைய தொன்று இடைநிலையே கைதவறிப்போக அதனை எங்குந் தேடுதலேயாம். இருமருங்கினும் நெடிது துருவுகின்றது கண்டு இங்ஙனம் துணிந்தனன்.

13. இனி அவர் தன்மையை ஆராய்ந்து துணிகின்றான்.

கதம் எனும் பொருண்மை இலர்—சுக்கிரீவன் அஞ்சியபடி வாலி ஏவலின் வருபவரோ எனின்:— கோபம் எனும் பண்பு சிறிதும் இலர்; அதற்கு நேர்மாறாகக் கருணைக் கடல் போன்றவர்; நன்மை செய்வதன்றி மற்றொன்று அறியார்; ஆயினும் இந்திரனும் அஞ்சும்படியான தோற்றப் பொலிவினர்; அறக் கடவுளும் அஞ்சும்படியான நல்லொழுக்க முள்ளவர்; மன்மதனும் அஞ்சும் அழகினர்; யமனும் அஞ்சும்படியான வலிமை வாய்ந்தவர்; ஆதலால் வாலி ஏவலால் வந்தவரல்லர்.

14. இதுவரை தனது நுண்மாண் நுழைபுலத்தினால் வீரரது தன்மை, கருமம் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து துணிந்த அனுமன் அவர்களை எய்த நோக்கிய வழி, தன் அகத்தெழும் உணர்ச்சியினால் ஆராய்ந்து முன்னைய முடிபை உறுதிப்படுத்துகிறான்.

என்பன பலவும் எண்ணி—'கற்பினின் நினைந்து'. இருவரை எய்த நோக்கி—இருவரையும் நன்றாகப் பார்த்து. எய்த நோக்குதலாவது இதயம் வரை பார்வை ஊடுருவும்படி நோக்குதல். அங்ஙனம் நோக்கியபின் தனது தூய நெஞ்சிலே நிகழ்ந்ததை அவதானித்தான். அப்பொழுது:— அன்பினன்—அவர்கள் மாட்டு அன்புணர்ச்சி யுடையனாகத் தன்னைக் கண்டான். அந்த அன்பு

முன்பிரிந் தனையர் தம்மை முன்னினன் என்ன நின்ருன்
தன்பெருங் குணத்தால் தன்னில் தானலது ஒப்பி லாதான். 7

15 தன்கன்று கண்ட அன்ன தன்மைய தறுகண் பேழ்வாய்
மின்கன்றும் எயிற்றுக் கோண்மா வேங்கையென்
றினையவேயும்
பின்சென்று காதல் கூரப் பேழ்கணித் திரங்கு கின்ற
என்கன்று கின்ற தெண்ணிற் பற்பல இவரை அம்மா. 8

16 மயின்முதற் பறவை யெல்லா மணிநிறத் திவர்கள் மேனி
வெயிலுறற் கிரங்கி மீதா இருஞ்சிறைப் பந்தர் வீசி
எயில்வகுத் தெய்து கின்ற விண்முகிற் கணங்க ளெங்கும்
பயில்வுறத் திவலை சிந்திப் பயப்பயத் தழுவும் பாங்கர். 9

அவனுள்ளத்தை உருக்கிற்று. முன்னினன்—கண்டான். வர வர அன்புணர்ச்சி வெள்ளம் போற் பெருகுதலைக் கண்டான். தன் பெருங்குணத்தால் தன்னில் தானலது ஒப்பிலாதான்—அனுமன்; தன்னில் தான்—தனக்குத்தானே.

15. இங்ஙனம் அன்பினல் மனமுருகுகின்ற நிலையில் மற்றெல்லா உயிர்களும் தன்னைப் போலவே அன்புணர்ச்சி தலையெடுத்து நிற்றலைக் கண்டான்; அங்ஙனங் கண்டமை இது முதல் மூன்று செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

தறுகண்—அஞ்சாமையையுடைய (கோண்மா). பேழ்வாய்—பெரிய வாயையுடைய. மின் கன்றும் எயிற்றுக்கோண்மா—மின்னலும் ஒளி மழுங்கித் தோன்றும்படியான பற்களையுடைய சிங்கங்களும். இனையவேயும்—இவை போன்ற கொடிய விலங்குகளும். காதல் கூர—ஆசை இவர்கள் மாட்டு மிகுதலாலே. பேழ்கணித்து இரங்குகின்ற—மருண்டு விழித்து மனம் இரங்குகின்றன. என்.........அம்மா—என்னவிதமாகக் கன்றுகின்றது. இதை ஆலோசிக்குமிடத்துப் பற்பல விலங்குகளும் அங்ஙனமே மனம் இளகுகின்றன; இவர்களுக்கும் அக்கொடிய விலங்குகளுக்கும் என்ன தொடர்பு? இவை இப்படி நடந்து கொள்வது எவ்வளவு வியப்பிற்கிடமானது!

16. வெயில் உறற்கு—வெயில் படுதற்கு. மீதா—மீதாக; மேலே. வீசி—ஒரே முறையில் வீசினற் போல விரைவிலே பரப்பி. எயில் வகுத்து—வெயிலின் வெப்பம் தாக்காதபடி மதிற் சுவர் எழுப்பியதுபோன்று வளைத்து. எய்துகின்ற—வளைத்தபடி அது குலையாமல் கூடவே பறந்துவருகின்றன. விண்முகிற் கணங்கள்—வானத்திலுள்ள மேகத்தின் கூட்டங்கள். எங்கும் பயில்வுற—எல்லா விடங்களிலும் நெருங்கி. திவலை சிந்தி—பட்டவிடத்து மேனி நனையாதபடி மெல்லிய நீர்த்துளிகளைத் தெளித்த வண்ணம். பாங்கர் பயப் பயத் தழுவும்—இரு மருங்கினும் அவர் செல்லும் வழியிலே தொடரும்.

17 காயெரி கனலுங் கற்கள் கள்ளுடை மலர்களேபோல்
தூயசெங் கமல பாதந் தோய்தொறுங் குழைந்து தோன்றும்
மேயின திசைகள் தோறும் மரநெடு புல்லு மெல்லாம்
சாய்வுறுந் தொழுவ போலிங் கிவர்களோ தரும மாவார். 10

18 துன்பினைத் துடைத்து மாயத்
தொல்வினை தன்னை நீக்கித்
தென்புலத் தன்றி மீளா
நெறியுய்க்குந் தேவ ரோதாம்
என்பெனக் குருகு கின்றது
இவர்கின்றது அளவில் காதல்
அன்பினுக் கவதி யில்லை
அடைவென்கொல் அறிதல் தேற்றேன். 11

---

17. காய் எரி கனலும் கற்கள்—வெயிலிற் காய்ந்து அதனாலே நெருப்பைக் கக்கும் பருக்கைக் கற்களும். குழைந்து—உறுத்துதலில்லாமல் நெகிழ்ச்சியுற்று. தோன்றும்-பாதங்களை உறுத்தாமையோடு காண்போர்க்கும் அத்தன்மை புலப்படத் தோன்றும். தொழுவபோல் சாய்வுறும்—வணங்குவது போன்று வளைந்து காட்டும். இங்கு இவர்களோ தருமம் ஆவார்—கொடிய காட்டு விலங்குகளும், கல்லும், மரமும் உருகுகின்ற காரணத்தால் இவர்கள் அறமே உருக்கொண்டாற் போன்ற தெய்வப் பிறவியினர் என்பதற்கு ஐயமின்று. இங்கு—இக்காரணத்தால். இச் செய்யுளையும் முந்திய செய்யுளையும் பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-ஆம் பத்து 6-ஆந் திருமொழி 8. 9, 10 பாசுரங்களோடு ஒப்பிடுக.

18. அங்ஙனம் புறத்து நிகழ்வனவற்றை அவதானித்த கால எல்லையில், அனுமனது நெஞ்சிலே ஊற்றெடுத்த அன்பு வெள்ளம் உடல் முழுதும் பரந்து என்பையும் நெகிழ்க்கலாயிற்று. அந்நிலையில், வருகின்றவர் மீளா நெறி உய்க்கும் தேவரே யாவார் என்று கருதுகின்றான்.

துன்பினைத் துடைத்து — தம்மை யடைந்தவரது துன்பமென்று உள்ளனவற்றை எச்சமின்றி அறவே போக்கி; 'பாவ முள்ளன நீக்கி'. மாயத் தொல்வினை தன்னை நீக்கி—மறுபடியுந் துன்பம் வந்து புகுதற்குக் காரணமான அறியாமையோடு கூடிய பழைய வினைகளை அணுகவொட்டாமல் விலக்கி. தென்புலத்தன்றி மீளா நெறி உய்க்கும் தேவரோ தாம்—மறுபடி பிறவிக்கு ஏதுவான நமனுலகிற் புகவிடாது மீண்டு வாரா வழியாகிய வீட்டுலகினை அடையும் நெறியிலே செல்லும்படி மனத்தைச் செலுத்தும் தேவரோ இவர்கள். 'சார்ந்த இருவல் வினைகளுஞ் சரித்து மாயப் பற்றறுத்துத், தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்' ஆகிய திருமாலோ என்ற எண்ணம் மாருதியின் மனத்தில் எழுந்தது. (திருவாய்மொழி: 1:5:10.) இங்ஙனம் அவன் நினைப்பதற்குக் காரணம் என் எனின்:—என்பு எனக்கு உருகுகின்றது! அவ்வன்பு காதலாகி மேன் மேலும் மிகுகின்றது; இவர்கள் மாட்டு என்

19 இவ்வழி எண்ணி ஆண்டவ் விருவரும் எய்த லோடுஞ்
செவ்வழி யுள்ளத் தோனுந் தெரிவுற எதிர்சென் றெய்திக்
கவ்வையின் றாக நுங்கள் வரவெனக் கருணை யோனும்
எவ்வழி நீங்கி யோய்நீ யாரென விளம்ப லுற்றான். 12

20 மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய மகளிர்க் கெல்லாம்
நஞ்செனத் தகைய வாகி நளிரிரும் பனிக்குத் தேம்பாக்

னுள்ளத்திற் கடல் போலக் கிளரா நின்ற அன்புணர்ச்சிக்கு ஓரெல்லையில்லை; ஏன் அளவில் இங்ஙனம் அன்பு பெருகுதற்கு யாதொரு காரணமும் என்பக்கல் காணகில்லேன். ஆதலால் கண்ட மாத்திரத்தில் 'காதல் கடல் புரைய விளை விக்கும் காரமர் மேனியர்' மீளா நெறியுய்க்குந் தேவர் தாமோ?

19. இவ்வழி எண்ணி—மேலே கூறியபடி கல்வியறிவினாலும் எய்த நோக்கிய வழி அகத்தெழும் உணர்ச்சியினாலும் ஆராய்ந்து 'மீளா நெறியுய்க்குந் தேவரோ' என்று எண்ணினான். அவ்வமயம் அவர்களும் அவ்விட மெய்தினர்; எய்திய அளவில் செவ்விய உள்ளத் தோனும்—செவ்விய நெறியிலே செல்லு கின்ற மனத்தையுடைய அனுமனும். தெரிவுற எதிர் சென்று எய்தி—அது வரையில் மறைந்து நின்றவன், எய்திய வழி, அவர்கள் தன்னைக் காணும்படி வழி யெதிரே போய். கவ்வையின்றாக நுங்கள் வரவு—உள்ள துன்பங்க ளெல் லாம் நீங்குதற்குக் காரணமாகிய நல் வரவாகுக உங்கள் வருகை. என—என்று முகமன் கூற. கருணையோனும்—கருணையால் மாருதியை நோக்கிய இராம பிரானும். எவ்வழி நீங்கி யோய்—(வழியில் முன்பு தென்படாமல் திடீரென்று தோன்றினமையின்) எங்கிருந்து வருகின்றாய்? நீ யார்—(தான் நாடி வந்தவ னோடு தொடர்புள்ளவனோ என்று அறிய அவாவி) நீ யாவன்? என—என்று வினவ. விளம்பலுற்றான்—அனுமன் சிறிது விவரமாகக் கூறுவானாயினான்.

20. இது முதல் இரண்டு செய்யுள் அனுமன் கூறிய விடை. இரண் டாம் வினுவிற்கு முதலில் விடை கூறுகின்றான். இரு வீரரைப்பற்றித் தான் கொண்ட முடிபு புலப்படும்படி பேசுகின்றான்.

மேனிய! கோல மேனிய! திரண்ட கோல மேனிய! மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய—மழை பொழிதற்குத் திரண்டெழுகின்றன நீருண்ட மேகம் போன்று, காண்பவரது உள்ளம் களிப்பில் மூழ்கும்படி அந்தமில் அழகினை யுடைய மேனியனே! 'மதனனஞ்சுறு வடிவர்,' 'கருணையின் கடலனையர்,' என்பன போன்ற முடிபுகள் இங்ஙனம் குறிப்பாக வெளிப்பட்டன. மேனி யழகில் தான் ஈடு பட்டதைக்குறித்தான். மகளிர்க் கெல்லாம்.............. கண்ண: செய்ய கண்ண! கஞ்சமொத்து அலர்ந்த செய்ய கண்ண! மகளிர்க் கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி அலர்ந்த செய்ய கண்ண! (ஆதலால்) நளிர் இரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்ச மொத்து அலர்ந்த கண்ண! மகளிர்க் கெல் லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி—கண்ணழகில் ஈடுபட்ட மகளிர்க் கெல்லாம் அவற்றின் நோக்கம் பெற்றாலன்றித் தீராத நோய் செய்யும் நஞ்சு என்னும்

கஞ்சமொத் தலர்ந்த செய்ய கண்ணயான் காற்றின்
வேந்தற்கு
அஞ்சனை வயிற்றின் வந்தேன் நாமமும் அனும
னென்பேன். 13

21 இம்மலை யிருந்து வாழும் எரிகதிர்ப் பரிதிச் செல்வன்
செம்மலுக் கேவல் செய்வேன் தேவநும் வரவு நோக்கி

தகைய வாகி. 'அயன் மாதரைச் சிந்தையாலுந் தொடாத' 'தருமனஞ்சுறு சரிதர்' என்று அனுமன் கருதியமை குறிப்பாக வெளிப்பட்டது; மேலும், 'சதமனஞ்சுறு நிலையர்', 'அருமருந் தனையது இடை யழிவு வந்துளது', என்று துணிந்தவனது உள்மனம், அழிவிற்குக் காரணம், அவன் கண்ணழகில் ஈடு பட்டு, நனி வருந்திய ஒரு பெண்பாலே என்று ஒருவாறு தொடர்ந்து ஆராய, அக்கருத்துத் தானுகவே இங்ஙனம் 'இழைத்துணர்ந்தீண்டிய கேள்விய'ஞகிய மாருதி வாய்மொழியிற் புகுந்தது. நளிர் இரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்சம் ஒத்து—குளிர்ச்சி மிகுந்த பனிக்கும் வாடாத தாமரை மலரைப் போன்று. 'சிந்தையிற் சிறிது துயர் சேர்வுறத் தெருமரலின் நொந்து அயர்த்தவரனையர்', என்று சற்று சேய்மையில் வரும் பொழுது அவதானித்தவன், அணிமையிற் கண்ணுற்ற வழி, அத்தெருமரலினுல் கருணை பொழியும் கண்ணழகும், முகத்தின் செவ்வியும் குன்ருதிருப்பதை யுணர்ந்தான்; ஆற்றுதற் கரிய துன்பம் வந்த பொழுதும் மனவுறுதியிற்சிறிதும் சோர்வில்லாதவ ரென்பதையுங் குறிப்பாக உணர்த்திஞுயிற்று. அலர்ந்த செய்ய கண்ண—அத்தகைய தாமரை போன்று மலர்ச்சியை யுடைய செய்ய நிற முள்ள அழகிய கண்ணை யுடையவனே! மேக மேனியன் என்றும், தாமரைக் கண்ணன் என்றும் விளித்தமையின், 'துன்பினைத் துடைத்து........... மீளா நெறி யுய்க்கும் தேவரோதாம்' என்று கருதியமைக்கிசைய, திருமாலுக்கு ஒப்பானவன் என்று கூருமற் கூறினுன். இது காறும் கூறியவாற்ருல் அனுமன் இராமபிரானைப்பற்றி ஆராய்ந்து கண்ட வரலாற்றினையும் உய்த்துணர வைத்தாஞுயிற்று. காற்றின் வேந்தன்—வாயு தேவன். நாமமும் அனுமன் என்பேன்—பெயர் அனுமன் எனப்படுவேன்.

21. இனி, 'எவ்வழி நீங்கியோய்?' என்ற முதலாம் விஞுவிற்கு விடை கூறுகின்ருன். தனது 'இன் சொல் அனைய செவ்வழியுள்ள'மும் நிறைவு முதலிய உயர் குணங்களும் இராமபிரான்பாற் கொண்ட சேஞுயர் மதிப்பும் புலப்படும்வண்ணம் பேசுகின்ருன்.

இம்மலை இருந்து வாழும்—அரணுடையதாகிய இக்குன்றில் தங்கியிருத்தலாலே வாழ்நாள் இழவாது உயிர்தரித்திருக்கின்ருன்; அப்படி வாழ்கின்ற. எரிகதிர்ப் பரிதிச் செல்வன் செம்மல்—விளங்குகின்ற கதிர்களை யுடைய சூரியன் மகன்; ஒளியோடு விளங்கும் கதிரவன் மகஞயிருந்தும் இங்கு ஒளி மழுங்கி உயிர்தரித்திருக்கின்ருன்; வீரம் நிறைந்த செம்மலா யிருந்தும் அஞ்சி மறைந்து உறைகின்ருன்: அச்செம்மலுக்கு ஏவல் செய்பவஞகிய யான். தேவ—கார்க்

விம்மலுற் றனையான் ஏவ வினவிய வந்தே னென்றான்
எம்மலைக் குலமுந் தாழ இசைசுமந் தெழுந்த தோளான். 14

22 மாற்றமஃ துரைத்த லோடும் வரிசிலைக் குரிசின் மைந்தன்
தேற்றமுற் றிவனி னூங்குச் செவ்வியோ ரின்மை தேறி
ஆற்றலும் நிறைவுங் கல்வி யமைதியும் அறிவும் என்னும்
வேற்றுமை இவனோ டில்லை யாமென விளம்ப லுற்றான். 15

23 இல்லாத உலகத் தெங்கும் ஈங்கிவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னுங் காட்சி

கோல மேனியும் செந்தாமரைக் கண்ணு முடைய தேவனை ஒத்த தூயோனே! நும் வரவு நோக்கி—நீல மால் வரை அனைய நும் வருகை நோக்கி. விம்மலுற்று —(பகைவர் ஏவலால் வருகின்றவரோ என்று எண்ணிக்) கலக்கமுற்று. அனையான் ஏவ—அச்சத்தின் விளைவால் மனமறுகிச் சோர்வுறும் அத்தகைய எம் மரசன் ஏவுதலாலே. வினவிய வந்தேன் என்றான்—நும்மை நேரிலே கண்டு பேசி நிலைமையை வினவி அறியும் பொருட்டு வந்தேன் என்று விடை இறுத்தான். இசை—புகழ். சுமந்து எழுந்த --சுமத்தலாலே மிக வளர்ந்த. தோளான்—அனுமன். ஈற்றடியிலுள்ள அடைமொழிகள் கேட்ட இராம பிரான் சிந்தனையை ஒட்டி வந்தன.

22. அனுமனது செம்மை நலம், ஆற்றல் முதலியவற்றை இராமபிரான் ஆராய்ந்தமை இச்செய்யுளில் கூறப்படுகின்றது.

மாற்றம் அஃது உரைத்தலோடும்—சொல்லின் செல்வனாகிய மாருதி விடைகூறிய திறமையை இராமபிரான் வியந்தமை குறிப்பாக உணர்த்தப் பட்டது. வரிசிலைக் குரிசில் மைந்தன்—தன் மரபின் புகழுக்கு ஒரு குறை யுண்டாக அதனை நீக்கும் பொருட்டுத் துணைவலி நாடிவந்த கட்டமைந்த வில்லையுடைய, மன்னவன் மைந்தனாகிய இராகவன். தேற்றமுற்று—துணையாக நாடிவந்த சுக்கிரீவன் ஏவலாளனாகிய அனுமனது குணம், ஆற்றல் முதலிய வற்றை ஆராயலுற்று. இவனினூங்குச் செவ்வியோர் இன்மை தேறி— அவனை நாடிவந்த இடைவழியில் நன்னிமித்தமாக வந்து இன்சொற் கூறி உண்மை பேசிய இவனைக் காட்டிலும் மேலான நற்குணமுள்ளவர் இலர் என் பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து. ஆற்றலும்—ஒன்றைச் செய்துமுடிக்கும் ஆற்ற லும். நிறைவும்—மனத் திண்மையும். கல்வியமைதியும்—நூலறிவின் பண் பாடும். அறிவும்—நுண்ணறிவும். என்னும் வேற்றுமை இவனோடு இல்லையாம் —அந்நான்கும் முழுவதும் ஒருங்கு இசைவுற்று நிற்றலால் அவற்றின் ஏற்றத் தாழ்ச்சி இவனளவில் இல்லையாகும். என—என்று துணிந்து. விளம்ப லுற்றான்—அதனைக் கூறலுற்றான்.

23. அனுமனை நோக்கி நேரே புகழாமல் தம்பியை நோக்கிக் கூறு கின்றான்.

சொல்லாலே தோன்றிற் றன்றே யார்கொலிச் சொல்லின்
செல்வன்
வில்லார் தோள் இளைய வீர விரிஞ்சனோ விடைவலானோ. 16

24 மாணியாம் படிவ மன்று மற்றிவன் படிவம் மைந்த
ஆணியிவ் வுலகுக் கெல்லாம் என்னலாம் ஆற்றற் கேற்ற
சேணுயர் பெருமை தன்னைச் சிக்கறத் தெளிந்தேன்
பின்னர்க்
காணுதி மெய்ம்மை என்று தம்பிக்குக் கழறிக் கண்ணன். 17

25 எவ்வழி இருந்தான் சொன்ன கவிகுலத் தரசன் யாங்கள்
அவ்வழி அவனைக் காணும் அருத்தியால் அணுக வந்தேம்
இவ்வழி நின்னை யுற்ற எமக்குநீ இன்சொ லன்ன
செவ்வழி உள்ளத் தோனைக் காட்டுதி தெரிய என்றான். 18

ஈங்கு இவன் இசைகள் கூர கல்லாத கலையும் வேதக்கடலும் உலகத்து எங்கும் இல்லாத என்னும் காட்சி சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே—இங்கு வந்துள்ள இவனது புகழ் எங்கும் மிகும்படி, இவன் கற்று முடிக்காத கலைகளும், கரைகாணாத வேதமாகிய கடல்களும் உலகில் ஓரிடத்தும் இல்லை என்று கூறுதற்கேற்ற அறிவு இவனிடம் உளது என்பது இவன் பேச்சினாலே வெளிப்பட்டதல்லவா? காட்சி—அறிவு. சொல்லின் செல்வன்—இன் சாரியை; இன்றேல் இன்சொற் செல்வன் என்க. விரிஞ்சன்—நான்முகன். விடைவலான்—சிவபிரான்.

24. சொல்லாலே தோன்றிய பண்புகளை உய்த்துணர்ந்த அளவேயன்றி, இராமபிரான் தன் ஓங்கிய உணர்வினால் மாருதியின் சேணுயர் பெருமையையுந் தெளிந்து இளைய வீரனுக்குக் கூறுகின்றான்.

மாணி—மாணாக்கன்; பிரமசாரி. ஆணி—அச்சாணி. உலகமாகிய உருள் பெருந்தேருக்குச் சிறிய உருவினதாகிய அச்சாணி. (திருக்குறள்: 667.) சேணுயர் பெருமை—மிக உயர்ந்த பெருமை. ‘செலக்காண்கிற்பார் காணுமளவும்’ உயர்ந்து செல்லும் பெருமை. சிக்கு அற—ஐயம் நீங்க. இவற்றைத் தம்பிக்குக் கூறி, அடுத்தபடி அனுமனிடம் பேசுகின்றான்.

25. எவ்வழி—எவ்விடத்தில். அவ்வழி—அவ்விடத்தில். அருத்தி—விருப்பம். இவ்வழி நின்னை உற்ற எமக்கு—இவ் விடைவழியில் உன்னை எதிர்ப்பட்ட எங்களுக்கு. இன் சொல் அன்ன செவ்வழி உள்ளத்தோனை—நினது இனிய சொல்லைப் போலவே அவனுள்ளமும் செவ்விய நெறிப்பட்டதாயிருக்குமன்றோ! அத்தகைய தூயவனை. காட்டுதி தெரிய—காணும்படி காட்டுவாயாக; அவனிடம் அழைத்துச் செல்வாயாக.

26 மாதிரப் பொருப்போ டோங்கி வரம்பிலா உலகின் மற்றுப்
பூதரப் புயத்து வீரர் நும்மொக்கும் புனிதர் யாரே
ஆதரித் தவனைக் காண்டற் கணுகினி ரென்னின் அன்னான்
தீதவித் தமையச் செய்த செய்தவச் செல்வம் நன்றே. 19

27 இரவிதன் புதல்வன் தன்னை இந்திரன் புதல்வ னென்னும்
பரிவிலன் சீறப் போந்து பருவரற் கொருவ னாகி
அருவியங் குன்றின் என்னோ டிருந்தனன் அவன்பாற் செல்வம்
வருவதோர் அமைவின் வந்தீர் வரையினும் வளர்ந்த தோளீர். 20

28 எம்மையே காத்தி ரென்றல் எளிதரோ இமைப் பிலாதோர்
தம்மையே முதலிட் டான்ற சராசரஞ் சமைந்த ஆற்றல்

---

26. இது முதல் மூன்று கவிகள் அனுமன் விடை. சுக்கிரீவன் நிலைமை முதலியவற்றைச் சுட்டி அனுதாபம் தோன்றும்படி பேசி அவன் சார்பாகச் சரண்புகுகின்றான்.

மாதிரப் பொருப்பு—எட்டுத்திசையிலும் சுற்றிலுமுள்ள மலை; சக்கர வாளமலை. மாதிரம்—திசை. பொருப்போடு ஓங்கி—அம்மலையினளவு தாமு முயர்ந்து. பூதரப்புயத்து வீரர்—பூமியைத் தாங்குகின்ற தோள்களையுடைய வீரர்களே! உம்மைப்போன்ற தூயோர் யாவருளர்? ஒருவருமிலர். ஆதரித்து —விரும்பி; அன்பு செய்து. அணுகினிர் என்னின்—அவனிருக்கு மிடம் நாடி நீவிரே வந்தீர்களென்றால். அன்னான்—அவன்; சுக்கிரீவன். தீது அவித்து—ஐம்பொறிகளை அடக்கி. அமையச்செய்த—திருத்தமாகச் செய்த. செவ்விய தவமாகிய செல்வம் மிகவும் நல்லதேயாம்.

27. இரவிதன் புதல்வன்—சுக்கிரீவன். இந்திரன் புதல்வன்—வாலி. பரிவிலன்—இரக்கமில்லாதவன். சீற—கோபித்தலாலே. போந்து—இம் மலைக்கு வந்து. பருவரற்கு ஒருவனாகி—துன்பத்தை உடனுறைந்து அனுப வித்தற்குத் தன் வாழ்க்கைத் துணையுமின்றி ஒருவனாய். அருவியங் குன்றின் இருந்தனன்:—1. அருவிகளையுடைய இம் மலையின்கண் இருந்தான்; 2. அருவி பாயும் மலையைப்போலக் கண்ணீர் பெருக்கியபடி இருந்தான். என்னோடு இருந்தான். அவன் பால்—அத்தகையவன் பால்; நாட்டையும் இல்லையுமிழந்து துன்பமே உருவாகி இருந்தவனிடம். செல்வம் (தானாக) வருவதோர் அமை வின் வந்தீர். அமைவு—தன்மை. வரையினும் வளர்ந்த தோளீர்—மாதிரப் பொருப்போடு ஓங்கிய தோள் சொல்லின் செல்வன் இன்மொழியினாலே வரையினும் வளர்ந்து காட்டிற்று.

28. எம்மையே காத்திர் என்றல் எளிது—இம் மலையை விட்டுச் செல்ல மாட்டாத எங்களுக்கு நீவிரே அணுகியபடியால் நும்மைச் சரண்புகுதல் எளிதாயிற்று. அரோ—அசை. இமைப்பிலாதோர் தம்மையே முதலிட்டு—

மும்மையே ழுலகங் காக்கும் முதல்வர் நீர் முருகற் செவ்வி
உம்மையே புகல்புக் கேமுக்கு இதின்வரும் உறுதியுண்டோ. 21

29 யாரென விளம்பு கேன்நான் எங்குலத் தலைவற் கும்மை
வீர நீர் பணித்திர் என்றான் மெய்ம்மையின் வேலி போல்வான்
வார்கழல் இளைய வீரன் மரபுளி வாய்மை யாதும்
சோர்விலன் நிலைமை யெல்லாம் தெரிவுறச் சொல்ல
லுற்றான். 22

30 சூரியன் மரபில் தோன்றிச் சுடர்நெடு நேமி யாண்ட
ஆரியன் அமரர்க் காகி அசுரரை ஆவி யுண்ட
வீரியன் வேள்வி செய்து விண்ணுல கோடும் ஆண்ட
காரியன் கருணை யன்ன கண்ணனக் கவிகை மன்னன். 23

31 புயல்தரு மதத்தின் கோட்டுப் புகர்மலைக் கிறையை
ஊர்ந்து
மயல்தரு மவுணர் யாரு மடிதர வரிவிற் கொண்ட

தேவர்கள் முதற்கொண்டு. ஆன்ற சராசரம்—மிகுதியான சரம் அசரம் என்பனவும். சமைந்த—நிரம்பிய (உலகம்). ஆற்றல்—இவற்றையெல்லாம் பொறுக்கும் ஆற்றலையுடைய (முதல்வர்). மும்மை ஏழுலகம் காக்கும் முதல்வர் நீர். முருகக் கடவுளைப் போன்ற அழகும், ஆற்றலுமுடைய முதல்வராகிய உம்மை நேரே சரண் புக்க எங்களுக்கு, இதைவிட மேலான நன்மை உண்டோ? இல்லை.

29. யாரென விளம்புகேன் நான்—நேரே பெயரென்ன என்று கேளாமல் விநயமாகக் கேட்கின்றான். வீர நீர் பணித்திர்—அப்படிக் கேட்குமிடத்தும் தம்பியைக் கேட்கின்றான். பணித்திர்—கட்டளையிடுமின். மெய்ம்மையின் வேலி போல்வான்—மெய்ம்மையாகிய பயிர் வளங் குன்றாமற் பாதுகாக்கும் வேலி போன்றவனாகிய அனுமன். மரபு உளி—சொல்லவேண்டும் முறைமையை ஆலோசித்து. வாய்மை யாதும் சோர்விலன்—நிகழ்ந்த உண்மை ஒன்றையும் ஒளியாமல். நிலைமை யெல்லாம் தெரிவுற—சுக்கிரீவனுதவி நாடி வந்தமை முதலிய நிலைமைகளெல்லாம் விளங்கும்படி.

30. சுடர் நெடு நேமி ஆண்ட ஆரியன்—கதிரவனைப் போலவே சுடருகின்ற பெரியதாகிய ஆஞ்ஞா சக்கரத்தைச் செலுத்திய மேலோன், வீரியன்—வீரத்தை யுடையவன். காரியன்—நிறைவேற்றிய செயலையுடையவன்; வினைக் குறையில்லாதவன். கருணையன்ன கண்ணன்—கருணை ஒரு வடிவுகொண்டாற் போன்ற கண்ணோட்ட முடையவன். கவிகை—வெண்குடை; கவித்திருப்பது கவிகை.

31. மேகம் மழை பொழிவது போலப் பெருகுகின்ற மதநீரையும், வலிய கொம்புகளையும், முகத்திற் செம்புள்ளிகளையுமுடைய யானைகளுக்கு அரசாகிய பட்டத்து யானையை. ஊர்ந்து—ஏறி நடத்தி. மயல் தரும் அவுணர் யாரும்

இயல்தரும் புலமைச் செங்கோல் மனுமுதல் யாரும் ஒவ்வாத்
தயரதன் கனக மாடத் தடமதில் அயோத்தி வேந்தன். 24

32 அன்னவன் சிறுவ னுமிவ் வாண்டகை அன்னை ஏவத்
தன்னுடை உரிமைச் செல்வம் தம்பிக்குத் தகவின் நல்கி
நன்னெடுங் கானஞ் சேர்ந்தான் நாமமும் இராம னென்பான்
இந்நெடுஞ் சிலைவ லானுக்கு ஏவல்செய் அடியேன் யானே. 25

33 என்றவன் தோற்ற மாதி இராவணன் இழைத்த மாயப்
புன்றொழி லிறுதி யாகப் புகுந்துள பொருள்க ளெல்லாம்
ஒன்றுமாண் டொழிவு றுமல் உணர்த்தினன் உணர்த்தக் கேட்டு
நின்றவக் காலின் மைந்தன் நெடிதுவந் தடியில் தாழ்ந்தான். 26

34 தாழ்தலுந் தகாத செய்த தென்னை நீ தரும மன்றல்
கேள்வி நூன் மறைவ லாளா என்றனன் என்னக் கேட்ட

மடிதர—மத மயக்கத்தையுடைய அசுரர் யாவரும் அழியும்படி. வரிவில் கொண்ட—கட்டமைந்த வில்லைக் கையிலே கொண்ட (தயரதன்). இயல் தரும் புலமை—இயல்பான அறிவு. செங்கோல் நீதி ஆகிய இரண்டிற்கும் மனுமுதல் எவரும் ஒப்பாக மாட்டாத தயரதன். பொன்னாற் செய்த மாடங் களையும் விசாலமான மதிலையுமுடைய அயோத்திக்கு மன்னன்.

32. ஆண்டகை—ஆடவர்க்குரிய நல்லியல்புகளை யுடையவன். தகவின் நல்கி—அன்போடு கொடுத்து. ஏவல் செய் அடியேன்—அவன் ஏவியது செய்கின்ற அடியவன். (அயோத்தி : 60.)

33. தோற்றம்—பிறப்பு; திருவவதாரம். மாயப் புன்தொழில்—வஞ்சனை யினாற் செய்த புல்லிய தொழில்: கீழ்மக்கள் செயல். புகுந்துள பொருள்க ளெல்லாம்—நிகழ்ந்த செயல்களெல்லாம். ஒழிவுறுமல்—ஒன்றும் விடாமல். உணர்த்தக் கேட்டு—உணர்த்திய திறமையில் ஈடுபட்டுக் கேட்ட. நின்ற—வியப்புடன் நின்ற: தான் ஆய்ந்து கண்டவாறே தெய்வத் தோற்றத்தினராய் இருத்தலைக் கண்டு அவர் பெருமையில் ஈடுபட்டு அசைவற்று நின்ற. அக் காலின் மைந்தன்—அனுமன். நெடிது உவந்து—அத்தகைய மீளா நெறியுக்கும் பெருமக்களைப் பெற்றமையினாலே பேருவகை பூத்தவனாய், இராமபிரான் அடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

34. தகாத செய்தது என்னை நீ—அனுமன் ஓர் அந்தண மாணியுருக் கொடு தோன்றினனாதலின் இங்ஙனம் கூறினன். தருமம் அன்று—உலகியல் மரபன்று. கேள்வி நூல் மறைவலாளா—நூற்கேள்வியோடு வேதங்களில்

பாழியந் தடந்தோள் வீர மாருதி பதுமச் செங்கண்
ஆழியாய் அடியேன் தானும் அரிக்குலத் தொருவன்
என்றான். 27

35 மின்னுருக் கொண்ட வில்லோர் வியப்புற வேத நன்னூல்
பின்னுருக் கொண்ட தென்னும் பெருமையாம் பொருளுந் தாழப்
பொன்னுருக் கொண்ட மேரு புயத்திற்கும் உவமை போதாத்
தன்னுருக் கொண்டு நின்றான் தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான். 28

36 கண்டிலன் உலக மூன்றுங் காலினாற் கடந்து கொண்ட
புண்டரீ கக்கண் ஆழிப் புரவலன் பொலங்கொள் சோதி

வல்லவனாகிய நீ இங்ஙனஞ் செய்யலாமோ? (அதைக் கேட்ட) பாழி அம் தடந்தோள் வீர மாருதி—வலிமையுள்ள அழகிய பெரிய தோள்களையுடைய வீரனாகிய அனுமன். பதுமச் செங்கண் ஆழியாய்—1. தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த கண்ணையுடைய உலகெங்கும் ஆணை செல்லும் ஆழியையுடையவனே! 2. தாமரைக் கண்ணையும் சக்கரப் படையையுமுடைய திருமாலுக் கொப்பானவனே! அனுமன் வரலாறு கேட்டபிறகு இராமன் திருமாலே என்று முற்றத்துணிந்தமை இதனாற் பெறப்படும். அரி—குரங்கு.

35. அனுமன் தனது பேருருவங் கொண்டு நின்றமை இச் செய்யுளிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

மின் உருக்கொண்ட வில்லோர் வியப்புற—மின்னல் போன்று விளக்கம் அமைந்த வில்லைத் தாங்கிய வீரர்களும் வியப்படையும்படி; அஞ்சனக் கிரியனைய மேனியில் வில் மின்னலைப் போல எடுத்துக் காட்டிற்று. வேத நன்னூல் பின் உருக்கொண்ட தென்னும் பெருமையாம் பொருளும் தாழ—வேதமாகிய நன்னூலிற் கூறப்பட்ட அருவமாகிய பரம்பொருள் பின்பு தனக்கு அமைந்த உருவத்தை மேற்கொண்டது என்னும் 'உயர்வற உயர்ந்த' பெரும் பொருளும் அனுமன் கொண்ட மோட்டுருவத்தின் முன் சிறிது தாழ்ந்த படியில் தோன்றும்படி. பொன்னாற் சமைந்த மேரு மலையும் ஒரு புடை ஒக்குமாயினும் முழுவதும் ஒவ்வாத தன்னுடைய பேருருவங் கொண்டு நின்றான். அப்படி நின்றவன் யாவன் எனின்?—தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான்—'இவர்களோ தருமமாவார்,' என்று தான் கருதியவரது தனிமையைத் தீர்க்குந் தகுதிவாய்ந்த அனுமன். வீரர் சிந்தைக் கருத்தை ஒட்டி வந்தன இவ்வடைமொழிகள்.

36. அனுமனது பேருருவத்தை இராமபிரானும் முற்றக் கண்டிலன் என்று கூறுகின்றது.

காலினால்—பாதங்களால். புண்டரீகக் கண்—தாமரைமலர்போன்ற கண். ஆழிப் புரவலன்—சக்கரப்படையை யுடைய திருமாலின் தோற்ற

குண்டல வதன மென்றூற் கூறலாந் தகைமைத் தொன்றே
பண்டைநூற் கதிரோன் சொல்லப் படித்தனன் படிவம்
அம்மா. 29

37 தாட்படாக் கமல மன்ன தடங்கணான் தம்பிக் கம்மா
கீட்படா நின்ற நீக்கிக் கிளர்படா தாகி என்றும்
நாட்படா மறைக ளாலும் நவைபடா ஞானத் தாலும்
கோட்படாப் பதமே ஐய குரக்குருக் கொண்ட தென்றான்.
30

38 நல்லன நிமித்தம் பெற்றேம் நம்பியைப் பெற்றேம் நர்பால்
இல்லையே துன்ப மான தின்பமும் எய்திற் றின்னும்

மாகிய இராமபிரான். பொலன் கொள் சோதி குண்டல வதனம் கண்டிலன் என்றால்—பொன்னின் சோதியை யுடைய குண்டலங்கள் விளங்கிய முகத்தைக் கண்டிலன் என்றால்; மூவுலகையும் ஈரடியால் அளந்தவனே இவன் வதனத்தைக் கண்டிலன் எனில்; குண்டலத்தின் ஒளியினுதவியால் முகம் சென்ற எல்லையினை ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்ததன்றி வதனத்தை நேர்படக் காண இயலாதவாறு மோட்டுருவங் கொண்டு உயர்ந்தனன். கூறலாம் தகைமைத்து ஒன்றே—மனத்தினாலேயே முற்றக் கற்பிக்க முடியாத இதனைக் கூறுதல் என்பதும் ஒரு செயலோ? எதனை எனின்:—பண்டைய நூல்களையெல்லாம் சிறு வயதிலேயே 'பாருலகெங்கும் பேரிருள் சீக்கும் பகலோன்முன் தேர்முன் நடந்தே' கற்ற அனுமனுடைய பேருருவம். (கிட்கிந்தா:128.) அம்மா—வியப்பு.

37. இராமபிரான் அனுமனது பேருருவத்தைப் புகழ்தல்.

தாள் படாக் கமலம்—நாளத்தை விட்டு நீங்காத தாமரை மலர். கீட் படா நின்ற நீக்கி—கீழ்மைப் பட்டு நின்றனவாகிய ராஜச தாமத குணங்களை நீக்கி. கிளர் படாதாகி—ஒளி அழியாது. நாள் படா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத்தாலும் கோள்படாப் பதமே—எல்லாக் காலமும் ஒரே தன்மைப்பட்ட வேதங்களாலும் பொய்ந்நின்ற தன்மை தட்டாத வாலறிவினாலும் அறிய முடியாத மேலான பதமே (பரமபதமே), குரங்கின் உருவங் கொண்டது என்றான்.

சத்துவம், ஒளி, பெருமை இவற்றால் பரமபதமாகிய மோட்ச பதம் போன்றவன். பிராட்டியைத் தேடிச்சென்றவிடத்தில் இத்தகைய பேராற்றல் படைத்தவனைக் கண்ட மகிழ்ச்சி பேரின்பத்திற் கொப்பாயிருந்தது பற்றி இங்ஙனம் கூறினான்.

38. நிமித்தம்—சகுனம். சுக்கிரீவனை நாடிவந்த இடைவழியில் இவனைக் கண்டு அறிந்தமை முதலியன கருமங்கள் கைகூடுமென்பதற்கு நல்ல நிமித்த மாகும். நம்பியைப் பெற்றேம்—நாடி வந்தவனைப் பெற்றதோடு இந் நம்பியை யும் துணையாகப் பெற்றேம். ஆதலால் துன்பமானது இல்லையாகும்: இன்பமும்

வில்லினுய் இவனைப் போலாங் கவிக்குலக் குரிசில் வீரன்
சொல்லினல் ஏவல் செய்வான் அவன்நிலை சொல்லற்
பாற்றோ. 31

39 என்றகமுவந்து கோலமுகமலர்ந் தினிதின் நின்ற
குன்றுழற் தோளினுரை நோக்கிய குரக்குச் சீயம்
சென்றவன் தன்னை இன்னே கொணர்கின்றேன் சிறிது
போது
வென்றியிர் இருத்திர் என்று விடைபெற்று விரைவிற்
போனான். 32

வேறு

40 போனமந் தரமணிப் புயநெடும் புகழினன்
ஆனதன் பொருசினத் தரசன்மா டணுகினன்

எய்திற்று. எய்திற்று— கால வழுவமைதி; தேற்றப் பொருள். இன்னும்— இம்மட்டோ? சுக்கிரீவனுக்கு ஏவல் செய்பவன் இவனைப் போன்ற சீரியோன் என்றால் அவனுடைய நிலைமையை ஒருவர் கூறவும் வேண்டுமா? ஆதலால் ஒரு குறையுமில்லை.

39. என்று அகம் உவந்து கோல முகம் மலர்ந்து இனிதின் நின்ற— என்று சொல்லி, மனமுவந்து, அந்த உகப்பினால் இயல்பாகவே அழகிய முகமும் மலர்ச்சி யடைய, அதற்குக் காரணமாகிய இன்பவுணர்ச்சி அலை யெறிய நின்றனர்: அப்படி நின்ற. குன்று உறழ் தோளினுரை—அகத்தினழகு முகத்தில் மலர்ந்த அளவேயன்றி உடலிலும் காட்டிற்று, அப்பொழுது தோள் கள் அடுத்துள்ள குன்றுகளைத் தட்டிவிடுவது போல் வளர்ந்தன. அப்படிப் பட்ட பெரிய இன்பம் நிறைந்து நின்ற வீரரை. நோக்கி—ஆனந்த பரவசரா யிருந்தமையை நோக்கினன். அக் குரக்குச் சீயம்—அங்ஙனம் நோக்கிய வழி அவ்வின்ப வெள்ளம் பரவ, குரங்கு சிங்கமாகியதுபோல உள்ளக் கிளர்ச்சி பொங்கிற்று; அப்படிப் பொங்கிய கிளர்ச்சியையுடைய குரங்குகளிற் சிறந்த வீர மாருதி. சென்று அந்தச் சுக்கிரீவனை இப்பொழுதே அழைத்து வருகின் றேன்; சிறிது நேரம் வீரர்களே! இருப்பீர்களாக என்று கூறி விடைபெற்று விரைந்து சென்றான்.

40. போன மந்தரமணிப் புயநெடும் புகழினன்—அப்படிப் போகும் பொழுது உவகையால் தோள்கள் மந்தரமலைபோலப் பேரழகுடன் பூரித்து விளங்கின; அங்ஙனம் விளங்கிய புகழினையுடைய அனுமன். வாலியைப் பற்றிய எண்ணம் அவன் உள்மனத்தே எழுந்தமைக்கேற்ப அவன் தோள்கள் கடல் கடைந்த மந்தரமலைக்கு உவமிக்கப்பட்டன. ஆனதன் பொருசினத்து அரசன் மாடு அணுகினன்—வாலியினால் நலியப்பட்டது முதல் அவனோடு பொர ஆற்றதவனாய்ச் சினம் நீங்காத தன் அரசனிடம் சென்றான். அப்படிச் செல்லும்

யானுமுன் குலமுமிவ் வுலகுமுய்ந் தனமெனு
மானவன் குணமெலா நினையுமா மதியினான். 33

41 மேலவன் திருமகற் குரைசெய்தான் விரைசெய்தார்
வாலியென் றளவிலா வலியினான் உயிர்தெறக்
காலன்வந் தனனிடர்க் கடல்கடந் தனமெனு
ஆலமுண் டவனின்நின்று அருநடம் புரிகுவான். 34

42 மண்ணுளார் விண்ணுளார் மாறுளார் வேறுளார்
எண்ணுளார் இயலுளார் இசையுளார் திசையுளார்
கண்ணுளா ராயினார் பகையுளார் கழிநெடும்
புண்ணுளா ராருயிர்க் கமிழ்தமே போலுளார். 35

43 சூழிமால் யானையார் தொழுகழல் தயரதன்
பாழியால் உலகெலாம் ஒருவழிப் படரவாழ்
ஆழியான் மைந்தர்பே ரறிவினார் அழகியார்
ஊழியால் எளிதில்நிற் கரசுதந் துதவுவார். 36

பொழுதே தன் அகக்கண் முன்னே தோன்றிய சுக்கிரீவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவான்: யானும் உன் குலமும் இவ்வுலகும் உய்ந்தனம்:—இதுவே அனுமன் பேசப்போகும் பகுதியின் சாரம். இக் கருத்தை விரித்துரைக்கும் வகையில் அதுவரை நிகழ்ந்த இராமாயணக் கதையை அமைத்துப் பேசுகின்றான். மானவன்—மனுவின் குலத்தில் தோன்றிய இராமபிரான்.

41. இது முதல் சுக்கிரீவனிடம் நேரே கூறுவன.

மேலவன்—சூரியன். உயிர்தெற—உயிரை அழிக்க. காலன்—யமன். காலன் வந்தனன்; ஆதலால் இடர்க்கடல் கடந்தனம். கடந்தனம்—கால வழுவமைதி. ஆலமுண்டவன்—சிவபெருமான். அனுமனது அகக் கண்ணுக்கு முன் வாலி வதம் முடிந்துவிட்டது. பாற்கடல் கடைந்தபொழுது ஆலால விடத்தினால் நேர்ந்த அச்சம் சிவபிரானால் தேவர்க்கு நீங்கியது போலவே வாலியினால் விளைந்த துன்பம் நீங்கப்பெற்ற ஆனந்தத்தை உள்ளுள்ளே அனுபவித்து, அப்பிரானைப் போலவே நடனஞ் செய்யலானான். (கிட்கிந்தா:8.)

42. மண் உளார். விண் உளார். மாறு உளார்—பாதல உலகில் உள்ளவர். வேறு உளார்—வேறு உலகிலுள்ளவர். எண் உளார்—நெஞ்சில் இருப்பவர். இயல் உளார்—செயலிலே இருப்பவர். இசை உளார்—சொல்லிலே இருப்பவர். திசை உளார்—அவர்களைச் சூழஇருப்பவர். இரண்டாமடியிலுள்ள நான்கு முற்றுக்களையும் எச்சமாக்குக. கண்ணுளாராயினார்—எண்ணுளாராகி, இயலுளாராகி, இசையுளாராகி, திசையுளாராகி நின்றவர்களுக் கெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருந்து கண்களைக ஆயவர். பகையுள்ளவர், பெரிய மனப் புண்ணுள்ளவர், இப்படிப்பட்டவர்களை அமுதம் போன்று தளிர்ப்பிப்பவர்.

43. சூழி—முகபடாம். பாழி—வலிமை. ஊழியால்—முறைமையினால். எளிதில்—சிரமமின்றி: அனாயாசமாக.

44 நீதியார் கருணையின் நெறியினார் நெறிவயிற்
பேதியா நிலைமையார் எவரினும் பெருமையார்
போதியா தளவிலா உணர்வினார் புகழினார்
காதிசேய் தருகடற் கடவுள்வெம் படையினார். 37

45 வேலிகற் சினவுதா டகைவிளிந் துருளவிற்
கோலியக் கொடுமையாள் புதல்வனைக் கொன்றுதன்
காலியற் பொடியினால் நெடியகற் படிவமாம்
ஆலிகைக் கரியபேர் உருவளித் தருளினான். 38

46 நல்லுறுப் பமையும்நம் பியரின்முன் பவன்நயந்து
எல்லுறுப் பரியபேர் எழுசுடர்க் கடவுள்தன்
பல்லிறுத் தவன்வலிக் கமைதிரியம் பகமெனும்
வில்லிறுத் தருளினான் மிதிலைபுக் கனையநாள். 39

---

44. கருணை செல்லும் நெறியிலே செல்பவர். பேதியா நிலைமையார்—எப்பொழுதும் மாறுபடாத நிலையில் நிற்பவர். போதியாது அளவிலா உணர்வினார்—கல்வியினாலே யன்றி, அதன் எல்லைக்கு மிக அப்பாற்பட்ட வாலறிவினை யுடையவர். காதி சேய்—விசுவாமித்திர முனிவன். தந்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வெம்மையாகிய படைக்கலங்களை யுடையவர்.

45. வேல் இகல் சினவு தாடகை—காலனைப் பறித்த முத்தலைச் சூலம், பகை, கோபம் இம் மூன்றுடன் எதிர்த்த தாடகை. (அம்பு விடும் முன்னே) செத்துப் பூமியிலே உருளும்படி வில்லை வளைத்து. அக் கொடுமையாள் புதல்வன்—சுபாகு. தன் கால் இயல்பொடியினால்—தன் காலிற் கிடந்த தூசியினால். நெடிய கல் படிவமாம் ஆலிகைக்கு—நெடிய கல்லாய்க் கிடந்த அகலிகைக்கு. அரிய பேருரு அளித்தருளினான்—பெறுதற்கரிய மெய்யுருவத்தை அளித் தருளினான்.

தாடகையை முடித்தமை, அகலிகை சாபந் தீர்த்தமை ஆகிய இரு நிகழ்ச்சிகளையும் நேரிற் கண்டாற் போன்று கூறுகின்றான். வாலியை உயிர் கவர்ந்து சுக்கிரீவனையும் பண்டை வண்ணமாக்குவான் என்னும் குறிப்புத் தோன்றப் பேசுகின்றான்.

46. முன்பவன்—இருவருள் மூத்தவன். நயந்து—விரும்பி. திரியம்பகம் என்னும் வில்லை ஒடித்தான். எப்பொழுது எனில், மிதிலைக்குச் சென்ற அந் நாளில். எல் உறுப்பு அரிய பேர் எழு சுடர்க்கடவுள்—சூரியன்; எல்—இருள்: இருளின் ஒரு சிறு பகுதியும் தப்பி நிற்றல் அரிதாம்படி மிக்கு விளங்குகின்ற சூரியனது. பல் இறுத்தவன்—சிவபிரான்: தக்கன் வேள்வியில் சூரியனது பல்லை உதிர்த்த சிவபெருமான் வலிமைக்கு அமைந்த திரியம்பகம் என்னும் பெயரையுடைய வில்.

47 உளைவயப் புரவியான் உதவவுற் றொருசொலால்
அளவில்கற் புடையசிற் றவைபணித் தருளலால்
வளையுடைப் புணரிசூழ் மகிதலத் திருவெலாம்
இளையவற் குதவி இத் தலையெழுந் தருளினான். 40

48 தெவ்விரா வகைநெடுஞ் சிகைவிரா மழுவினான்
அவ்விரா மனையுமா வலிதொலைத் தருளினான்
இவ்விரா கவன்வெகுண் டெழுமிரா அனையனும்
வெவ்விரா தனையிரா வகைதுடைத் தருளினான். 41

49 கரன்முதற் கருணையற் றவர்கடற் படையொடும்
சிரமுகச் சிலைகுனித் துதவுவான் திசையுளார்
பரமுகப் பகைதுமித் தருளுவான் பரமராம்
அரன்முதல் தலைவருக் கதிசயத் திறலினான். 42

---

47. உளை வயம் புரவியான்—பிடரிமயிரைக் கொண்ட, வெற்றியிலே மேம்பட்ட குதிரைப் படையையுடைய தயரதன். உதவ உற்ற—உதவுதலாலே தான் அடைந்தவைகளை. உற்ற ஒரு சொலால் என்பதன் விகாரம். ஒரு சொல்லினாலே சிற்றன்னை கட்டளையிட்டதனால். வளை—சங்கு. மகிதலத் திரு—உலகை ஆளும் செல்வத்தை யெல்லாம். இத்தலை—இவ்விடம். சிற்றவை பணியால் முடி துறந்து காடு நோக்கிப் பெயர்ந்ததும் நினக்கு நன்மையாக முடிந்தது என்னும் குறிப்புப்படப் பேசுகின்றான்.

48. சுக்கிரீவனது இயல்பினை யுணர்ந்த அனுமன், பரசுராமனை வலி தொலைத்து வெவ்விய விராதனைக் கொன்றவனுக்கு வாலியை உயிர் கவர்தல் ஒரு பொருட்டன்று என்று கூறுகிறான். தெவ் இராவகை—பகைவர் எஞ்சி இராதபடி. நெடும் சிகை விரா மழுவினான்—நீண்ட அக்கினிச் சுவாலை வீசுகின்ற மழு என்னும் படையைக் கொண்டவனாகிய, அவ் இராமனையும்—அந்தப் பரசு ராமனையும், மா வலி தொலைத்து—பெரிய வலிமையை அடியோடு தொலைத்து. அருளினான்—உயிர் கவராமல் அருள் செய்தான். இவ் இராகவன்—இந்தத் தயரத ராமன். வெகுண்டு எழும்—கோபங்கொண்டு எழுந்த. இரா அனையனும் வெவ் விராதனை—இரவினைப் போன்று, கரிய, வெம்மைமிக்க விராதனை. இராவகை துடைத்து—பூமியில் இல்லாதபடி செய்து. அருளினான்—சாப விடுதலை யளித்தான்.

49. உதவுவான்—தேவர் முனிவர் முதலியோர்களுக்கு உதவிசெய் வான். திசை உளார் பரம் உக—எல்லாத் திசையிலும் உள்ளவரது துன்ப மாகிய பாரம் ஒரே முறையில் அற்றுப்போகும்படி. அவர்கள் பகைவர்களை அழித்தருளுவான். தலைவருக்கு அதிசயத் திறலினான்—தலைவர்களுக்கெல்லாம் அதிசயம் விளைக்கும் வல்லமை யுடையவர்.

50 ஆயமா நாகர்தாழ் ஆழியா னேயலால்
காயமா னாயினான் யாவனோ காவலா
நீயமான் நேர்தியால் நிருதமா ரீசனார்
மாயமா னாயினான் மாயமா னாயினான். 43

51 உக்கவந் தமுமுடற் பொறைதுறந் துயர்பதம்
புக்கவந் தமுநமக் குரைசெயும் புரையவோ
திக்கவந் தரநெடுந் திரள்கரஞ் சினவுதோள்
அக்கவந் தனுநினைந் தமரர்தாழ் சவரிபோல். 44

52 முனைவரும் பிறருமேல் முடிவரும் பகலெலாம்
இனையர்வந் துறுவரென்று இயல்தவம் புரிகுவார்
வினையெனுஞ் சிறைதுறந் துயர்பதம் விரவினார்
எனையரென் றுரைசெய்கேன் இரவிதன் சிறுவனே. 45

53 மாயையான் மதியிலா நிருதர்கோன் மனைவியைத்
தீயகான் நெறியினுய்த் தனனவள் தேடுவார்

---

50. ஆயம் மாநாகர் தாழ் ஆழியானே யலால்-கூட்டமான பெரிய தேவர்கள் (தம் துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு) வணங்கும் பாற்கடலிற் பள்ளி கொள்ளுகின்ற திருமாலே அல்லாமல். காய மான் ஆயினான் யாவனோ—மனித சரீரத்தோடு வந்த இவன் வேறு யார்? ஓ அரசனே! நீ அப் பெரியோனோடு நட்புக் கொள்ளுதி. ஆல்—அசை. மான்—மகான்: பெரியோன். நிருத மாரீசனார்—அரக்கனாகிய மாரீசன். மாயமான் ஆயினான்—மாயை வல்ல பொன்மானாகி வந்தவனுக்கு. மா யமான் ஆயினான்—பெரிய யமனாக ஆயினான் (அப் பெரியோன்). அது போலவே வாலிக்கும் பெரிய கூற்றுவனாக வந்துள்ளான் என்பது குறிப்பு. யமன் என்பது யமான் என நீண்டது.

51. உக்க அந்தமும்—இவர் கையினால் இறந்துப்பட்ட முடிவும். உடலாகிய பாரத்தைத் துறந்து மேலான பதவியை அடைந்த முடிவும் நமக்குச் சொல்லக்கூடிய தன்மையவோ? எவரைப் போல எனின்—கவந்தனையும் சவரியையும் போல. கவந்தனைப் போல உக்க அந்தமும், சவரியைப் போல உயர்பதம் புக்க அந்தமும் நமக்கு உரை செயும் புரையவோ? திக்கு அவம் தர நெடும் திரள் கரம் சினவு தோள் அக் கவந்தன்—திசைகளில் உள்ள உயிர்கள் அழிவடையும்படி நீண்ட திரண்ட கைகளையும் கோபித்துப் பாய்கின்ற தோள்களையு முடைய கவந்தன். தவப் பெருமையை நினைந்து தேவர்கள் வணங்கும் சவரி.

52. முனைவரும்—முனிவரும். இனையர்—இத்தகையவர். இயல்தவம்—தகுதியான தவம். வினை எனும் சிறை துறந்து—ஊழ்வினைப்பயனாகிய சிறைக் காவலை நீங்கி. உயர்பதம் விரவினார்—மேலான மோட்ச பதத்தை அடைந்தவர். எனையர்—எத்தனைபேர்.

53. மாயையால் தீய கான் நெறியில் உய்த்தனன்—வஞ்சனையினாலே

நீயையா தவமிழைத் துடைமையால் நெடுமனம்
தூயையா வுடைமையால் உறவினைத் துணிகுவார். 46

54 தந்திருந் தனனருள் தகைநெடும் பகைஞனும்
இந்திரன் சிறுவனுக் கிறுதிஇன் றிசைதரும்
புந்தியின் பெருமையாய் போதரென் றுரைசெய்தான்
மந்திரங் கெழுமுநூன் மரபுணர்ந் துதவுவான். 47

55 அன்னவாம் உரையெலாம் அறிவினால் உணர்குவான்
உன்னையே யுடையவெற் கரியதெப் பொருளரோ
பொன்னையே பொருவுவாய் போதெனப் போதுவான்
தன்னையே அனையவன் சரணம்வந் தணுகினான். 48

வேறு.

56 கண்டனன் என்ப மன்னோ கதிரவன் சிறுவன் காமர்க்
குண்டலந் துறந்த கோல வதனமுங் குளிர்க்குங் கண்ணும்
புண்டரீ கங்கள் பூத்துப் புயல்தழீ இப் பொலிந்த திங்கள்
மண்டலம் உதயஞ் செய்த மரகதக் கிரியன் னானை. 49

கொடிய காட்டு வழியே எடுத்துச்சென்றான். உறவினை—நட்புக்கொள்ளுதலை. துணிகுவார்—நிச்சயிப்பாராயினர்.

54. அருள் தந்திருந்தனர்—நம்மிடம் கருணைவைத்திருக்கின்றனர். தகை நெடும் பகைஞனும் இந்திரன் சிறுவனுக்கு—வலிய பெரிய பகைவனாகிய வாலிக்கு. இன்று இறுதி இசைதரும்—இப்பொழுதே மரணம் நேரிடும். (ஆதலால்) போதர்—அவனைக்காண்பதற்குப் புறப்படுதி. மந்திரம் கெழுமு நூல் மரபுணர்ந்து உதவுவான்—ஆலோசனையை நீதி நூலின் முறைமைக் கிணங்க ஆராய்ந்து கூறுபவனாகிய அனுமன்.

55. அன்ன ஆம் உரையெலாம்—அத்தன்மையவாகிய உரைகளை யெல்லாம். அறிவினாலுணர்பவனாகிய சுக்கிரீவன். பொன்னையே பொருவுவாய்—பொன்னை ஒத்தவனே! போது எனப் போதுவான்—என்னுடன் வாராய் என்று சொல்லிப் புறப்பட்டவனாய். தன்னையே அனையவன்—தனக்கு நிகர் தன்னையன்றி வேறொருவருமில்லாத இராமபிரானது, பாதங்களை வந்தடைந்தான்.

56. என்ப, மன், ஓ—அசைகள். காமர் குண்டலந்துறந்த வதனம்—அழகிய குண்டலங்களைக் காதுகள் துறந்திருந்தபோதிலும் காணுதற்கினிய அழகிய முகம். புண்டரீகம்—தாமரை. தழீஇ—தழுவி. மரகதக்கிரி—மரகத மலை. வதனத்தையும் கண்ணையு முடைமையால் தாமரை மலர்ந்து பொலிந்த திங்கள் மண்டிலம் உதித்த மரகதமலைபோன்ற இராமபிரானைச் சூரியன் மகனாகிய சுக்கிரீவன் கண்டனன்.

57 நோக்கினான் நெடிது நின்றான் நொடிவருங் கமலத் தண்ணல்
ஆக்கிய உலக மெல்லாம் அன்றுதொட் டின்று காறும்
பாக்கியம் புரிந்த வெல்லாங் குவிந்திரு படிவ மாகி
மேக்குயர் தடந்தோள் பெற்று வீரராய் விளைந்த என்பான். 50

58 எனநினைந் தினைய எண்ணி இவர்கின்ற காத லோதக்
கனைகடற் கரைநின் றேறாக் கண்ணினை களிப்ப நோக்கி
அனகனைக் குறுகி னான்அவ் வண்ணலும் அருத்தி கூரப்
புனைமலர்த் தடக்கை நீட்டிப் போந்தினி திருத்தி என்றான். 51

59 தவாவலி அரக்க ரென்னும் தகாவிருட் பகையைத் தள்ளிக்
குவாலறம் நிறுத்தற் கேற்ற காலத்தின் கூட்ட மொத்தார்
அவாமுதல் அறுத்த சிந்தை அனகனும் அரியின் வேந்தும்
உவாவுற வந்து கூடும் உடுபதி இரவி ஒத்தார். 52

---

57. கிரியன்னானை நோக்கினான்: நோக்கியவண்ணம் அதிசயித்து நெடுநேரம் நின்றான். அப்படி நின்றவனது சிந்தனை மேலே கூறப்படுகின்றது. நொடிவு அரும் கமலத்தண்ணல்—சொல்லுதற்கரிய பெருமையினையுடைய பிரமதேவன். புரிந்த பாக்கியம் எல்லாம். குவிந்து—ஒன்று சேர்ந்து. மேக்கு—மேலான. விளைந்த—தோன்றின. என்பான்—என்று எண்ணுவான்.

58. என நினைந்து—என்று இங்ஙனமெல்லாம் நினைந்து. இனைய எண்ணி—இவை போன்றவற்றை ஆலோசித்து: அதாவது அனுமன் கூறியபடி திருமாலின் அவதாரமே என்று எண்ணி. மேன்மேற் பெருகுகின்ற பேரன்பாகிய வெள்ளம் மிகுந்த பெரிய கடலின்கண்ணே நின்று கரையேறாது, கண்ணினை களிக்கும்படி நோக்கியவண்ணம் இராமபிரான் அருகிலே சென்றான். அவ்வண்ணலும் அன்பு மிக, கைநீட்டிப் போந்து இனிதிருத்தி என்று கூறி இருக்கை யளித்தான். அனகன்—குற்றமில்லாதவன். அருத்தி—அன்பு. கூர—மிக. புனைமலர்த் தடக்கை—அழகிய தாமரை மலர்போன்ற விசாலமான கை.

59. தவா வலி—கெடாத வலிமை: அழியாத வலிமை. உலகில் இருக்கத் தகுதியில்லாத இருளாகிய பகை. தள்ளி—மறுவலிடாதபடி ஒழித்து. குவால் அறம்—கூட்டமான பலதிறப்பட்ட தருமத்தை. கூட்டம்—சேர்க்கை. அவா முதல் அறுத்த—ஆசையைச் சவாசனமாகப் போக்கிய. அனகன்-இராமபிரான். உவா உற—அமாவாசை வர. உடுபதி—சந்திரன்.

60 கூட்டமொத் திருந்த வீரர் குறித்ததோர் பொருட்கு முன்னாள்
ஈட்டிய தவமும் பின்னர் முயற்சியும் இயைந்த தொத்தார்
மீட்டும்வாள் அரக்க ரென்னும் தீவினை வேரின் வாங்கக்
கேட்டுணர் கல்வி யோடு ஞானமுங் கிடைத்த தொத்தார். 53

61 ஆயதோர் அவதி யின்கண் அருக்கன்சேய் அரசை நோக்கித்
தீவினை தீய நோற்றார் என்னின்யார் செல்வ நின்னை
நாயகம் உலகுக் கெல்லாம் என்னலாம் நலமிக் கோயை
மேயினன் விதியே நல்கின் மேவலா காதென்
னென்றான். 54

62 மையறு தவத்தின் வந்த சவரியிம் மலையில் நீவந்து
எய்தினை இருந்த தன்மை இயம்பினள் யாங்க ளுற்ற
கையறு துயரம் நின்னாற் கடப்பது கருதி வந்தேம்
ஐயநின் தீரு மென்ன அரிக்குலத் தரசன் சொல்வான். 55

---

60. கூட்டம்—நட்பு. குறித்ததோர் பொருட்கு—சிந்தித்ததொரு செயல் நிறைவேறுதற்கு. ஈட்டிய தவம்—பன்னெடுங்காலம் செய்து பெரிதாகத் திரண்ட தவம். இயைந்தது—வந்து பொருந்தியது. மீட்டும்—மறுபடி மறுபடி கிளர்ந்தெழுகின்ற. அரக்கராகிய தீவினையை. வேரின் வாங்க—களை பறிப்பதுபோன்று முற்றும் வேரோடு அழிக்க. கேட்டுணர் கல்வி—பெரியோர்பாற் கேட்டுத் தெளிந்த கல்வியறிவு. ஞானம்—கல்வியறிவிற்கும் அப்பாற்பட்ட வாலறிவு: 'ஓங்கிய உணர்வு' (சுந்தர: 181.) கிடைத்தது—பெறுப்பேறாகக்கிடைத்தது.

61. அவதியில்—சமயத்தில். அருக்கன் சேய்—சுக்கிரீவன். என்னின்—என்னைக்காட்டிலும். தீவினை தீய நோற்றார் யார்—கொடிய வினை முற்றாக அழியும்படி நோன்பியற்றியவர் வேறு யாருளர்? ஒருவருமிலர். மேயினன்—தஞ்சமாக அடைந்தேன். விதியே நல்கின்—ஊழ்வினையே கருமங்களைக் கைகூட்டி வைக்குமெனின். மேவல் ஆகாதது என்—சித்தியடைய இயலாதது ஒன்றுமில்லை.

62. மையறு தவம்—குற்றமற்ற தவம். எய்தினை—எய்தி. கையறு துயரம்—செய்யும் வகையறியாது தத்தளிக்கும் துன்பம்; அன்றி, துணைவலி யில்லாத் துன்பம். துயரம் நின்னாற் கடப்பது கருதி—துயரமாகிய கடலை உன் உதவியினாற் கடப்பது கருதி. நின் தீரும்—நின்னால் நீங்கும். அரி—குரங்கு.

63 முரணுடைத் தடக்கை யோச்சி முன்னவன் பின்வந் தேனை
இருணிலைப் புறத்தின் காறும் உலகெங்குந் தொடர
இக்குன்று
அரணுடைத் தாகி உய்ந்தேன் ஆருயிர் துறக்க லாற்றேன்
சரணுனைப் புகுந்தேன் என்னைத் தாங்குதல் தருமம்
என்றான். 56

64 என்றவக் குரக்கு வேந்தை இராமனும் இரங்கி நோக்கி
உன்றனக் குரிய இன்ப துன்பங்கள் உள்ள முன்னாள்
சென்றன போக மேல்வந் துறுவன தீர்ப்பல் அன்ன
நின்றன எனக்கும் நிற்கும் நேரென மொழியும் நேரா. 57

65 மற்றினி உரைப்ப தென்னே வானிடை மண்ணில் நின்னைச்
செற்றவர் என்னைச் செற்றார் தீயரே எனினும் நின்னோடு
உற்றவர் எனக்கும் உற்றார் உன்கிளை எனதுஎன் காதற்
சுற்றமுன் சுற்றம் நீஎன் இன்னுயிர்த் துணைவன்
என்றான். 58

---

63. முன்னவன்—என் தமையனாகிய வாலி. பின் வந்தேனை—தம்பியாகிய என்னை. முரணுடைத் தடக்கை ஓச்சி—வலிய பெரிய கைகளை உயர்த்தி. இருள் நிலைப் புறத்தின் காறும் உலகு எங்கும் தொடர—இருள் செறிந்த இவ்வுலகிற்கு அப்பாலையிலும் இவ்வுலக முழுவதிலும் உயிர் தப்பும்பொருட்டு ஓடிய என்னைத் துரத்த. இம்மலையே எனக்குப் பாதுகாப்புக்குரிய அரணாக ஆனமையினால் உயிர் தப்பியுள்ள யான் உன்னைச் சரண் புகுந்தேன். தாங்குதல்—காப்பாற்றுதல்.

64. இன்பதுன்பங்கள் முன்னாள் சென்றன போக உள்ளன. மேல்வந் துறுவன—இனிப்புதியவாய் வந்து நேர்வன. இவற்றைத் தீர்ப்பேன். அன்ன நின்றன—அப்படி முன்னையவற்றுள் கழியாமல் நிற்பனவும், இனிமேல் எய்துவனவும் ஆகிய இன்பதுன்பங்கள். எனக்கும் நிற்கும் நேர்—நம்மிருவருக்கும் சமமாகும்; துன்பந் தீர்த்தல் நம்மிருவருக்கும் ஒத்தது. மொழியும் நேரா—சொல்லும் நேர்ந்து; வாக்களித்து. அடுத்த கவியில் 'என்றான்' என்பதனோடு முடியும்.

65. மற்று—வேறு. இதற்குமேல் சொல்லவேண்டுவது வேறு என்ன உளது? செற்றவர்—வருத்தியவர். உற்றவர்—சேர்ந்தவர்; நண்பர் முதலியோர். கிளை—சுற்றம். நீ என் இன்னுயிர்த் துணைவன்—நீ எனது உயிர் போன்ற நண்பன்.

35. வீரர் மலைச்சாரலூடு வாலிபாற் சென்றது.

வாலியைக் கொன்று, அரசினையும் மனைவியையும் மீட்டுத் தருவதாகச் சுக்கிரீவனுக்கு வாக்களித்த இராமபிரான் சீதா பிராட்டியின் அணிகலன்களைக் கண்டு வருந்திய பொழுது, அனுமன் 'வாலியைக் கொன்று நெடும்படை திரட்டிய பின்னரே பிராட்டியைத் தேடுதல் தக்கது', என்று கூறினன். அக்கருத்தினை அப்பிரான் அங்கீகரிப்ப, சுக்கிரீவன், நளன், நீலன், அனுமன், தாரன் ஆதிய வானர வீரர் இராமலக்குமணருடன் புறப்பட்டு, மலைகளின் வழியே சென்று, வாலி வாழ் கிட்கிந்தையைக் குறுகினர். அவ்வீரர் போர்க்கோலங்கொண்டு மலை வழியே வாலிபாற் சென்றதைக் கூறுவன இப்பகுதியிலுள்ள பாடல்கள்.

இவ்வீரர் முதலில் மலையடிவாரத்திலுள்ள மா, வாழை முதலிய மரங்கள் செறிந்த சாரலூடு சென்று, பின்னர் வளைந்து வளைந்து உயரச் செல்லும் வழியூடே விரைந்து நடந்து, மேக மண்டலம்வரை அளாவிய ஒரு குன்றினையடைந்தனர். அங்கிருந்து உயர் குன்றுகளூடு ஏறி நடந்து, செல்லுதற்கரிய தேனி மூக்குசாரலூடு அரிதிற் போய், ஆண்டுள்ள சுனைகள் பலவற்றையுங் கடந்து, சந்திரமண்டலம்வரை உயர்ந்ததொரு குன்றினை எய்தினர்.

இப்பகுதியில் முக்கியமாக அவதானிக்கற்பாலது நுதலிய பொருளுக்கேற்ப செய்யுட்களில் அமைந்த விழுமிய ஓசையேயாகும். வெங்கணாளி ஏறும், மீளிமாவும், வேக நாகமும், சிங்க ஏறும் திரண்டு செல்வதொப்பப் போர்க்கோலம் பூண்டு கறங்கு வார்கழற் கலன் கலிப்ப, அவ்வீரர் நடந்த நடையின் பண்பினைப் பாட்டில் அமைந்த சந்தம் செறித்துக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனஞ் செல்பவரைக் கண்டு மருண்டு ஓடிய விலங்குகளின் ஒலி, அன்னவர் செலவால் ஏற்பட்ட ஏனைய விலங்குகள் இயங்கு அரவம் முதலியனவெல்லாம் இவர்கள் நடையின் கடுப்பினோடு சேர்ந்து, பெரியதொரு ஆரவாரம் அம்மலைப் பகுதியெங்கும் எழுதலாலே, ஆயிரக் கணக்கான பெருவிறல் வீரர் அணிவகுத்துச் செல்வது போன்ற உணர்ச்சியைப் பாட்டின் நிமிர்ந்த ஓசை எழுவிக்கின்றது.

[தே. ப:—கலன்காண் படலம்: 34—41.]

66 வெங்க ணாளி யேறு மீளி மாவும் வேக நாகமுஞ்
சிங்க வேறி ரண்டொ டுந்தி ரண்ட அன்ன செய்கையார்
தங்கு சால மூல மார்த மால மேலம் வாழைமாப்
பொங்கு நாக முந்து வன்று சார லூடு போயினார். 1

67 உழையு லாநெ டுங்கண் மாத ரூச லூச லல்லவே
தழையு லாவு சந்த லர்ந்த சாரல் சார லல்லவே
மழையு லாவு முன்றி லல்ல மன்றல் நாறு சண்பகக்
குழையு லாவு சோலை சோலை யல்ல பொன்செய் குன்றமே. 2

68 அறங்கள் நாறு மேனியார் அரிக்க ணங்க ளோடு மங்கு
இறங்கு போது மேறு போதும் ஈறி லாத ஓதையாற்

---

66. வீரர் அறுவரும் பலவகை மரங்களடர்ந்த சாரலூடு சென்றார்.

வெம் கண் ஆளி ஏறும்—வெம்மையாகிய கண்ணையுடைய ஆண் யாளியும், மீளி மாவும்—பராக்கிரமமுள்ள இரு புலிகளும். வேக நாகமும்—நடையில் விரைவுமிக்க இரு யானைகளும். சிங்க ஏறு இரண்டொடும்-இரண்டு ஆண் சிங்கங்களோடும், திரண்ட அன்ன செய்கையார்—ஒன்று கூடியதுபோன்ற செயலினராகிய இராம லக்குமணரோடுஞ் சென்ற சுக்கிரீவன், நளன், நீலன், அனுமன், தாரன் ஆகிய வீரர்; (சாரலூடு போயினார்.) எத்தகைய சாரலெனின்:—தங்கு சாலம்—நிலைபெற்ற ஆச்சா மரம்; மூலம் ஆர் தமாலம்—வேரூன்றிய பச்சிலை மரங்கள்; ஏலம்; வாழை; மா; பொங்கு நாகம்—செழித்த சுர புன்னை ஆகிய இவைகள் செழித்த மலைச்சாரல்.

67. அவ்வீரர் அம்மலைக் காட்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விரைவாக எழும்படி கடு நடையிற் சென்றார். முதலிற் கண்ட காட்சி;—உழை உலாம் நெடுங்கண் மாதர் ஊசல்—மான் போன்ற பெரிய கண்களையுடைய பெண்கள் ஆடும் ஊஞ்சல். அதனைத் தாண்டியபின் ஊஞ்சல் அல்லாத இடங்களிற் கண்டது;—தழை உலாவு சந்து அலர்ந்த சாரல்—தழைகள் காற்றில் அசைகின்ற சந்தன மரங்கள் வாசனையோடு மலர்ந்த சாரல். அவற்றையுங் கடந்து உயரச் சென்ற பின்; சாரல் அல்ல—சாரல் தென்படவில்லை. மற்று என் எனின்:—மழை உலாவு முன்றில்—மேகங்கள் உலாவுகின்ற மலையின் முன்னிடம். முன்றில் அல்ல—அடுத்தபடி தோன்றியது முன்றில் அல்ல. மன்றல் நாறு சண்பகக் குழை உலாவு சோலை—வாசனை வீசும் சண்பக மரங்கள் அடர்ந்த சோலை. அச்சோலை அல்ல—அதனையுங் கடந்தபின் எழுந்த காட்சி அச்சோலையல்ல. பொன் செய் குன்றம்—பொன் கனிகள் தோன்றும் குன்றுகள்.

மரங்கள் அடர்ந்த மலைச் சாரலடியிலிருந்து புறப்பட்டு வேகமாய்ச் சென்றவர் வளைந்து வளைந்து உயர்ந்துசெல்லும் வழி மருங்கில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழுந்த பல காட்சிகளைக் கண்டவண்ணம் ஒரு குன்றினை யடைந்ததை அழகுபடச் சித்திரித்துக் காட்டுவது இச்செய்யுள்.

68. இனி, சற்று உயரமான குன்றுகளினூடே சென்ற பொழுதைய காட்சிகள் கூறப்படும்.

கறங்கு வார்க ழற்க லன்க லிப்ப மூந்து கண்முகிழ்த்து
உறங்கு மேக நன்கு ணர்ந்து மாகமீ துலா வுமே. 3

69 நீடு நாக மூடு மேக மோட நீரு மோடநேர்
ஆடு நாக மோட மான யானை யோட ஆளிபோம்
ஆடு நாக நீடு சாரல் வாளை யோடும் வாவியூடு
ஓடு நாக மோட வேங்கை யோடும் யூக மோடுமே. 4

70 மருண்ட மாம லைத்த டங்கள் செல்ல லாவ அல்லமால்
நெருண்டி லாம தத்த யானை சீறி நின்று சிந்தலால்

அறங்கள் நாறும் மேனியார்—'இவர்களோ தருமமாவார்' என்பது விளங்க நின்ற மேனியையுடைய வீரர். அரிக்கணங்களோடும்—வானர வீரர் குழுவினுடன். (மேற் பரப்பிலுள்ள குன்றுகளினூடு செல்லும்பொழுது; அங்கு.) இறங்கு போதும் ஏறு போதும் ஈறிலாத ஓதையால் கறங்கு வார் கழல் கலன் கலிப்ப—மேலேயிருந்து கீழே இறங்கும் பொழுதும் மறுபடி மேலே ஏறும் பொழுதும் இயல்பாகவே ஒலிக்கும் இயல்பினையுடைய வீரக் கழல்களாகிய ஆபரணம் முடிவில்லாமல் ஒலித்தலே. முந்து கண்முகிழ்த்து உறங்கு மேகம்—முன்பு கண்ணை மூடி உறங்குகின்ற மேகம். நன்குணர்ந்து நன்ருக உணர்ச்சி வரப்பெற்று, மாகம் மீது உலாவும்—ஆகாயத்திலே உலா வத் தொடங்கும்.

69. வீரர்கள் மேற்பரப்பிலுள்ள குன்றுகளின்மீது சென்ற விசையினல் முடிமுதல் சாரலடிவரையில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த இயக்கங்களைப்பற்றிக் கூறும் இப்பாட்டு.

நீடு நாகமூடு மேகம் ஓட—பரந்த வான வெளியூடு மேகங்கள் வேகமாய் ஓடுதலாலே, நீரும் ஓட—அவை உட்கொண்ட நீரும் வழிந்தோட; (அந்நீர் தன் மேல் சிந்துதலாலே) நேர் ஆடும் நாகம் ஓட—அதற்கு நேரே படமெடுத்தாடும் நாகங்கள் அதற்குத் தப்பியோடத் தொடங்க; (அதைக்கண்டு அஞ்சிய) மான யானை ஓட—தணியாக் கோபமுள்ள யானை ஓட; ஆளி போம்—யானையைத் துரத்திக்கொண்டும் சிங்கம் போகும். இவ்வளவும் மலையின் உயர்ந்த மேற் பரப்பில் நிகழ்ந்த இயக்கம்; அதன் விளைவாகச் சூழ்ந்த சாரலில் அந்த ஆர வாரத்தின் பயனுகச் சில உயிர்கள் இணைந்து ஓடியமை பின்னிரண்டடிகளிற் கூறப்படும். மாடு நாகம் நீடு சாரல்—இந்த ஆரவாரமெல்லாம் நிகழ்ந்த நீண்ட மலையிடங்களைச் சூழ்ந்த சாரலில், எல்லாம் இவ்விரண்டாக ஓடத்தலைப்பட்டன: வாளையோடும் வாவியூடு ஓடும் நாகம் ஓட—அவ்வொலிகளைக் கேட்டு அஞ்சிய வாளை மீன்களோடு நீர்ப்பாம்பும் ஓட: (அதே அமயம்) வேங்கையோடும் யூகம் ஓடும்—வேங்கைப் புலிகளோடு கருங்குரங்குகள் ஓடும். குன்றின் மேல் வீரர் மேற்கொண்ட கடு நடை மலை உச்சிமுதல் சாரலடிவரை ஒரே ஓட்டமும் ஆரவாரமு மாக்கிற்று.

70: இச்செய்யுள் அடுத்தபடி வீரர் செல்ல நேர்ந்த பெரிய மலைகளி னூடே உள்ள பாதைகளின் இயல்பைக் கூறுகிஅறது. கண்டோர் யாவரும்

இருண்ட காழ கிற்ற டத்தொ டிற்று வீழ்ந்த சந்து வந்து
உருண்ட போத ழிந்த தேனெ ழுக்கு பேரி ழுக்கினே. 5

71 மினன்ம ணிக்கு லந்து வன்றி வில்ல லர்ந்து விண்குலாய்
அனல்ப ரப்ப ஒப்ப மீதி மைப்ப வந்த விப்பபோற்
புனல்ப ரப்ப ஒப்பி ருந்த பொன்ப ரப்பு மென்பவால்
இனைய விற்ற டக்கை வீரர் ஏகு கின்ற குன்றமே. 6

72 மருவி யாடும் வாவி தோறும் வான யாறு பாயும்வந்து
இருவி யார்த டங்கண் மீனின் ஏறு பாயும் ஆறுபோல்
அருவி பாயும் ஒன்றி னொன்றின் ஆனை பாயும் ஏனலிற்
குருவி பாயும் ஓடி மந்தி கோடு பாயு மாடெலாம். 7

வழி காணமுடியாது மருளும்படியான மலைப்பாதைகள் எளிதிற் செல்லக்கூடியவையல்லவாயின; மயக்கந்தெளியாத மதங்கொண்ட யானைகள் கோபங்கொண்டு நின்று ஒடித்தலாலே கரிய நிறமுள்ள வயிரமான அகிற் கட்டையோடு மலைப்பக்கங்களிற் ஒடிந்து வீழ்ந்த சந்தன மரம் வந்து உருண்டபோது சிதைந்த தேன், இடையறாது பாய்தலினால் ஏற்பட்ட பெரிய வழுக்கலினால் செல்லமுடியாதனவாயின அப்பாதைகள். சிந்துதல்—ஒடித்தல். காழ்—வயிரம்.

71. அடுத்தபடி அவர்கள் சென்ற மணியும் பொன்னும் நிறைந்த வழியினியல்பு கூறப்படுகின்றது. மினல் மணிக்குலம் துவன்றி—மின்னுகின்ற பதுமராக இரத்தினங்களின் தொகுதி நிறைந்து. வில் அலர்ந்து—அவற்றிலிருந்து ஒளி அலர்ந்தெழுந்து. விண் குலாய்—ஆகாயத்திலே பரவி. அனல் பரப்ப ஒப்ப மீது இமைப்ப—நெருப்புப் பரவியதுபோல மேலே விட்டு விளங்க: வந்து அவிப்ப போல் புனல் பரப்ப ஒப்பிருந்த பொன் பரப்பும்—அப்படிப் பிரகாசிப்பவற்றை நெருப்பை அவிக்கும் தண்ணீர் பரவியது போலப் பொன் தன்னுடைய ஒளியை அது மறையும்படி பரப்பும்; இனைய வில் தடக்கை வீரர் ஏகுகின்ற குன்றம். என்ப, ஆல்—அசைகள்.

72. அடுத்தபடி மலையுச்சியின் வழியாகச் சென்றனர்: அப்படிச்சென்ற பொழுது இடம் பெயர்ந்து மீன் முதலியன பாயும் காட்சி இச்செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

ஆடும்—நீராடும். வான யாறு பாயும்—ஆகாய கங்கை வந்து பாயும். இருவி—தினைப்புனம். தினைப்புனங்களின் கண்ணே விசாலமான கண்ணையுடைய ஆண் மீன்கள் பாயும். ஆறு போல அருவி பாயும். யானைகள் ஒன்றின் மீது ஒன்று பாயும். கேட்பாரற்ற தினைக் கதிர்களில் குருவி பாயும். பெண் குரங்கு விரைந்து மரக் கொம்புகளிற் பாயும். மாடு எலாம்—பக்கங்களிலெல்லாம்.

73 தேனி ழுக்கு சாரல் வாரி செல்ல மீது செல்லுநாண்
மீனி ழுக்கு மன்றி வான வில்லி ழுக்கும் வெண்மதிக்
கூனி ழுக்கு மற்று லாவு கோளி ழுக்கு மென்பவால்
வானி ழுக்கு மேல வாச மன்றல் நாறு குன்றமே. 8

---

73. அவர்கள் பின்பு சென்ற உயர்மலைக் காட்சி இச் செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

தேன் இழுக்கு சாரல்—தேன் வழுக்கும் மலைச்சாரலிலே. வாரி செல்ல—நீர் பெருகுதலாலே. மீது செல்லும் நாள் மீன் இழுக்கும்—வாளை முதலிய மீன்களை இழுப்பது போன்று மேலே செல்லும் நாளாகிய மீனையும் தன் பக்கம் இழுப்பது போலத் தோன்றும்; இன்றேல் இந்திர வில்லை இழுக்கப் பார்க்கும்; வெண்மையான இளம்பிறைச் சந்திரனை இழுக்கும்; அதனோடு வானவீதியிற் செல்லுகின்ற கோள்களை இழுக்கும். வான் இழுக்கும் ஏல வாச மன்றல் நாறு குன்றம்—வானுலகினரையும் விரும்பும்படி செய்யும் ஏலக் காயின் நறுமணம் வீசும் மலை. என்ப—என்று கவிகள் வருணிப்பர்.

---

36. வாலி சுக்கிரீவரைக் குறித்து இராம லக்குமணர் பேச்சு.

இராமபிரான் சொற்படி சுக்கிரீவன் வாலியைப் போருக்கு அழைப்ப, அவனும் மலைகளினூடே வந்து எதிர்ப்பட்டனன். இருவரும் போர் தொடங்க ஆயத்தமாக நின்ற நிலையில் இராம லக்குமணர்க்கிடையே அவ்விரு சகோதரரைப் பற்றி நடைபெற்ற பேச்சு இங்கே காணப்படும்.

இப் பகுதியில் உலகியல் நெறிக்கு ஏற்றதொரு சீரிய உண்மையைக் காணலாம். கண்ணபிரான் விசயனுக்கு ஞான நெறி பற்றிய உண்மைகளைக் கூறியது போன்று, உலகநெறிக்குப் பெரிதும் இன்றியமையாத ஒரு பேருண்மையை இராமபிரான் தம்பிக்குக் கூறுவதாக அமைந்துளது. அஃதாவது பெற்றோரைப் பெற்ற பயன்பெறும் பெற்றியே உலகில் ஒழுகுநெறியாகுமன்றி, யாவரிடமும் குறை காண்பதிலே ஈடுபட்டுச் செயலற்று நிற்பது அன்று என்பது.

[தெ. ப:— வாலிவதைப் படலம் : 31—35.]

74 அவ்வேலை இராமனும் அன்புடைத் தம்பிக் கைய
செவ்வே செலநோக்குதி தானவர் தேவர் நிற்க
எவ்வேலை எம்மேகம் எக்காலொ டெக்கால வெந்தீ
வெவ்வே றுலகத்திவன் மேனியை மானும் என்றான். 1

75 வள்ளற் கிளையான் பகர்வான் இவன்தம்முன் வாணாள்
கொள்ளக் கொடுங்கூற் றுவனைக் கொணர்ந்தான் குரங்கின்
எள்ளற் கரும்போ ரதுசெய் கலனென்னும் இன்னல்
உள்ளத் தினூன்ற உணர்வுற்றிலன் ஒன்றும் என்றான். 2

76 ஆற்றாது பின்னும் பகர்வான் அறத்தா றழுங்கத்
தேற்றாது செய்வார்களைத் தேறுதல் செவ்வி தன்றால்
மாற்றா னெனத்தம் முனைக்கொல்லிய வந்து நின்றான்
வேற்றார்கள் திறத்திவன் தஞ்சமென் வீர என்றான். 3

77 அத்தா இதுகேளென ஆரியன் கூறு வானிப்
பித்தாய விலங்கின் ஒழுக்கினைப் பேச லாமோ
எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந் தார்க ளெல்லாம்
ஒத்தால் பரதன் பெரிதுத்தம னாத லுண்டோ. 4

---

74. அவ்வேலை—வாலி சுக்கிரீவனை நோக்கி ஆர்த்த பொழுது. செவ்வே செல நோக்குதி—நன்றாக ஊடுருவிப் பார். தானவர்—அசுரர். கால்—காற்று. கால வெம்தீ—காலாக்கினி. வெவ்வேறு உலகத்து—வேறு வேறு உலகில். மானும்—ஒக்கும்.

75. வாணாள்—வாழ் நாள்; ஆயுள். எள்ளற்கு அரும்போர்—இகழ்தற்கரிய போரை. ஊன்ற—மறக்க முடியாமற்பற்றி நிற்றலால். ஒன்றும்—உணர்வுற்றிலன்—நீ கூறும் பொருள் சிறிதும் அறிவிலே தட்டவில்லை.

76. ஆற்றாது—முன்பு கூறிய அளவில் கிளர்ந்த உணர்ச்சி படியப் பெருமையால் மனம் பொறாமல். அறத்தாறு அழுங்க—அறநெறி கெடும் படியாக. தேற்றாது செய்வார்களை—நன்கு தெளியாது கருமம் புரிபவர்களை. தேறுதல்—உற்றவரென்று நம்புதல். செவ்விதன்று—நன்மையன்று. தம்முனை—தமையனை. கொல்லிய—கொல்லும் பொருட்டு. வேற்றார்கள் திறத்து இவன் தஞ்சம் என்—அயலார் கருமத்தில் இவன் தஞ்சம் என்பது என்னாகி முடியும்?

77. அத்தா—அப்பா! பித்தாய விலங்கு—பைத்தியங்கொண்டதாகிய விலங்கு. ஒழுக்கினை — ஒழுக்கத்தினை. பின்பிறந்தார்கள் — தம்பிமார்கள். ஒத்தால்—தமயனிடங்கொண்ட முழுவலன்பு ஒரே படியினதாயிருந்தால். பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டோ—பின்பிறந்தாருள் பரதன் மிகவும் மேம்பட்டவனாதல் என்பது ஆகுமோ?

78 **விற்றாங்கு வெற்பன்ன விலங்கெழில் தோள மெய்ம்மை**
உற்றார் சிலர்அல் லவரே பலரென்ப துண்மை
பெற்றாருழைப் பெற்ற பயன்பெறும் பெற்றி யல்லால்
அற்றார்நவை என்றலுக் காகுநர் யார்கொல் என்றான்.

---

78. வில் தாங்கு வெற்பு அன்ன விலங்கு எழில் தோள்—வில் தாங்கு தோள். வெற்பு அன்ன தோள்—மலை போன்ற தோள். விலங்கு எழில் தோள்—விளங்குகின்ற அழகிய தோள். அத்தகைய தோளையுடையவனே! மெய்ம்மையுற்றார் சிலர்—மெய்ம்மை நெறி பற்றி ஒழுகுபவர் உலகில் ஒரு சிலரே யாவர்; அல்லவரே பலர் என்பது உண்மை—அப்படி ஒழுகாதவரே பெரும்பாலார் என்பது கண்கூடாகக் கண்ட உண்மையாம். (ஆதலால்), பெற்றாருழை—நண்பர் முதலியோராகப் பெற்றவரிடம்; பெற்ற பயன்—குற்றங்கள் நிற்கக் குணங்களாகப் பெற்றதின் பயனை. பெறும் பெற்றி அல்லால்—பயன்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மையே உலகில் ஒழுகுநெறியல்லாமல், (குற்றங்களை ஆராய்ந்து, விலக்கி நிற்பதன்று; ஏனெனில்), அற்றார் நவை என்றலுக்கு ஆகுநர்யார்கொல்—குற்றமற்றவர் என்று ஒருதலையாகக் கூறுதற்கு உரியார் ஒருவருமிலர். என்றான்—என்று கூறினான்.

---

37. வாலியின் ஏச்சும் இராமபிரான் விடையும்.

தம்பி சுக்கிரீவனைக் கொல்லும் பொருட்டு வெவ்விடத்தின் வந்து போர் விளைக்கும் அமயம், இராகவன் மறைந்து நின்று எய்த அம்பினை அரிதின் முயன்று பறித்த வாலி, அந்த அம்பிற் பொறித்த பெயரை நோக்கினான். நோக்கியவன் இராமபிரான் செய்கையைக் குறித்துத் தன்னுள்ளே சிந்தித்ததும், எய்தவனை நேரே கண்ணுற்ற பொழுது ஏசியதும், அதற்கு அப்பிரான் கூறிய மறுமொழியும் இப் பகுதியிற் காணப்படும்.

வாலியின் மன நிலையை ஆசிரியர் காட்டுந்திறமை ஆராய்ந்து பாராட்டற்பாலது. முன்னரே இராமபிரானைப்பற்றிப் பெரு மதிப்புக் கொண்டிருந்த வாலி, அம்பிலே அவன் பெயரைக் கண்ணுற்றபொழுது, ஆச்சரியத்தினால் தன் கண்களையே நம்ப வில்லை. ஒரு முறைக்கு இரு முறை செவ்வனே உற்று நோக்கித் தான் கண்டது அப் பிரான் பெயர்தான் என்பதைத் தெளிவு செய்துகொண்டான். அங்ஙனம் ஐயமறத் தெளிந்த நிலையில் சூரியன் மரபுக்குற்ற பழியை நினைந்து நாணங்கொண்டான்; நாணத்தோடு உலகம் கொள்ளும் இகழ்ச்சியை நினைக்க, அவன்

அறியாமலே ஒரு சிறு நகை வரலாயிற்று. உலகினர் முன்னிலையில், தன்னை மறைந்து நின்று அம்பெய்தமையினால், இராமபிரான் தலைகுனியும்படி நேர்ந்ததை எண்ணித் தானும் தலைகுனிந்தான். முன்பு தான் அடக்க முயன்ற சிறு நகை இந்நிலையில் வலியுற்று எழ, அவன் வெடிபடச் சிரிக்கலானான். தனக்கு அவன் செய்த சதியை நினைந்தான். யானைகளைக் குழிவெட்டி அகப்படுத்துவது போன்று, சுக்கிரீவனை அறைகூவ விடுத்து, தன்னைத் தப்ப இயலாதவாறு கொல்லுதற்குச் செய்த சூழ்ச்சியை எண்ணி எண்ணி மனம் வருந்தி அழிந்து சோர்ந்தான். இந் நிலையில் அவனது மனச் சாட்சி, தான் செய்ததொரு பிழை கருதியே அப் பிரான் தன்னைக் கொல்ல எண்ணினானோ என்று ஓர் ஐயத்தை எழுப்ப, அதையிட்டு ஆராய்பவன், 'இறைவனே இப்படி அடாதவாறு சூழ்ச்சி செய்தானெனின் என்னைப் போன்று இழிந்தவரைப் பற்றிக் குறை கூற இடமுண்டோ? அஃது எங்ஙனமாயினும் என் அளவில் அவன் முறைதிறம்பியவனே யாவான்' என்று தன் மனப்போக்கிற்கு இசைந்தவாறு தன்னுள்ளே கூறுமளவில், இராமபிரான் அவன் கண் முன்னே வந்து தோன்றினான்.

'நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து, மண்ணுற்று வரிவில் ஏந்தி' வருவது போல வந்து தோன்றிய இராம பிரானுடைய தெய்விகத் தோற்றம் ஒரு கணம் வாலியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததாயினும், அத்தகைய அமைதி நிலவிய தோற்றப் பொலிவினன் பெரிதும் அடாததொரு செயலை மேற்கொண்டனனே என்ற எண்ணத்தினால் கடுஞ் சினங்கொண்ட அவன் தன் மனங்கொண்ட மட்டும் அப் பிரானை ஏசவேண்டும் என்ற வேகந் தலையெடுப்ப, வாய்தந்தன பேசலுற்றான். கோபமும் வரவர நிமிரலாயிற்று; எனினும் இராகவனது வனைந்தனைய திருமேனி யழகும், பரந்தெழுந்த கருணை வழிந்த தோற்றமும், அனுதாபங் கலந்த அமைதியும் இடையிடையே படிப்படியாக வாலியின் உயிரிலே சென்று உறுதலாலே, அவன் தான் விரும்பிய அளவிற்கு வைதுரைக்க இயலாமற்போயிற்று. தான் முன்னர் அப் பிரான்பால் கொண்டிருந்த பக்தி நிலைக்கு ஒத்த பெரு மதிப்பின் அடிப்படை குலையாது, புண்பட்ட துயரத்தோடு கூடிய சினம் செல்லுமளவே, இடையிடையே ஏளனமும் உடன்

வர, அவனால் ஏச முடிந்தது. வாலியின் இப் பெற்றித்தாய மனநிலையை உய்த்துணரும் வண்ணம் அமைந்த சொல்லாற்றலை இச் செய்யுட்களிற் காணலாகும்.

வாலியின் பேச்சு ஒரு நியாயவாதியின் பேச்சை ஒத்துளது. இராமபிரான் கூறும் விடை மனுநெறி வல்ல நீதிபதியின் வடித்த உரைமுடிபு போன்றது. வாலியின் பேச்சில் ஆரவாரமும், ஏளனமும், கொந்தளிப்பும், விறுவிறுப்பும் மலிந்து காணப்படுகின்றன. ஆழ்ந்த நீர்நிலையின் மேற்பரப்பிற் காணப்படும் அமைதியின் பண்பு நிலவும் இராமபிரான் உரையில் அகத்துணர்ச்சியும், துயருற்ற வாலிமாட்டு அனுதாபமும், நேரிய பண்புங் காணப்படுகின்றன. முன்னைய நிகழ்ச்சிகளை அவன் கண்முன்னே நிறுத்தி, அவன் செய்தனவெல்லாம் வரம்பிகந்த தீச்செயல்கள்; 'மன்னர்க்கு முன்னஞ் சொல்லிய துறைக்கும்,' மாந்தர்க்கின்றி யமையா அறநெறிக்கும் மாறுபட்டன என்பதைக் காட்டி இன்னவின்ன காரணங்களால் இப்படிச் செய்ய நேர்ந்தது என்று விளக்கினன். ஒரு சீரிய தனிப் பண்பு வாய்ந்த சொல்வன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது இராமபிரான் பேச்சு.

[தெ. ப:— வாலி வதைப் படலம்: 71—82; 84, 89, 91—102.]

79 மும்மைசா லுலகுக் கெல்லாம்
மூலமந் திரத்தை முற்றுந்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும்
தனிப்பெரும் பதத்தைத் தானே

---

79. இராமபிரான் மீது இயல்பாகவே பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்த வாலி, பறித்த அம்பில், தான் சிறிதும் எதிர்பார்த்திராதபடி, அப் பிரான் பெயரை ஐயந்தீரக் கண்டான். இராம நாமத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்புக்களெல்லாம் வாலி முதல் முதலாகக் கொண்டிருந்த மதிப்பை யொட்டிக் கூறப்பட்டன. மூல மந்திரம்—தலைமையாகிய மந்திரம். முற்றும் தன்னையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதத்தை—தன்னுடைய மெய்யடியார்களுக்கு வேறு பயன்களைக் கொடுத்து ஒழிவதன்றி முழுவதும் தன்னையே கொடுக்கும் குணத்திற்கு அறிகுறியாக விளங்கும் பெருமை பொருந்திய ஒப்பற்ற சொல்லை. இப் பிறப்பிலேயே, ஏழு வகையாக வரும் பிறவிப் பிணியைத் தீர்க்கும் அமுதம் போன்ற சொல்லை. செம்மைசேர் நாமம் தன்னை—கூறுகின்றவர்களுக்குச் செம்பொருளை யடைதற்கு இன்றியமையாத மன நலம் முதலியன தாமே வந்து சேர்தற்குக் காரணமான பெயரை. 'எம்பியும் யானும் எதிர்ந்த போரிடை,

இம்மையே எழுமை நோய்க்கும்
மருந்தினை இராமன் என்னும்
செம்மைசேர் நாமந் தன்னைக்
கண்களில் தெரியக் கண்டான். 1

80 இல்லறந் துறந்த நம்பி எம்மனோர்க் காகத் தங்கள்
வில்லறந் துறந்த வீரன் தோன்றலால் வேத நூலிற்
சொல்லறந் துறந்தி லாத சூரியன் மரபுந் தொல்லை
நல்லறந் துறந்த தென்னு நகைவர நாணுட் கொண்டான். 2

81 வெள்கிட மகுடஞ் சாய்க்கும் வெடிபடச் சிரிக்கும் மீட்டும்
உள்கிடும் இதுவும் தானோர் ஓங்கற மோவென் றுன்னும்

அம்பிடை தொடுக்குமோ அருளின் ஆழியான்' என்று தாரையிடங் கூறிப் போந்த வாலி, ஆச்சரியமுற்று ராம நாமத்தின் பெருமையை யெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைந்தான். பிறர் கண்டதாகக் கூறினால் நம்பா னாதலின் 'கண்களிற் கண்டான்' என்றார். தன் கண்ணையும் நம்பாமற் பன் முறை கண்டு தெளிந்தான் என்பது தோன்ற 'கண்களில் தெரியக் கண்டான்' என்றார்.

80. வாலி இகழ்ச்சியும் நாணமுங் கொண்டான். துறந்த—கைவிட்ட. எம்மனோர்க்காக—எம்மைப் போன்ற வானரங்களின் பொருட்டு. வில் அறம்—யுத்த தருமம். சொல் அறம்—சொல்லப்பட்ட அறம். தொல்லை நல்லறம்—தொன்று தொட்டு வந்த சீரிய அரச தருமம். என்னு—என்று நினைத்து. நகை வர-சிரிப்புத் தானாகவே வர. இது நகைப்பிற் குரியதன்று; வெட்கக்கேடான செயல் என்று நாணங்கொண்டான்.

மனைவியை இழந்தும் வீரனாகிய தான் வாளாவிருந்தமையின் 'இல்லறந் துறந்த நம்பி' என்றும், பிறர் உதவிவேண்டாத பெருவிறல் வீரனாயிருந்தும் குரங்குகளின் சேர்க்கையால் தன்னைக் கொன்றமையின் 'வில்லறந் துறந்த வீரன்' என்றும் கூறினான். தானும் ஓர் அரசனாதலின் 'நகைவர நாணுட் கொண்டான்.'

81. இகழ்ச்சியும் நாணமும் மாறி மாறிவர, அம்புபட்ட நோவும் வருத்த, துயருழந்து தளர்ந்தான். வெள்கிட—நாண மடைந்ததனால். மகுடம் சாய்க்கும்—தனக்கு உற்றது போன்ற உணர்ச்சியினால் தலை குனிவான். வெடிபடச் சிரிக்கும்—முன்பு அடக்கிய நகை மறுபடி வலியுற்றெழ இடி இடி யென்று சிரிப்பான். மீட்டும் உள்கிடும்—இராமன் தன்னைக் கொல்லலுற்றமைக்கு ஏதேனும் தன்பாற் பிழையிருந்ததோ என்ற ஐயம் சிறிதே எழ மறுபடியும் அவன் செயலைப்பற்றிச் சிந்திப்பான். இதுவுந்தான் ஓர் ஓங்கு அறமோ என்று உன்னும்—தான் தன் தம்பியளவில் செய்த பிழை யென்பதுளதாயினும், அதனைத் தீர ஆராயாமல் மறைந்து நின்று கொல்வதும் ஒரு பெரிய அறச்செய லாமோ என்று உன்னுவான். முள்கிடும் குழி—முழுகும்படி ஆழமாகத் தோண்டப்பட்ட குழி. மூரி வெம்களி நல் யானை—வலிமை வாய்ந்த கோபங்

முள்கிடும் குழியிற் புக்க மூரிவெங் களிநல் யானை
தொள்கொடுங் கிடந்த தென்னத் துயருழந் தழிந்து
சோர்வான். 3

82 *இறைதிறம் பினனல் என்னே*
இழிந்துளோ ரியற்கை என்னின்
முறைதிறம் பினனல் என்று
மொழிகின்ற முகத்தான் முன்னர்
மறைதிறம் பாத வாய்மை
மன்னர்க்கு முன்னஞ் சொல்லுந்
துறைதிறம் பாமற் காக்கத்
தோன்றினன் வந்து தோன்ற. 4

கொண்ட மதம் மிக்க சிறந்த யானை. தொள்கு—துன்பம். கிடந்த தென்ன—மேலே ஏறமாட்டாமல் படுகுழியில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்ததுபோல. அழிந்து—மனமழிந்து. சோர்வான்—இறத்தலையன்றி வேறு தப்பவழியில்லை யென்று தளர்வானாயினன். மதங்கொண்ட சிறந்த யானையை, ஒரு படுகுழி வெட்டி, அருகில் ஒரு பிடியை நிறுத்தி, தப்பவொட்டாமல் அகப்படுத்துவது போன்று, வேறு வகையில் மடக்க முடியாத தன்னைச் சுக்கிரீவனைப் போருக்கு அறை கூவும்படி ஏவி, மறைந்து நின்று கொன்றான் என்று வாலி சிந்தித்ததை உட்கொண்டு வந்தது இந்த உவமானம்.

82. 'மீட்டும் உள்கிடும்' என்று கூறியபடியே வாலியின் மனம் மறுபடியும் தன்மீது ஏதேனும் குற்றமுண்டோ என்று ஆராய்ந்தது; அவன் தன்னைத் தானே சமாதானஞ் செய்துகொண்டு, 'என் அளவில் அப்பிரான் இழைத்தது குற்றமே' என்று உரைமுடிவு கூறுபவன் முன்னர், அங்ஙனம் அவன் எண்ணியது பிழை யென்று சுட்டுவது போன்று இராமபிரான் தோன்றினன். இறை திறம்பினனல்—உலகிற்குத் தலைவனாகிய இராமனே இங்ஙனம் என்னை வஞ்சித்து அகப்படுத்திய செய்கையால் அரசியல் நெறி பிழைத்தான்; என்னே இழிந்துளோர் இயற்கை—தலைவனே இப்படிப் பெரும் பிழை இழைக்கும் பொழுது என்னைப்போன்ற தாழ்ந்தபடியினர் பிறவிப் பண்பினால் செய்த பிழைகளை ஆராயவும் உரிமையுண்டோ? என்னின் முறை திறம்பினனல்—பிறரளவில் நீதியுடன் நடந்திருக்கலாம்; என்னளவில் அவன் முறையினின்றும் வழுவியவனே யாவான்; அதில் ஐயமில்லை. என்று தனக்குள்ளே கூறுகின்ற வாயினையுடையவன் முன்னர் இராமபிரான் தோன்றினன்; அப்படித்தோன்ற, 'கண்ணுற்றான் வாலி' என்று அடுத்த கவியோடு முடியும். மறை திறம்பாத வாய்மை—வேதப்பொருளோடு மாறுபடாத உண்மைகளைக் கூறும் நூல்கள். மன்னர்க்கு முன்னம் சொல்லும் துறை—அரசர்க்கு உரியவென முதன்மையாக வைத்துக்கூறும் நல்லொழுக்க நெறிகளெல்லாம். திறம்பாமற் காக்கத் தோன்றினன்—தவறாதபடி நிறுத்த அவதரித்த இராமபிரான். வாலியின் சிந்தனையை யுணர்ந்து அவனுக்குச் சமாதானங் கூறவந்த இராமபிரானது உள்ளக் கருத்தையொட்டி இவ்வடை மொழிகள் வந்தன.

83 கண்ணுற்றான் வாலி நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து
மண்ணுற்று வரிவில் ஏந்தி வருவதே போலும் மாலைப்
புண்ணுற்ற தனைய சோரிப் பொறியொடும் பொடிப்ப நோக்கி
எண்ணுற்றாய் என்செய் தாயென்று ஏசுவான் இயம்ப லுற்றான். 5

84 வாய்மையும் மரபுங் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் மைந்த னேநீ பரதன்முன் தோன்றி னாயே
தீமைதான் பிறரைக் காத்துத் தான்செய்தால் தீங்கன் றாமோ
தாய்மையு மன்றி நட்புந் தருமமுந் தழுவி நின்றாய். 6

85 குலமிது கல்வி யீது கொற்றமீ துற்று நின்ற
நலமிது புவன மூன்றும் நாயகம் உன்ன தன்றோ

---

83. இராமபிரானைக் கண்ணுற்ற வாலி ஒரு கணம் அவனது தெய்வீகமான பேரழகில் ஈடுபட்டுப் பின்பு கடுங்கோபங்கொண்டு அவனை ஏசலுற்றான். நீலக்கார்முகில்—அழகிய நீலமும் கருமையுங் கலந்த மேகம். கமலம் பூத்து—முகம், கண், கை, கால் முதலிய தாமரை மலர்ந்து. மண்ணுற்று—கால் தரை தோய நின்று. மாலை—வசீகரமான தோற்றமுடைய இராமனை. புண்ணுற்றது அனைய சோரி பொறியொடும் பொடிப்ப நோக்கி—புண்ணிலிருந்து ஒழுகுவது போன்ற உதிரமும் நெருப்புப் பொறியும் தன் கண்களினின்றும் வெளிப்படும்படி நோக்கி. எண்ணுற்றாய் என் செய்தாய்—என்னத்தை எண்ணி என்ன காரியஞ் செய்தாய்? ஏசுவான்—ஏச முற்பட்டவன். இயம்பலுற்றான்—தான் கொண்ட கோபத்தை இடையிடையே இராமபிரானது தெய்வத் தோற்றமும் அமைதியோடு கூடிய முகப்பொலிவும் தகைதலால் கூடுமான அளவு ஏசும் பொருட்டுப் பேசலுற்றான்.

84. மரபு—குலப் பெருமை: தொல்லை நல்லறந் துறவாமை. மன்னுயிர்—மக்களுயிர் போன்ற தன்னுயிர். பிறர் தீமைசெய்யாமல் பாதுகாத்துத் தானே தீங்கு செய்தால் அஃது நன்மையாகி விடுமா? தான்—அசை.

85. குலம் இது—பிறந்த குலம் இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தது. உற்று நின்ற நலம் இது—குலம், கல்வி, கொற்றம் முதலியவற்றோடு பொருந்தி நின்ற குண நலமும் அப்படியே யாம். இங்ஙனமிருத்தலால் மூன்றுலகத்தின் தலைமை உனக்கே உரியதன்றோ? வலிமை இது. உலகினைக் காக்கும் மேன்மை நின்னது என்றிருந்தால். திண்மை அலமரச் செய்யலாமோ—நீ இது செய்வாய், அது செய்யாய் என்று உன்னைக்குறித்து உலகங் கொண்டுள்ள உறுதியான கோட்பாடுகளெல்லாம் நிலை கலங்கும்படி அடாது செய்யலாமோ? அதுவும்

வலமிதிவ் வுலகந் தாங்கும் வண்மையி தென்றால் திண்மை
அலமரச் செய்ய லாமோ அறிந்திருந்து அயர்ந்து
ளார்போல். 7

86 கோவியல் தருமம் உங்கள் குலத்துதித் தோர்கட் கெல்லாம்
ஓவியத் தெழுத வொண்ணு உருவத்தாய் உடைமை யன்றே
ஆவியைச் சனகன் பெற்ற அன்னத்தை அமிழ்தின் வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பின்னை திகைத்தனை போலுஞ்
செய்கை. 8

87 அரக்கரோர் அழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறோர்
குரக்கினத் தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற் றுண்டோ
இரக்கமெங் குகுத்தாய் என்பால் எப்பிழை கண்டா யப்பா
பரக்கழி யிதுநீ பூண்டாற் புகழையார் பரிக்கற் பாலார். 9

அறிந்திருந்து செய்யலாமோ? அயர்ந்துளார்போற் செய்யலாமோ? அயர்ந்துளார் போல்—அறியாதார் போல வேடம் பூண்டு.

86. கோ இயல் தருமம்—இராச தருமம்; 'உங்கள் குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம் உடைமையன்றே' என்று வாக்கியத்தைத் தொடர்ந்து முடிப்பதற்கிடையில் இராமபிரான் தோற்றப்பொலிவு வாலியின் உள்ளத்தை ஈர்ப்ப, அதில் ஈடுபட்டு, 'ஓவியத் தெழுத வொண்ணு உருவத்தாய்!' என்று இடையிட்டு விளிக்கின்றான். முதலில் தன்னையறியாமலே தோற்றத்திலீடுபட்டவன் அதனையே ஏளனத்திற்குரியதாக மாற்றிப் பேசுகின்றான்: எங்ஙனமெனில்:— 'உங்கள் குலத்திலே தோன்றியவர்க் கெல்லாம் கோவியல் தருமமும் எழுத வொண்ணு உருவமும் பிறப்புரிமையாயிருப்ப நீ ஒன்றைப் பெற்று, மற்றதைப்பெறுமற் போயினையே? இது என்ன நூதனம்' என்னும் பொருள்படப் பேசுகின்றான். மறுபடி கோபம் சிறிது தலைநிமிர, இன்னுங் கடுமையாக இகழ்ச்சியும் ஏளனமும்பட மேலும் பேசுகின்றான்:— 'அப்படி நீ பிறவிப் பண்பாக உள்ள குணத்தைப் பெற்றேயிருப்பாய்; பெருமையில்லை. முன்பு பெற்ற அவ்விரண்டனுள் ஒன்றை நீ இடையிட்டு இழந்தவனாதல் வேண்டும்' என்றுட்கொண்டு மேலுங் கூறுகின்றான். ஆவியை—உயிர்போன்றவளை, சனகன் பெற்ற அன்னத்தை—ஞான சனகன் பெற்ற பகுத்தறிவு மிக்கவளை. அமிழ்தின் வந்த தேவியை—பெறற்கரிய அமுதம் போன்று கிடைத்த மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியை, பிரிந்த பின்னை செய்கை திகைத்தனை போலும்—பிரிந்த பின்பு அறிவு கலங்கிச் செய்கையும் தடுமாறினாய்போலும். உயிரற்ற சடம்போன்று உனக்கு ஒரு பயனற்றதைச் செய்தாய்; தக்கது தகாதது என்ற ஆராய்வில்லாமற் செய்தாய்; பித்துக்கொண்டவர் செய்வன செய்தாய். இப்படிச் செய்தற்குக்காரணம் அமிழ்தினுமினிய தேவியை பிரிந்தமையோ?

87. அரக்கர் ஒரு தீமை செய்து கைக்கு அகப்படாமல் தப்பி ஓடிவிட்டால், அந்நிலையில் அகப்பட்ட ஒரு குரக்கினத்தரசைக் கொல்லலாம் என்று மனுநெறியிற் கூறப்பட்டுளதோ? உகுத்தாய்—முழுவதுங் களைந்தாய். பரக்கழி—பெரும்பழி. பரிக்கற்பாலார்—சுமக்கத்தக்கவர்.

88 ஒலிகடல் உலகந் தன்னில் ஊர்தரு குரங்கின் மாடே
கலியது காலம் வந்து பரந்ததோ கருணை வள்ளால்
மெலியவர் பால தேயோ ஒழுக்கமும் விழுப்பந்தானும்
வலியவர் மெலிவு செய்தாற் புகழன்றி வசையு முண்டோ. 10

89 கூட்டொரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவ பெற்ற தாதை
பூட்டிய செல்வம் ஆங்கே தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்து
நாட்டொரு கருமஞ் செய்தாய் எம்பிக்கிவ் வரசை நல்கிக்
காட்டொரு கருமஞ் செய்தாய் கருமந்தான் இதன்மேல் உண்டோ. 11

90 அறைகழல் அலங்கல் வீர ராயவர் புரிவ தாண்மைத்
துறையென லாயிற் றன்றே தொன்மையின் நன்னூற் கெல்லாம்

---

88. முன்பு இராமபிரான் வடிவழகில் ஈடுபட்டு நின்றவன் அவனது கருணைபொழியும் முகத்தோற்றத்திஞல் கவரப்பட்டு, தன் கோபத்தையும் ஓரளவு மறந்து மனமுடைந்து கூறுகின்றான். ஊர்தரு—ஓடித்திரிகின்ற. கலியது காலம்—கலி புருடனது காலம். கருணை வள்ளால்—கடுங் கோபத்துடன் ஏசத்தொடங்கிய வாலியை முதலில் இராமபிரானது அழகு ஈடுபடுத்திற்று; ஏச்சின் கடுமையுங் குறைந்து 'என்பால் எப்பிழை கண்டாயப்பா?' என்று கூறியவனை, அப்பிரான் முகத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட கருணை, தான் அறியாமலே அவனை ஈடுபடுத்திற்று. அத்தகைய கருணை வள்ளல் அடாத முறையில் நலிவு செய்யான் என்று தன் பிழையை யுணர்ந்த உள்மனம் நெஞ்சை வாட்ட, அதனையும் பொருட்படுத்தாது, ஏசுதலைக் கைவிட மனமிலனாகி மேலுங் கூறுகின்றான். விழுப்பம்—சீரிய குணம். நல்லொழுக்கம் சீரிய குணம் முதலிய விதிகள் மெலிந்தவருக்குமட்டுமே உண்டாயினவோ? வலியவர் இழிதொழில் புரிந்தால் அன்னார்க்குப் புகழேயன்றி வசையும் உண்டாகுமோ? ஆகாதன்றே!

89. கூட்டு—துணை. பூட்டிய—கொடுத்த; தகுதியில்லாமலிருப்பவும் பிறப்புரிமையால் அளித்த. ஆங்கே—அப்பொழுதே. நாட்டிலே ஒருவருஞ் செய்யாத ஒரு நற்கருமஞ்செய்தாய். காட்டிலே மற்றொரு வகையான நூதனமான காரியஞ் செய்தாய். கருமந்தான் இதன் மேலுண்டோ:— 1. இதற்கு மேல் தீய கருமம் ஒன்றுளதோ? 2. இவை போன்றன இன்னுஞ்சில செய்ய நின்றன வேறு உளவோ? அண்ணன் அரசைத் தம்பிக்களிக்கும் கருமம் இன்னுஞ் சில உளவோ?

90. ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையும் வெற்றிமாலையையும் அணிந்த வீரர். இத்தகைய வீரர் செய்வது எச்செயலாயினும் அது வீரச் செயலாகவே மதிக்கப்படுமன்றோ? பழைய நீதி நூல்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய நீ என்மாட்டுச் செய்தது இத்தகைய பழிச்செயலாயிருப்ப இலங்கை வேந்தன் முறையற்ற

இறைவன்நீ என்னைச் செய்தது ஈதெனின் இலங்கை வேந்தன்
முறையல செய்தான் என்று முனிதியோ முனிவி லாதாய். 12

வேறு

91 வீர மன்றுவி தியன்று மெய்ம்மையின்
வார மன்றுநின் மண்ணினுக்கு என்னுடல்
பார மன்றுப கையன்று பண்பொழிந்து
ஈர மன்றிது என்செய்த வாறுநீ. 13

92 நூலி யற்கையும் நுங்குலத் துந்தையர்
போலி யற்கையுஞ் சீலமும் போற்றலை
வாலி யைப்படுத் தாயலை மன்னற
வேலி யைப்படுத் தாய்விறல் வீரனே. 14

93 என்று தானும் எயிறு பொடிபடத்
தின்று கான்று விழிவழித் தீயுக
அன்ற வாலி அனையன கூறினன்
நின்ற வீரன் இனைய நிகழ்த்தினன். 15

காரியஞ் செய்தானென்று கோபிக்க இடமுண்டோ? முனிவிலாதாய்—இப்படிக் கோபித்துப்பேசியும் பொறுமை உருவெடுத்தாற் போன்று அனுதாபத்துடன் நின்ற இராமபிரானை இங்ஙனம் விளித்தான். அப்பிரான் அமைதி இவனுள்ளத்திற் பதியவும் அதனைப்பொருட்படுத்தாது, அதனை உதறித்தள்ளவும் இயலாது பரிகாசமாக மாற்றுகின்றான்.

91. விதியன்று—நூல்களால் விதிக்கப்பட்டதன்று. மெய்ம்மையின் வாரம்—மெய்ம்மையின் பகுதி. பகையன்று—நான் உனக்குப் பகைவனுமல்லன். ஈரமன்று—அன்பு நெறியின்பாற் பட்டது மன்று. இது—இத்தகைய செயலை. என் செய்த ஆறு நீ—நீ செய்தது எக்காரணம் பற்றி?

92. நூல் இயற்கை—நீதி நூல்களிற் கூறிய முறைமை. சீலம்—நல்லொழுக்கம். போற்றலை—பாதுகாவாமல். படுத்தல்—அழித்தல். மன் அற வேலி—அரச தருமத்தின் காவலரண்.

93. எயிறு பொடிபடத் தின்று—பற்கள் துகளாகும்படி நெறு நெறு என்று கடித்து. கான்று விழிவழித் தீ உக—சிந்தும்படி கண்களிலிருந்து அக்கினிச் சுவாலை வெளிப்பட. நின்ற வீரன்—வாலி கூறி முடிக்கும்வரை எழுது சித்திரம்போல் நின்ற இராமபிரான். இத்தன்மையான சொற்களைக் கூறினன்.

வேறு

94 பிலம்புக் காய்நெடு நாள்பெய ராயெனுப்
புலம்புற்று உன்வழிப் போதலுற் ருன்தனைக்
குலம்புக் கான்ற முதியர் குறிக்கொள்நீ
அலம்பொன் தாரவ னேஅர சென்றலும். 16

95 வான மாளஎன் தம்முனை வைத்தவன்
தானு மாளக் கிளையின் இறத்தடிந்து
யானு மாள்வென் இருந்தர சாள்கிலென்
ஊன மான உரைபகர்ந் தீரென. 17

96 பற்றி ஆன்ற படைத்தலை வீரரும்
முற்று ணர்ந்த முதியரும் முன்பரும்
எற்றும் நும்மரசு எய்துவை யாமெனக்
கொற்ற நன்முடி கொண்டதக் கோதிலான். 18

---

94. இது முதல் மூன்று கவிகள் ஒரு தொடர்.

மாயாவி யென்னும் அசுரனைப் பின்தொடர்ந்து முன்னுளில் மலைக்குகையி னுள்ளே சென்ருய்: சென்ற நீ நெடுநாளாகியும் திரும்பி வரவில்லையாதலால் உனக்கு என்ன தீங்கு நேர்ந்ததோ என்று புலம்பியபடி நீ சென்றவழியே தானும் செல்லத் தொடங்கினுன். அங்ஙனம் செல்லலுற்றவனை உயர் குலத்திற் ருேன்றிய நிரம்பிய அறிவினையுடைய முதியவர் 'நாங்கள் கூறு வதைச் சற்றுக் கேட்பாயாக' என்று கூறலும், திரும்பிப் பார்த்தவனை நோக்கி 'அசைகின்ற பொன்னுலாகிய ஆரத்தை யுடையவனே!' என்று விளித்து, 'அரசு நீயே ஆளவேண்டும்' என்று கூறலுற்று, 'அரசு' என்று கூறிய அளவிலேயே அவர்கள் கொண்ட கருத்தை ஊகித்துணர்ந்து, கோபித்து;

95. 'என் அண்ணனை வானுலகிற் கனுப்பியவன் தானும் மாளும்படி போர்செய்து அவன் இனத்தவரையும் கொன்று யானும் இறப்பேன்: தமயன் போனபின் யான் உயிர் வாழ்கிலேன்: என்னை நோக்கி, நீங்கள் தகாத சொற் களைக் கூறினீர்கள்' என்று சொல்லி;

96. மேலுக் தன்வழியே போகலுற்ற உம்பியைப் பெரிய படைத்தலை வரும் முற்றுமுணர்ந்த மந்திரியரும் ஒன்றுசேர்ந்து, 'எப்படியும் அரசு உங்கட் குரியது; அப்பொறுப்பினின்றும் வழுவி நிற்க உரிமையில்லை: ஆதலால் நாங்கள் கூறுவதை மருமல் அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொள்வாய்' என்று வற்புறுத்திய தன்பேரில், வெற்றிக்கு அறிகுறியான நன் முடியை மேற்கொண்டனனுதலின் அவன் குற்றமில்லாதவன்.

97 வந்த உன்னை வணங்கி மகிழ்ந்தனன்
எந்தை என்கண் இனத்தவர் ஆற்றலில்
தந்த உன்னரசு என்று தருக்கிலான்
முந்தை உற்றது சொற்ற முனிந்துநீ. 19

98 கொல்ல லுற்றனை உம்பியைக் கோதவற்கு
இல்லை என்ப துணர்ந்தும் இரங்கலை
அல்லல் செய்யேல் உனக்கப யம்பிழை
புல்லல் என்னவும் புல்லலை பொங்கினாய். 20

99 ஊற்ற முற்றுடை யானுனக் காரமர்
தோற்றும் என்று தொழுதுயர் கையனைக்
கூற்ற முண்ணக் கொடுப்பனென் றெண்ணினாய்
நாற்றி சைக்குமப் புறத்தையும் நண்ணினான். 21

100 அன்ன தன்மை அறிந்தும் அருளலை
பின்ன வன்னிவன் என்பதும் பேணலை
வன்னி தானிடு சாப வரம்புடைப்
பொன்ம லைக்கவன் நண்ணலிற் போகலை. 22

---

97. பின்பு மாயாவியைக்கொன்று மீண்டுவந்த உன்னை அவன் வணங்கி, நீ உயிரோடு திரும்பிவந்தமைக்கு மகிழ்ந்தனன். மகிழ்ந்து, 'எந்தையே! என்னிடம் நம்மினத்தவர் வலோற்காரமாய்ப் பூட்டிய உன்னரசு இது! என்று செருக்குச் சிறிதுமின்றி, முன்பு நிகழ்ந்ததைச் சொல்ல நீ கோபித்து.

98. உன் தம்பியைக் கொல்லலுற்றாய். அவன்மீது குற்றமில்லையென்பதை உன் நெஞ்சு அறிந்திருந்தும், அவன்மீது நீ மனமிரங்கவுமில்லை. மேலும் அவன், 'என்னைத் துன்புறுத்தாதே; நான் உன் அடைக்கலம்; செய்த பிழையைப் பொறுப்பாயாக' என்றுரைத்து உன்னைச் சரண்புக்க விடத்தும், நீ அவனைத் தழுவிக்கொள்ளாமல் சீறிக் கொல்லத்தொடங்கினாய்.

99. உன்னோடு போர் செய்தற்கேற்ற வலிமையுடையவனாயிருந்தும், அரிய போரில் தோற்றோம்' என்று தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு உன்னைத் தொழுது அஞ்சலி செய்தான். அப்படிக் கைக்கூப்பி வணங்கியவனை 'நமனுலகுக்கு அனுப்புவேன்' என்று எண்ணினாய். அவன் ஓடிச்சென்று நாற்றிசையையும் அடைந்தான்.

100. அங்ஙனம் அவன் உனக்கு அஞ்சியோடியும் நீ அவன்மாட்டு இரங்கி அருள் செய்தாயல்லை. உடன் பிறந்த தம்பி என்பதையும் நினையாமல் துரத்தினாய். கடைசியில் மதங்க முனிவனிட்ட சாபமாகிய அரணை எல்லையாகவுடைய இரலைமலையை யடைந்தபடியால் அவனை மேலுந் தொடர்ந்தாயல்லை. ஆதலால் உயர்தப்பிப் பிழைத்தான்.

101 ஈர மாவதும் இற்பிறப் பாவதும்
வீர மாவதும் கல்வியின் மெய்ந்நெறி
வார மாவதும் மற்றொரு வன்புணர்
தார மாவது தாங்குந் தருக்கரோ. 23

102 மறந்தி றம்பல் வலியமெ னுமனம்
புறந்தி றம்பல் எளியவர்ப் பொங்குதல்
அறந்தி றம்பல் அருங்கடி மங்கையர்
திறந்தி றம்பல் தெளிவுடை யோர்க்கெலாம். 24

103 தருமம் இன்ன தெனுந்தகைத் தன்மையும்
இருமை யுந்தெரிந் தெண்ணலை எண்ணினால்
அருமை உம்பிதன் ஆருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை எய்தப் பெறுதியோ. 25

---

101. ஈரம் ஆவதும்—அன்பின் செயலாவதும், இல் பிறப்பாவதும்—உயர்குடிப் பிறப்பின் பயனாவதும், வீரமாவதும்—வீரத்தின் பண்பாவதும், கல்வியின் மெய்ந்நெறி வாரமாவதும்—கல்வியறிவின் விளைவாய் நிகழும் மெய்ம்மையான ஒழுக்க நெறியின் உரிமையாவதும், எது எனின்?—பிறன் ஒருவனுக்குரிய மனைவியாக நிற்கும் கற்பு நிலையைச் சிதையாது பாதுகாக்கும் பெருமையேயாகும் அப்பண்புகள் உள்ளமைக்கு இஃதொன்றே உரைகல்; இஃதின்றேல் அவைகளும் இல்லை என்பது ஒருதலை.

102. மறம் திறம்பல்—வீர நெறியினின்றும் வழுவி நடத்தலாவது, (எது எனின்) வலியம் எனுமனம் புறம் திறம்பல்—நாம் போதிய வலிமையுடையோம் என்று கருதி வரம்பு கடந்து செயல்புரிதலே யாகும். எது போன்ற காரியம் எனின்:—எளியவர்ப் பொங்குதல்—தம்மைக்காத்துக்கொள்ளும் வலிமையற்றவர்மீது கோபித்தெழுதல் (போன்றன). அதைப்போலவே:-அறந்திறம்பல்—அறநெறியினின்றுந் தவறி யொழுகுதலாவது, அரும் கடி மங்கையர் திறம் திறம்பல்—கடத்தற்கரிய நிறையாகிய காவலையுடைய மங்கையர் கற்பின் வலிமையைச் சிதைத்தலேயாம்; தெளிவுடையோர்க் கெலாம் இதுவே கருத்து.

103. தருமம் இன்ன தன்மையது; அதனை மேற்கொள்ளுதலே தகுதி என்ற தன்மையையும் கருதினாயல்லை; இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் ஆராய்ந்து சிந்தித்தாயல்லை. அப்படி நீ சிந்தித்திருந்தாயானால் பெறுதற்கரிய அன்புடைத் தம்பியின் உயிர்போன்ற மனைவியை, நினைத்த அளவிலேயே பெருமை நீங்கிய நீ அடையக்கடவையோ?

104 ஆத லானும் அவனெனக்கு ஆருயிர்க்
காத லான்என லானும்நிற் கட்டனென்
ஏதி லாரும் எளியரென் றுரையும்
தீது தீர்ப்பதென் சிந்தைக் கருத்தரோ. 26

---

104. ஆதலானும்—மறந்திறம்பல், அறந்திறம்பல் ஆகியவற்றை நீ புரிந்தபடியாலும்; அவன் எனக்கு எனக்கு அரிய உயிர்போன்ற நண்பனாக அமைந்தபடியினாலும், உன்னைக் கொன்றேன். (மேலும்) ஏதிலாரையும் எளியரென்றுரையும்—எவ்விதத் தொடர்புமற்ற அயலாராயினும் பகைவரிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வலிமையிலோம் என்று தஞ்சமடைந்தாரையும். தீது தீர்ப்பது—வருந் துன்பங்களைவது, என் சிந்தைக் கருத்து—என் மனக்கருத்தாகும்.

---

38. தாரை இலக்குவனை வழிவிலக்கல்.

கார்காலம் முடிவடைந்தும், சொன்னபடி சுக்கிரீவன் வாராமையினாற் கோபங்கொண்ட இராமபிரான், அன்னவன் மனநிலையை அறிந்துவருமாறு தம்பியை ஏவினான். இலக்குவன் கோபாவேசத்தோடு தம் நகரை நோக்கி வருவதைக் கண்ட வானரவீரர் அஞ்சியோடி அவன் வருகையை வாலி மகன் அங்கதனுக்கு அறிவித்தனர். அவன், மதுவுண்டு களிப்பில் மூழ்கிக் கிடந்த சுக்கிரீவனுக்கு அச்செய்தியை உணர்த்த முயன்றான்; அது பலிக்கவில்லை. வேறு செய்யும் வகையின்றி அனுமனிடஞ் சென்றான். அனுமன் ஏனைய வீரருடன் தாரையிடஞ் சென்றான். அந்நிலையில் செயற்பாலது யாது என்று யாவரும் ஆராயும்பொழுது அனுமன், 'தாரை தன் ஆய வெள்ளத்தோடு அரண்மனை வாயிலின் வழியில் நின்று இலக்குவனைத் தடைசெய்தலே உபாயம்' என்றான். அவ்வண்ணமே தாரை மகளிர் கூட்டத்தோடு சென்று இலக்குவன் சீற்றத்தைத் தணித்த வரலாற்றை உரைப்பது இப்பகுதி.

இப்பகுதி இலக்குவனது அரிய குணங்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துளது. அவனது உள்ளம் மலர்போன்று மென்மைவாய்ந்த தென்பதை உணர்ந்த மாருதி தாரையை நோக்கி, 'நீவிர் மனையின் வழியை மாற்றினால் அவன் அந்நீள் நெறி நோக்கலன்' என்று கூறியபடியே, மெல்லியர் வந்து

வளைந்தபோது, சீற்றம் விலக, முகம் பெயர்ந்து ஒதுங்கிற்றலால் அப்பணையினுமுயர்ந்த தோளான், பார்க்கவும் அஞ்சினவனாய், மாமியர் குழுவின்கண்ணே அகப்பட்ட மைந்தன்போலக் கூச்சத்துடன் நின்றான். தாரை நடுங்கியவண்ணஞ் சில கூற, அவள் இனிய பேச்சினைக் காதினாற்கேட்டவன் பேசியது யாரென அறியும்பொருட்டு இறைமுகமெடுத்து நோக்கினான். நோக்கவும், கைம்மைக் கோலத்தோடு ஒளியிழந்த மதிமுகத் தாளைக் கண்டதும், அவளைப்போலவே ஒளியிழந்த தன் தாயரை நினைந்து நைந்து நயனங்கள் பனிப்ப நெடிது நின்றான். பின்பு வினவினாட்கு எதிர் ஓர் மாற்றம் விளம்பவும் வேண்டுமென்று, சில கூறி வினவ, அதற்கு அவள் கூறிய விடையினால் முனிவு நீங்கி, அருள்வர நாணுட்கொண்டான். அந்நிலையை யுணர்ந்த மாருதியும் மருங்குவந்தான். இங்ஙனம் பிறர் மனை நோக்காத பேராண்மை, அயல் மாதரைத் தாயிற் சீரியராகக் கருதல் முதலிய பண்புகளுக்கு ஒரு சீரிய எடுத்துக்காட்டாக இலக்குவனை ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப:—கிட்கிந்தைப்படலம்: 42-44; 46-60.]

105 அனையன் உள்ளமும் ஆய்வளை யாய்அலர்
மனையின் வாயில் வழியினை மாற்றினால்
நினையும் வீரன் அந் நீள்நெறி நோக்கலன்
வினையம் ஈதென் றனுமன் விளம்பினான். 1

106 நீரெ லாமயல் நீங்குமின் நேர்ந்தியான்
வீர னுள்ளம் விளக்குவல் என்றலும்
பேர நின்றனர் யாவரும் பேர்கலாத்
தாரை சென்றனள் தாழ்குழ லாரொடும். 2

---

105. ஆய்வளையாய்! அனையன் உள்ளமும் அலர்—இலக்குவன் உள்ளமும் மலர்போன்று மென்மையானது. மனை—சுக்கிரீவன் அரண்மனை. மாற்றினால்—தடுத்தால். நினையும் வீரன்—சிந்தித்துச் செயல்புரியும் வீரனாகிய இலக்குவன். நீள் நெறி—நீண்ட வழி. வினையம்—தந்திரம்.

106. அயல் நீங்குமின். நேர்ந்து—நேர்பட்டு; நேரே சென்று. உள்ளம் விளக்குவல்—மனத்தை தெளியச்செய்வேன். பேர்கலா—பின் வாங்காத.

107 உரைசெய் வானர வீரரு வந்துறை
அரைசர் வீதி கடந்தகன் கோயிலைப்
புரைசை யானை யனான்புக லோடுமவ்
விரைசெய் தாழ்குழல் தாரைவி லக்கினாள். 3

108 வில்லும் வாளும் மணிதொறு மின்னிட
மெல்ல ரிக்குரன் மேகலை ஆர்த்தெழப்
பல்வ கைப்புரு வக்கொடி பம்பிட
வல்லி ஆயம் வலத்தினில் வந்ததே. 4

வேறு

109 ஆர்க்குநூ புரங்கள் பேரி யல்குலாந்
தடந்தே ரொத்த
வேற்கண்வெம் புருவம் போர்வில் மெல்லியர்
வளைந்த போது
பேர்க்கருஞ் சீற்றம் பேர முகம்பெயர்ந்
தொதுங்கிற் றல்லாற்
பார்க்கவும் அஞ்சி னான்அப் பணையினும்
உயர்ந்த தோளான். 5

---

107. புரைசை—கழுத்தணி. விரை செய் வார் குழல்—வாசனையையுடைய நீண்ட கூந்தல்.

108. வில் வாள்—ஒளிகளின் வகைகள்; விட்டுவிட்டு விளங்குவன வில்; பளபளப்புடன் பிரகாசிப்பன வாள். அணி—ஆபரணம். மின்னிட—விளங்க. அரி—காற் சிலம்பு. ஆர்த்து எழ—பறைபோல ஆரவாரஞ் செய்ய. புருவக் கொடி—புருவமாகிய கொடி. பம்பிட—நிறைந்திருப்ப. வல்லி ஆயம்—மகளிர் கூட்டமாகிய சேனை. வலத்தினில்—முழு வலிமையோடு.

109. நூபுரம்—சிலம்பு. பேரி—பேரி யென்னும் வாத்தியம். வேலை யொத்த கண் வேலாகவும் புருவம் போர் வில்லாகவும் கொண்ட மெல்லியர். முகம் பெயர்ந்து ஒதுங்கிற்றல்லால்—முகத்தை வேறு பக்கத்தில் மாறவைத்த தல்லாமல். பணையினும் உயர்ந்த தோளான்—பருமை வாய்ந்த பொருள் யாவற்றினும் உயர்ந்த தோளையுடையவன். போர்க்களத்தில் ஆண் சிங்கம் போன்ற வீரனாயினும் இந்தச் சேனையின் முற்றுகைக்கு அஞ்சிப் பின் வாங்கினான்.

110 தாமரை வதனஞ் சாய்த்துத் தனுநெடுந்
தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவின் வந்தா னெமென
மைந்தன் நிற்பப்
பூமியில் அணங்க னார்தம் பொதுவிடைப்
புகுந்து பொற்றோள்
தூமன நெடுங்கண் தாரை நடுங்குவாள்
இனைய சொன்னாள். 6

111 அந்தமில் காலம் நோற்ற ஆற்றலுண்
டாயி னன்றி
இந்திரன் முதலி னோரால் எய்தலாம்
இயல்பிற் றன்றே
மைந்தநின் பாதங் கொண்டுஎம் மனைவரப்
பெற்று வாழ்ந்தேம்
உய்ந்தனம் வினையுந் தீர்ந்தேம் உறுதிவே
றிதனின் உண்டோ. 7

112 வெய்தின்நீ வருதல் நோக்கி வெருவுறுஞ் சேனை வீர
செய்திதான் உணர்கி லாது திருவுளந் தெரித்தி என்றாள்
ஐயநீ ஆழி வேந்தன் அடியிணை பிரிக லாதாய்
எய்திய தென்னை என்றாள் இசையினும் இனிய
சொல்லாள். 8

113 ஆர்கொலோ உரைசெய் தாரென்று அருள்வரச்
சீற்றம் அஃகாப்
பார்குலாம் முழுவெண் திங்கள் பகல்வந்த
படிவம் போலும்

---

110. வதனம்—முகம். சாய்த்து—குனிந்து. தனு—வில். மாமியர் கூட்டத்திலே வந்தவனைப்போன்று பேசுதற்குக் கூச்சங்கொண்டு. பொது விடை புகுந்து—கூட்டத்தினிடையே ஒதுங்கி. தூ மனம்—தூய மனத்தையுடைய. நடுங்குவாள்—நடுங்கிக்கொண்டு. இனைய—இச் சொற்களை.

111. எய்தலாம் இயல்பிற்று அன்று நீ எம்மனை வரப்பெறுதல். உய்ந் தனம்—மேலான கதியைப் பெற்றோம். உறுதி—நற்பயன்.

112. வெய்தின்—கோபத்தோடு. செய்தி உணர்கிலாது சேனை வெருவுறும். செய்தி—காரணம். திரு உளம் தெரித்தி—உன் மனக்கருத்தைச் சொல்லுதி.

113. ஆர் பேசினார் என்று பார்த்தபொழுதே அருள் வந்தது; சீற்றம் தானாகத் தணியலாயிற்று. இலக்குவன் பார்த்தபொழுது தாரை எங்ஙனம் தோன்றினாள் என்பது இரண்டாமடியிற் கூறப்படுகின்றது. பார் குலாம்—பூமி முழுதும் விளங்குகின்ற. பகல் வந்த படிவம் போலும் முகம்—வாலி

ஏர்குலாம் முகத்தி னாளை இறைமுக
மெடுத்து நோக்கித்
தார்குலாம் அலங்கன் மார்பன் தாயரை
நினைந்து நைந்தான். 9

114 மங்கல அணியை நீக்கி மணியணி
துறந்து வாசக்
கொங்கலர் கோதை மாற்றிக் குங்குமஞ்
சாந்தங் கொட்டாப்
பொங்குவெம் நகில்கள் பூகக் கழுத்தொடு
மறையப் போர்த்த
நங்கையைக் கண்ட வள்ளல் நயனங்கள்
பனிப்ப நின்றான். 10

115 இனையராம் என்னை ஈன்ற இருவரும் என்ன நின்ற
நினைவினான் அயர்ப்புச்சென்ற நெஞ்சினன் நெடிதுநின்றான்
வினவினுட் கெதிரோர் மாற்றம் விளம்பவும் வேண்டும் என்றப்
புனைகுழ லாட்கு வந்த காரியம் புகல்வ தானான். 11

116 சேனையும் யானுந் தேடித் தேவியைத் தருவேன் என்று
மானவற் குரைத்த மாற்றம் மறந்தனன் அருக்கன் மைந்தன்

இறந்தமையால் ஒளி மழுங்கிய நிலை. ஏர் குலாம் முகம்—ஒளி மழுங்கியபொழுதும் அழகு குன்றவில்லை. இறை முகம் எடுத்து நோக்கி—சிறிதே முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து. பார்த்ததும் தாயர் நினைவு வந்தது. இவளது கைம்மைக் கோலம் தாயரை நினைவுறுத்த, இருவருக்குமாக வருந்துகின்றான்.

114. மங்கல அணி—திருமங்கலியம். மணி அணி—இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட ஏனைய அணிகலன்கள். கோதை மாற்றி—மலர் மாலையை ஒழித்து. குங்குமம்—குங்குமக் குழம்பு. சாந்தம்—சந்தனக் குழம்பு. பூகக் கழுத்து-கமுக மரம்போன்ற கழுத்து; அணிகலங்களின் தழும்புபட்ட வெறுங் கழுத்து. மறையப் போர்த்த—கழுத்து மட்டுந் தெரிய மற்றெல்லாம் முழுவதும் மறையும்படி போர்த்த. வள்ளல்—பிறர் நிலை கண்டு இரங்குபவன். பனிப்ப—துளிப்ப.

115. நினைவினான்—நினைவினாலே. அயர்ப்புச் சென்ற நெஞ்சினன்—தளர்ச்சி மேலிட்ட மனத்தையுடையவன். நெடிது நின்றான்—தன்னை மறந்து ஒன்றுந் தோன்றாது நின்றான். எதிர் ஓர் மாற்றம்—விடையாக ஒரு சொல். புனை குழல்—அழகிய கூந்தல்.

116, மானவன்—இராமபிரான் ஆனவன் அமைதி வல்லை அறி என—அப்படிப்பட்டவனது மன நிலையை விரைவாக அறிவாய் என்று. அருளினால்—

ஆனவன் அமைதி வல்லை அறியென அருளின் வந்தேன்
மேனிலை அணையான் செய்கை விளைந்தவா விளம்பு
கென்றான். 12

117 சீறுவா யல்லை ஐய சிறியவர் தீமை செய்தால்
ஆறுவாய் நீய லான்மற் றருளர் அயர்ந்தா னல்லன்
வேறுவே றுலக மெங்குந் தூதரை விடுத்த எல்லை
ஊறுமா நோக்கித் தாழ்த்தான் உதவிமா றுதவி யுண்டோ. 13

118 ஆயிர கோடி தூதர் அரிக்கண மழைப்ப ஆணை
போயினர் புகுது நாளும் புகுந்தது புகல்புக் கோர்க்குத்
தாயினும் இனிய நீரே தணிதிரால் தருமம் அஃதால்
தீயன செய்யா ராயின் யாவரே செருந ராவார். 14

119 அடைந்தவர்க் கபயம் நீவிர் அருளிய அளவில் செல்வம்
தொடர்ந்துநும் பணியில் தீர்ந்தால் அதுவும்நுந் தொழிலே
யன்றோ
மடந்தைதன் பொருட்டால் வந்த வாளமர்க் களத்து மாண்டு
கிடந்திலர் என்னின் பின்னும் நிற்குமோ கேண்மை அம்மா.
15

கட்டளையினால். மேல் நிலை அணையான்—மேலான நிலையை அடைந்துள்ள அவன். செய்கை விளைந்தவா—செயல்கள் அடைந்துள்ள நிலையை உள்ளபடி.

117. சீறுவாயல்லை—கோபிக்கற்பாலையல்லை. ஆறுவாய் நீயலால் மற்று யார் உளர்—பொறுத்தருள்வாய்; அங்ஙனம் பொறுத்தற்கு உன்னையல்லாது வேறு யார் இருக்கின்றார்கள். அயர்ந்தானல்லன்—மறந்தானல்லன். தூதரை அனுப்பி அ எல்லை ஊறுமா நோக்கி—தூதரை அனுப்பி அவ்வவ் வெல்லைகளினின்றும் சேனைகள் வந்து சேருதலை எதிர்பார்த்து. தாழ்த்தான்—காலந் தாழ்த்தான். உதவி மாறுதவி உண்டோ—நீங்கள் செய்யாமற் செய்த உதவிவிக்குக் கைம்மாறு செய்வது சாத்தியமோ? இல்லை.

118. அரிக் கணம்—குரங்குக் கூட்டம். ஆணை போயினர்—ஆணையோடு போயினர். புகுது நாளும் புகுந்தது—அவர்கள் திரும்பிவரவேண்டிய நாளும் நெருங்கியது. சரண்புகுந்தோருக்குத் தாயைவிட இரக்கமுள்ள நீங்களே பிழைபொறுத்துக் கோபந்தணிவீர்கள்; நாங்கள் அதை வேண்டிக்கொள்ள வேண்டுவதுமில்லை. தீயன செய்யாராயின் யாவரே செருநராவார்—தீச்செயல்களைச் செய்யாராயின் கோபித்தற்குரியார் ஒருவரு மில்லா தொழிவர்; அப்படி இலராயின் நீங்களாகவே தணிகின்ற பிழை பொறுத்தலாகிய தாய்மைப் பண்பிற்கு போக்குவீடு இல்லாதொழியுமன்றோ? அப்பண்பு உலகிற்கு வெளிப்பட இடமின்றிக் குடத்திலிட்ட விளக்காய்ப் போகுமன்றோ?

119. நீவிர் அபயமருளிய பொழுதே செல்வமும் அதனைத்தொடர்ந்து வந்து பொருந்திற்று: அப்படி எய்தியதன்விளைவாக நுமது தொண்டில் பிழைபட்டால், அதுவும் நும் தொழிலேயன்றோ—அப்பணியையும் மறப்பிக்குமளவு பெருஞ்செல்வமருளிய நும் செயலால் விளைந்ததல்லவா? அதற்கு எங்கள் தலையறுக்கலாமோ? கேண்மை—நட்பு.

120 செம்மைசேர் உள்ளத் தீர்கள் செய்தபே ருதவி தீரா
வெம்மைசேர் பகையு மாற்றி அரசுவீற் றிருக்கவிட்டீர்
உம்மையே இகழ்வ ரென்னின் எளிமையாய் ஒழிவ
தொன்றோ
இம்மையே வறுமை எய்தி இருமையும் இழப்ப ரன்றே. 16

121 ஆண்டுபோர் வாலி யாற்றன் மாற்றிய தம்பொன் றுயின்
வேண்டுமோ துணைவர் நும்பால் வில்லினும் மிக்க துண்டோ
தேண்டுவார்த் தேடு கின்றீர் தேவியை அதனைச் செவ்வே
பூண்டுநின் றுய்தற் பாலார் நுங்கழல் புகுந்து ளோரும். 17

122 என்றவள் உரைத்த மாற்றம் யாவையும் இனிது கேட்டு
நன்றுணர் கேள்வி யாளன் அருள்வர நாணுட் கொண்டான்
நின்றனன் நிற்ற லோடும் நீத்தனன் முனிவென் றுன்னு
வன்றுணை வயிரத் திண்டோள் மாருதி மருங்கின்வந்தான்.18

120, பேருதவி தீரா—பேருதவி அழியாது; ஏனெனில் பகையை மாற்றி அரசு வீற்றிருக்கவிட்டீர். எளிமையாய்—இழிகுணமாகி.

121. ஆண்டு—அப்பொழுது. தேவியைத் தேடிக்காண்பவரை வேண்டி நிற்கின்றீர். அதனைச் செவ்வே பூண்டுநின்று—அப்பணியை நன்கு தலைமேற் கொண்டு நின்று. நும்மைச் சரண்புகுந்துள்ள இவர்களும் அப்பணி தலைமேற் கொண்டு ஈடேறற் பாலரேயாவர்; தலையறுக்கற் பாலாரல்லர்.

122. அருள்வர நாணுட்கொண்டான்—முன் அருள்வரச் சீற்றம் அஃகிற்று; இப்பொழுது அருள் பெருகத் தான் சினந்தமைக்கு நாணங்கொண்டான். கொண்டான் நின்றனன்—கொண்டவனாகி, அது வெளிப்பட நின்றான். அதுகண்ட அனுமன் பக்கத்திலே வந்தான்.

---

39. சாம்பன் அனுமனை இலங்கைக்கு ஏகும்படி கூறல்.

மகேந்திர மலையில் ஒன்று கூடிய வானரவீரர் ஒருமாத எல்லைகடந்தும் பிராட்டியைக் காணாமையால் மனம் மறுகிநின்ற பொழுது, சடாயுவின் தமையன் சம்பாதியினால் அவள் இலங்கையில் இராவணன் இட்ட சிறையில் உள்ளாள் என்பதறிந்து ஒருவாறு ஆறுதலடைந்தனர். பின்பு நூறு யோசனைக்கு அப்பாலுள்ள இலங்கை சென்று மீளவல்லார் தம்முள் யாவர் என ஆராயலாயினர். நீலன் முதலிய வீரர் கடல்கடத்தல் தம்

மால் இயலாதென்று வெளிப்படையாகக் கூறினர். அங்கதன் 'வேலை கடப்பன்; மீள மிடுக்கின்று' என்றான். நான்முகன் மகனாகிய சாம்பவன் 'திருமால் திரிவிக்கிரமனாய் உலகளந்த செய்தியைப் பறைசாற்றியபொழுது மேரு மலையில் மோதுண்டு நான் உலைவுற்றேன்' என்றான். அச்சாம்பன் தன்னுள் ஆராய்ந்து அனுமனே அக்காரியஞ் செய்துமுடிக்க வல்லவன் என்று உணர்ந்து அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து, இலங்கை சென்று எல்லாருடைய துயரையும் தீர்க்கும்படி வேண்டினான். அங்ஙனம் அவன் அனுமனைநோக்கிக் கூறியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

இராமபிரான் புகழ்ந்த மாருதியின் 'ஆணி இவ்வுலகுக்கெல்லாம் என்னலாம் சேணுயர் பெருமை'யை, அவன் வரலாறு முழுவதையுமுணர்ந்த சாம்பன், விரித்துக் கூறுகின்றான். அவனது பெருகிய உள்ளக்கிளர்ச்சியும் உறுதியும் பாட்டின் நடையிலும் ஓசையிலும் ஒரு தனிப்பட்ட முறையில் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக்காணலாம்.

[தெ. ப:— மகேந்திரப் படலம்: 9–19.]

123 மேலைவி ரிஞ்சன் வியினும் வியா மிகைநாளீர்
நூலைந யந்து நுண்ணிது ணர்ந்தீர் நுவல்தக்கீர்
காலனு மஞ்சுங் காய்சின மொய்ம்பீர் கடன்நின்றீர்
ஆலநு கர்ந்தா னுமென வெம்போர் அடர்கிற்பீர். 1

124 வெப்புறு செந்தீ நீர்வளி யாலும் விளியாதீர்
செப்புறு தெய்வப் பல்படை யாலுஞ் சிதையாதீர்
ஒப்புறி னொப்பார் நும்மல தில்லீர் ஒருகாலே
குப்புறின் அண்டத் தப்புற மேயுங் குதிகொள்வீர். 2

---

123. மேலை விரிஞ்சன்—யாவரினும் மேலானவனாகிய பிரமன். மிகை நாள்—நீண்ட ஆயுள். நூல்-சாத்திரங்கள். நயந்து-விரும்பி. நுவல் தக்கீர்—நூற் பொருளை எடுத்துக்கூறும் வல்லமையுடையீர். காய் சினம்—கடுங்கோபம், மொய்ம்பு—வலிமை, இரண்டையுமுடையீர். கடன் நின்றீர்—கடமைகள் செய்வதில் உறுதிப்பாடுடையீர். ஆலம் நுகர்ந்தான்—சிவபிரான். அடர்தல்—செய்தல்.

124. வெப்பு—வெம்மை. வளி—காற்று. விளிதல்—இறத்தல். செப்பு உறு—சிறப்பித்துக் கூறப்படும். ஒப்புறின்—ஒப்புக் கூறுமிடத்து. நும் அலது ஒப்பார் இல்லீர். குப்புறின்—குதித்தால்.

125 நல்லவு மொன்றோ தீயவு நாடி நவைதீரச்
சொல்லவும் வல்லீர் காரிய நீரே துணிகிற்பீர்
வெல்லவும் வல்லீர் மீளவும் வல்லீர் மிடலுண்டேற்
கொல்லவும் வல்லீர் தோள்வலி என்றுங் குறையாதீர். 3

126 மேரு கிரிக்கும் மீதுற நிற்கும் பெருமெய்யீர்
மாரி துளிக்கும் தாரை இடுக்கும் வரவல்லீர்
பாரை எடுக்கும் நோன்மை வலத்தீர் பழியற்றீர்
சூரிய னைச்சென் றொண்கை யுகத்தும் தொடவல்லீர். 4

127 அறிந்துதி றத்தா றெண்ணி அறத்தா றழியாமை
மறிந்துரு ளப்போர் வாலியை வெல்லும் மதிவல்லீர்
பொறிந்திமை யாக்கோன் வச்சிர பாணம் புகமூழ்க
எறிந்துழி இற்றோர் புன்மயி ரேனும் இழவாதீர். 5

128 போர்முன் எதிர்ந்தால் மூவுல கேனும் பொருளாகா
ஓர்வில் வலங்கொண் டொல்கலில் வீரத் துயர்தோளீர்
பாருல கெங்கும் பேரிருள் சீக்கும் பகலோன்முன்
தேர்முன் நடந்தே ஆரிய நூலுந் தெரிவுற்றீர். 6

129 நீதியின் நின்றீர் வாய்மைய மைந்தீர் நினைவானும்
மாதர்ந லம்பே ணுதுவ ளர்ந்தீர் மறையெல்லாம்
ஓதியு ணர்ந்தீர் ஊழிக டந்தீர் உலகீனும்
ஆதிய யன்றா னேயென யாரும் அறைகிற்பீர். 7

---

125. நல்லவை ஒன்றோ—நல்லவைமாத்திரமோ? நவைதீர—குற்றமின்றி. மிடலுண்டேல்—பகைவரிடத்து நும்மை எதிர்க்கும் வலிமையிருக்குமானல். என்றும்—எந்நாளும்.

126. மீதுற—மேலாக உறும்படி. நோன்மை வலம்—மிக்க வலிமை. ஒண் கை—ஒள்ளிய கை.

127. திறத்தாறு எண்ணி அறிந்து. திறத்தாறு—உரிய வழிகளை. அறத்தாறு அழியாமை—அற நெறி வழுவாவண்ணம். மறிந்து—மாண்டு. பொறிந்து—கோபித்து. இமையாக் கோன்—இந்திரன். வச்சிராயுதம் உடம்பில் புக்கு முழுகும்படி எறிந்தபொழுது.

128. பொருளாகா—பொருளாகக் கருதாமல். ஓர்வு இல் வலம்—நினைக்கவும் முடியாத வலிமை. ஒல்கல்—சுருங்குதல். சீக்கும்—ஒழிக்கின்ற. ஆரிய நூல்—வடமொழி நூல்கள்.

129. ஊழி கடந்தீர்—ஊழியின் எல்லைக்கும் மேற்பட்ட ஆயுளையுடையீர்.

130 அண்ணல மைந்தற் கன்புசி றந்தீர் அதனாலே
கண்ணியு ணர்ந்தீர் கருமநு மக்கே கடனென்னத்
திண்ணித மைந்தீர் செய்துமு டிப்பீர் சிதைவின்றால்
புண்ணிய மொன்றே என்றுநி லைக்கும் பொருள்கொண்டீர். 8

131 அடங்கவும் வல்லீர் காலம தன்றேல் அமர்வந்தால்
மடங்கல் முனிந்தா லன்னவ லத்தீர் மதிநாடித்
தொடங்கிய தொன்றோ முற்று முடிக்குந் தொழிலல்லால்
இடங்கெட வெவ்வாய் ஊறுகி டைத்தால் இடையாதீர். 9

132 ஈண்டிய கொற்றத் திந்திர னென்பான் முதல்யாரும்
பூண்டுந டக்கும் நன்னெறி யானும் பொறையானும்
பாண்டிதர் நீரே பார்த்தினி துய்க்கும் படிவல்லீர்
வேண்டிய போதே வேண்டுவ எய்தும் வினைவல்லீர். 10

133 ஏகுமின் ஏகி எம்முயிர் நல்கி இசைகொள்ளீர்
ஓகைகொ ணர்ந்தும் மன்னையும் இன்னற் குறையில்லாச்
சாகர முற்றுந் தாவிடு நீரிக் கடல்தாவும்
வேகம மைந்தீர் என்றுவி ரிஞ்சன் மகன்விட்டான். 11

---

130. அண்ணல் அமைந்தற்கு—இராமபிரானுக்கு. கண்ணி—ஆராய்ந்து. கருமம் கண்ணி உணர்ந்தீர். திண்ணிது—உறுதியாக. செய்து முடிப்பீர்; அப்படி முடிக்குமிடத்து எவ்விதமான குறையுமிராது.

131. காலமதன்றேல் அடங்கவும் வல்லீர். மடங்கல்—ஆண்சிங்கம். மதி நாடி—மதியினால் ஆராய்ந்து. இடம்—பெருமை. ஊறு—இடையூறு. இடைதல்—பின்வாங்குதல்.

132. ஈண்டிய—நெருங்கிய. பூண்டு—மேற்கொண்டு. பாண்டிதர்—பண்டிதர். உய்க்கும்படி—கொண்டு செலுத்தும்படி.

133. நல்கி—கொடுத்து. இசை—புகழ். ஓகை—உவகை. அன்னை—சீதாபிராட்டி. பிராட்டியும் துன்பம் நிறைந்த பெரிய கடலைக்கடந்து கரை யேறுவாள். நீர் இக்கடல்தாவும் வேகம் அமைந்தீர். விரிஞ்சன் மகன்—சாம்பன். விட்டான்—கூறி அத்துடன் முடித்தான்.

5. சுந்தர காண்டம்.

40. அனுமன் இலங்கை நகர்வளம் கண்டு அதிசயித்தல்.

மகேந்திர மலையினின்றும் கிளம்பி, பல இடையூறுகளைக் கடந்து ஈற்றில் இலங்கையிலுள்ள பவள மால் வரையிற் பாய்ந்த, பேருருவங்கொண்ட அனுமன், அம்மலையிலிருந்தபடியே இலங்கையின் பல வளங்களையுங் கண்ணுற்றான். அப்படி அவன் கண்ணுற்றனவாக ஆசிரியர் கூறுவனவற்றுள் ஒரு சில செய்யுள்கள் இப்பாடத்திற் காணப்படுவன.

கோசல நாட்டையும் அயோத்திமாநகரத்தையும் பால காண்டத்தில் வருணித்த கவி, இக்காண்ட ஆரம்பத்தில் இலங்காபுரியை அனுமன் கண்டவாறு வருணிக்கின்றார். இரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாடு இருபகுதிகளையும் ஒப்பிட்டு அறியற்பாலது. அயோத்திமாநகரம் யாவரும் விழையும் சீரிய நகரத்திற்குரிய பண்புகளெல்லாம் குறைவறப்பெற்றது. இலங்காபுரி செல்வச் சிறப்புடன் யாண்டுமில்லாத சில நூதனங்களைக் கொண்டதாயினும் நன்னெறியினின்றும் விலகியது. அயோத்தியில் கல்லாது நிற்பார் ஒருவருமின்மையின் யாவரும் கல்வி, அறிவு, தவம் முதலியவற்றின் வழிவந்த பெரியதொரு இன்பத்தை அனுபவிப்பவர். இலங்காபுரியில் தேறலுண்டு களிக்கின்றாரன்றிக் கவல்கின்றார் இலர். கோசல நாட்டில் அறநெறி பொய்யிலா ஒழுக்கத்திலும் அன்பிலும் நிலைநின்றது; அறம்புகா மதில் சூழ் இலங்கையில் மறநெறி அச்சத்திலும் அதிகாரத்திலும் வேரூன்றி நின்றது. அங்குச் சீரிய நெறிப்பட்ட மக்கள் நாயகம்; இங்குச் சிந்தையில் நினைந்த செய்யும் தலைவனது ஒரு நாயகம். பகலுக்கும் இருளுக்கும் உள்ளதுபோன்ற வேறுபாடு இரு இடங்களுக்குமிருந்ததென்பது இச்செய்யுட்களால் ஓரளவு விளங்கும்.

[தெ. ப:— ஊர்தேடு படலம். 1, 2, 3, 9, 19, 23, 30.]

மாடங்கள்

1 பொன்கொண் டிழைத்து மணியைக்கொடு பொதிந்த
மின்கொண் டமைத்த வெயிலைக்கொடு சமைத்த
என்கொண் டியற்றிய எனத்தெரி கிலாத
வன்கொண்டல் விட்டுமதி முட்டுவன மாடம். 1

2 நாகா லயங்களொடு நாகருல குந்தம்
பாகார் மருங்குதுயில் வென்னவுயர் பண்ப
ஆகாயம் அஞ்சஅகல் மேருவை அனுக்கும்
மாகால் வழங்கசிறு தென்றல்வர நின்ற. 2

3 மாகாரின் மின்கொடி மடக்கினர் அடுக்கி
மீகார மெங்கணு நறுந்துகள் விளக்கி

---

1. பொன்னைக்கொண்டு செய்து அதிலே இடையிடையே இரத்தினங்கள் வைத்து இழைக்கப்பட்டவைகளோ? அன்றி மின்னலைக்கொண்டு செய்து அதிலே சூரியன் ஒளியும் பொருந்தி நிற்கும்படி சமைக்கப்பட்டவைகளோ? இப்படி நினைக்கும்படி எப்பொருளைக்கொண்டு செய்யப்பட்டன என்று தெரிய முடியாதன; எவை எனின்:— வன் கொண்டல் விட்டு மதிமுட்டுவன மாடம் —வலிய மேக மண்டலத்தின் எல்லையுங்கடந்து அதற்குமேலுள்ள சந்திரனையுந் தொடுவனபோன்று மிக உயர்ந்த மாளிகைகள்.

முதல் முதலாக நோக்கிய அளவில் அடித்தளம் பொன்னாலும் மணியாலும் செய்ததுபோலத் தோன்றும். சற்றே மேலே நோக்கப் பொன்னின் ஒளிக்குப்பதில் மின்னின் ஒளியும், மணியின் ஒளிக்குப்பதில் வெயிலின் ஒளியுமாய் விளங்கும். அதன் உயரத்தோடு சென்று இன்னும் மேலே நோக்க வலிய மேகத்தின் நிறத்தையுங் கிழித்துக்கொண்டு அதற்கப்பாலுஞ் சென்று முடி மதியினையுந் தொடுவதுபோலத் தோன்றும். ஆதலால் அம்மாளிகைகள் எப்பொருளாற் செய்யப்பட்டனவென்று தெரிகிலாதன.

2. நாகாலயம்—தேவர்கள் மாளிகை. நாகர் உலகு—தேவர் உலகம். தம் பாகு ஆர் மருங்கு துயில்வு என்ன—தமது பகுதியில் ஒரு பக்கத்தில் இனிது தங்கத்தக்கவை என்று கூறும்படி, தேவலோகம் முழுவதும் அதிலுள்ள மாளிகைகள் உள்பட ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிக்கிடக்கும் என்று கூறும்படி அவ்வளவு உயரமானவை. ஆகாயம் அஞ்ச—வானுலகம் அஞ்சும்படி. அகல் மேருவை அனுக்கும் மாகால்—பெரிய மேருமலையை வருத்திய பெரிய காற்று. வழங்கு சிறு தென்றல் வர நின்ற—இனிது வழங்குகின்ற ஒரு மெலிய தென்றல்போன்று வீசும்படி உள்ளன. இதற்குக் காரணம் வாயுதேவன் இராவணனிடங் கொண்ட அச்சம்.

3. மாகாரின் மின்கொடி — பெரிய காளமேகத்தில் தோன்றும் மின்னலாகிய கொடிகளை. மடக்கினர் அடுக்கி—பிடித்து விளக்குமாறு போல அடுக்கி;

ஆகாய கங்கையினை அங்கையினின் அள்ளிப்
பாகாய செஞ்சொலவர் வீசுபடு காரம். 3

செல்வமும் அதிகாரமும்

வேறு

4 *மரம டங்கலும் கற்பகம் மனையெலாம் கனகம்*
அரம டந்தையர் சிலதியர் அரக்கியர்க்கு அமரர்
உரம டங்கிவந் துழையராய் உழல்பவர் ஒருவர்
தரம டங்குவ தன்றிது தவஞ்செய்த தவமால். 4

வனம் முதலியன

வேறு

5 *வானுந் நிலனும் பெறுமாறினி மற்று முண்டோ*
கானும் பொழிலும் மிவைசெங் கனகத்தி னுலும்
ஏனம் மணியாலும் இயற்றிய வேனும் யாவும்
தேனும் மலரும் கனியும் தரச்செய்த செய்கை. 5

மீகாரம் எங்கணும் நறும் துகள் விளக்கி—மேற்பாகம் எங்குமுள்ள நறுமண முள்ள பொடிகளை விளக்கித் தள்ளிப்பின்பு; பக்கத்திலே ஓடுகின்ற ஆகாய கங்கையின் நீரைக் கையினுலே அள்ளி; பாகாய செஞ்சொலவர் வீசுபடுகாரம்—பாகு போன்ற செவ்விய சொற்களைப் பேசும் தேவமகளிரால் வீசித் தெளிக்கப்படும் வீடுகள். (அந் நகரில் உள்ளன.)

4. கனகம்—பொன். அரக்கியர்க்குச் சிலதியர் அரமடந்தையர்—அரக்கியர்களுக்குக் குற்றேவல் புரிபவர் தேவலோகத்துப் பெண்கள். உரம்—வலிமை. உழையர்—அருகிலிருந்து குற்றேவல் புரிபவர். இது ஒருவர் தரம் அடங்குவதன்று—இத்தகைய பெருஞ்சிறப்பு ஒருவர் பெறத்தகும் படித்தரத்தில் வந்து பொருந்துவதன்று: எவ்வளவு உயர்ந்த தகுதிபெற்றுலும் அது இவ்வளவு சிறப்பினைப் பெறுதற்குரியதாகாது. தவம் செய்த தவம் ஆம்—தவஞ்செய்து பெற்ற தவப்பயனேயாகும்.

5. வானுலகமும் பூவுலகமும் இனி எப்பொழுதாயினும் முன் பின்னுக இதுபோலப் பெறுதற்கு இடமுண்டோ? செம் கனகம்—செம் பொன். மற்றைய இரத்தினங்களாலும் பொன் முதலியவற்றுல் அமைந்தபோதிலும் கனி முதலியவற்றைத் தரும்படி அமைத்த செயலை வான் முதலியன இனியேனும் பெற இடமுண்டோ? வானுந்நிலனும், பொழிலும் மிவை, ஏனம் மணியாலும், தேனும் மலரும் என்பன விரித்தல் விகாரம்.

மதிலின் வலிமை

வேறு

6 கறங்கு கால்புகா கதிரவன் ஒளிபுகா மறலி
மறம்பு காதினி வானவர் புகாரென்கை வம்பே
திறம்பு காலத்துள் யாவையுஞ் சிதையினுஞ் சிதையா
அறம்பு காதிந்த அணிமதிட் கிடக்கைநின் றகத்தின். 6

களிப்பு மிகுதி

7 பளிக்கு மாளிகைத் தலந்தொறு் இடந்தொறும் பசுந்தேன்
துளிக்குங் கற்பகத் தண்ணறுஞ் சோலைகள் தோறும்
அளிக்குந் தேறலுண்டு ஆடுநர் பாடுந ராகிக்
களிக்கின் றாரலாற் கவல்கின்றார் ஒருவரைக் காணேன். 7

---

6. கறங்கு தால்—சுழல் காற்று. மறலி மறம்—யமனது கொடிய செயல்கள். வம்பு—வீண். திறம்பு காலம்—யாவையும் அழியும் காலம். மதில் கிடக்கைநின்று—மதிலின் எல்லையைக் கடந்து.

7. படிகக் கற்களால் கட்டப்பட்ட மாளிகை இடங்கள். அளிக்கும் தேறல்—குற்றேவல் புரிவார் கேளாமல் தாமாகவே வந்துகொடுக்கும் மது. கவல்கின்றார்—கவலையுடையவர். காணேன்—இவ்வளவும் அனுமன் கண்டு தனக்குள் கூறியன.

41. இருளும் நிலவும்.

அனுமன் இலங்கை நகர்வளங்களைக்கண்டு வியப்புற்ற அமயம் கதிரவன் மறைந்தனன். மறைய அனுமனும் தன் பேருருவத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டனன். இராக்காலம் வர எங்கும் திணியிருள் செறிந்தது; பின்பு சந்திரன் தோன்றி எங்கும் நிலவொளியைப் பரப்பினன். அனுமன் இலங்கையிற் கால் வைத்த அற்றைநாள் இருளையும், அவ்விருள் முழுவதையும் நக்கி நிமிர்ந்த நிலவையும் வருணிப்பன இப்பாடல்கள்.

முன்பு பாலகாண்டத்திற் கண்ட சூரியோதய வருணனை பொதுவகையாய் அமைந்தது. இராமாயணக் கதை முழுவதற்கும் ஒரு பாயிரம் போன்றது. அந்தி மாலை பற்றிய வருணனை பிராட்டியின் பிரிவாற்றுமையோடு இசைவுற்றுக் காணப்படுவது. இங்குக் காணப்படும் இருள், சந்திரோதயம் முதலிய வருணனை

பெரும்பாலும் அனுமன் மனநிலை, சந்தர்ப்பம் இவற்றோடு ஒட்டிநின்று இக்கதையின் பெரு நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு முன்னுரை போன்றமைந்துள்ளது. இருளும் நிலவும் ஒன்றையொன்று கவிந்தமை அரக்கரும் வானரவீரரும் புரியும் போரினை நினைவூட்டும். இருளை நிலவு முற்றாக ஓட்டி எங்கணும் நுழைந்தளாயமை அரக்கர் நீறுபட்டழிய வாகைசூடிய இராமபிரான் அருளிய விபீடணன் அறநெறிபற்றிய ஆட்சியைக் குறிப்பாக உணர்த்தும். ஒரே பொருளை வெவ்வேறிடங்களில் சந்தர்ப்பம், கதைப்போக்கு முதலியவற்றிற்கேற்ப முக்கியமான சாரம் குலையாது, பல்வேறு நயந்தோன்றுமாறு விகற்பித்துக்கூறும் கவித்திறமையை, குறிப்பிட்ட ஏனைய வருணனைப் பகுதிகளோடு இப்பகுதியை ஒப்பிட்டுத் தெளியலாம்.

[தெ. ப;— ஊர் தேடு படலம்; 43-47; 52-60.]

இருள்

8 ஏய்வினை இறுதியிற் செல்வம் எய்தினன்
ஆய்வினை மனத்திலான் அறிஞர் சொற்கொளான்
வீவினை நினைக்கிலான் ஒருவன் மெய்யிலான்
தீவினை எனஇருள் செறிந்த தெங்குமே. 1

9 கரித்தமூன் றெயிலுடைக் கணிச்சி வானவன்
எரித்தலை அந்தணர் இழைத்த யானையை
உரித்தபேர் உரிவையான் உலகுக் கோருறை
புரித்தன னெனப் பொலியும் பொற்பதே. 2

---

8. ஏய்வினை இறுதியில் செல்வம் எய்தினன்—தன் மனம் ஏவியபடி கொடுவினை செய்து, அதன் விளைவாகச் செல்வத்தைப் பெற்றவன்; ஆய்வினை மனத்து இலான்—தக்கது இன்னது தகாதது இன்னது என்று ஆராயுந் தன்மையை மனத்திற் கொள்ளாதவன்; அறிஞர் சொல் கொளான்—தானறியாவிடினும் அறிந்தவர் கூறும் நன்மொழியையுங் கொள்ளாதவன்; வீவினை நினைக்கிலான்—இப்படி ஒழுகுதலாற் கேடு வருமென்பதையும் நினையாதவன்; மெய் இலான்—மெய்ம்மை என்பது சிறிதும் இல்லாதவன்; (ஆகிய) ஒருவன்—இத்தகைய குணங்களை யெல்லாமுடையவனாகிய இராவணன் போன்ற ஒருவனது; தீவினை என—அளவில்லாத தீவினையைப்போல; எங்கும் இருள் செறிந்தது—ஓரிடம் விடாமல் இருள் எங்கும் தடித்தது.

9. கரித்த மூன்று எயிலுடைக் கணிச்சி வானவன்—சிவபிரான்; கரித்த—எரித்த; கணிச்சி—மழுவென்னும் படை. எரித்தலை—வேள்வித் தீயின் கண். இழைத்த—உண்டாக்கிய. பேர் உரிவை—பெரியதோல். புரித்தனன்—புரிந்தனன்; வலித்தல் விகாரம். பொலியும்-மூடி விளங்கும். பொற்பது-எங்கும் கவிந்த பண்பினையுடையது. (அவ்விருள்.) (பால : 120.)

10 அணங்கர வரசர்கோன் அளவில் யாண்டெலாம்
பணங்களின் தலைதொறும் உயிர்த்த பாய்விடம்
உணங்கலில் உலகெலாம் முறையில் உண்டுவந்து
இணங்கெரி புகையொடும் எழுந்த தென்னவே. 3

11 வண்மைநீங் காநெடு மரபின் வந்தவன்
பெண்மைநீங் காதகற் புடைய பேதையைத்
திண்மைநீங் காதவன் சிறைவைத் தானெனும்
வெண்மைநீங் கியபுகழ் விரிந்த தென்னவே. 4

12 அவ்வழி அவ்விருள் பரந்த ஆயிடை
எவ்வழி மருங்கினும் அரக்கர் ஏகினர்
செவ்வழி மந்திரத் திசைய ராயினும்
வெவ்வழி இருள்தர மிதித்து மீச்செல்வார். 5

சந்திரோதயம்

13 தீண்டருந் தீவினை தீக்கத் தீந்துபோய்
மாண்டற உலர்ந்தது மாறு திப்பெயர்

---

10. *அணங்கு அரவு அரசர் கோன்*—துன்பத்தைச் செய்கின்ற பாம்புகளுக்கு அரசனாகிய ஆதிசேடன்; *பணங்களின் தலைதொறும் உயிர்த்த*—படங்களின் வாய்களினின்றுஞ் சொரிந்த; *பாய் விடம்*—பரவுந்தன்மையுள்ள நஞ்சு; *உணங்கல் இல் உலகு*—குறைவில்லாத உலகு; *உண்டு*—உட்படுத்தி; *இணங்கு எரி புகையொடும் எதிர்ந்தது என்ன*—தன்னோடு இயைபுடைய நெருப்பு புகையோடுந் தோன்றியது போலவும்; 'பரந்த' என்ற சொல்லோடு முடியும். (சுந்தர : 12.)

11. *மரபின் வந்தவன்*—இராமபிரான். *பேதை*—சீதாபிராட்டி. *திண்மை நீங்காதவன்*—இராவணன். *வெண்மை நீங்கிய புகழ்*—அதாவது வசை. *விரிந்தது என்ன*—பரவியது போலவும்; 'பரந்த' என்பதனோடு முடியும்.

12. *அவ்வழி அவ்விருள் பரந்த ஆயிடை*—அவ்விடத்தில் அத்தன்மையான இருள் 'எரிந்த தென்னவும்' 'விரிந்த தென்னவும்' (சுந்தர : 11.) பரவிய அச்சமயத்தில்: *எவ்வழி மருங்கினும்*—எல்லாப் பக்கத்து வழிகளிலும். *செவ்வழி மந்திரம் திசையர் ஆயினும்*—செவ்விய நெறியிற் பெற்ற மந்திரவலிமையால் விரும்பிய திசையிற் செல்ல வல்லவராயினும். *வெவ்வழி*—கடினமாகிய வழி. *இருள் தர*—இருள் திணிந்து ஏறும் படிகளைப்போல் அமைந்திருத்தலாலே; *மீச் செல்வார்*—மேற் செல்வாராயினர்.

13. வெயிலால் வாடிய பயிர் மறுபடி மழைமெய்ய முளைப்பதைப் போன்று சந்திரன் உதித்தான். *தீண்டரும் தீவினைதீக்க*—தொடுதற்குத் தகுதியில்லாத கொடிய தீவினையாகிய கோடை எரித்ததினாலே, *மாண்டு*—

ஆண்டகை மாரிவந் தளிக்க ஆயிடை
ஈண்டறம் முளைத்தென முளைத்தது இந்துவே. 6

14 வந்தனன் இராகவன் தூதன் வாழ்ந்தனன்
எந்தையே இந்திர னுமென் றேமுறு
அந்தமில் கிட்டிசை அளக வாணுதற்
சுந்தரி முகமெனப் பொலிந்து தோன்றிற்றே. 7

15 கற்றைவெண் கவரிபோற் கடலின் வெண்டிரை
சுற்றுநின் றலமரப் பொலிந்து தோன்றிற்றால்
இற்றதெம் பகையென எழுந்த இந்திரன்
கொற்றவெண் குடையெனக் குளிர்வெண் திங்களே. 8

16 தெரிந்தொளிர் திங்கள்வெண் குடத்தி னால்திரை
முரிந்துயர் பாற்கடல் முகந்து மூரிவான்

மறுபடி தழைக்கும் வலிமையும் ஒடுங்கி, அற உலர்ந்தது—மிகவும் உலர்ந்து போயிற்று; மாருதிப்பெயர் ஆண்டகை மாரிவந்து அளிக்க—அனுமன் என்னும் பெயரையுடைய ஆண்தகையாகிய மழைவந்து உதவலாலே; அ இடை ஈண்டு அறம் முளைத்தது என்ன—அப்பொழுது தழைக்கின்ற அறமாகிய பயிர் முளை கிளம்பியதுபோல, இந்து முளைத்தது—சந்திரன் உதித்தது.

14. அப்படி உதித்த சந்திரன் கீழ்பால் திசைப் பெண்ணின் மலர்ந்த முகம்போல் அழகுடன் விளங்கிற்று.

ஏமுறு—ஏமுற்று; மகிழ்ச்சியுற்று: இராகவன் தூதன் வந்தபடியால் அரக்கர் அழிவது திண்ணம்; தம் தலைவனாகிய இந்திரன் பழையபடி வாழ்வெய்துவதும் உறுதி என்று மகிழ்ச்சியுற்று. அந்தம் இல் கீழ்த்திசை அளக வாள் நுதல் சுந்தரி—அழிவில்லாத கிழக்குத்திசையாகிய கூந்தலையும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுமுடைய அழகிய பெண். முகம் எனப் பொலிந்து தோன்றிற்று — அப் பெண்ணின் முகம்போல அழகுடன் விளங்கிற்று. (பால : 121.)

15. மேலே எழுகின்ற குளிர் வெண் திங்கள் இந்திரனது வெண் கொற்றக்குடைபோல விளங்கிற்று.

கற்றை—திரட்சி. கவரி—தாமரை. அலமர—சுழன்று எழ. கடலின் வெண்திரை கற்றை வெண் கவரிபோல் சுற்றும் நின்று அலமர. பகை—அரக்கராகிய பகை. எழுந்த—புறப்பட. கவரி இரட்ட வெளியே புறப்பட்ட இந்திரன் குடையைப்போல வெண் திங்கள் பொலிந்து தோன்றிற்று.

16. அப்படி உதித்தெழுந்ததும் நிலவு எங்கும் விரிந்தது. ஆகாயமாகிய புருடன் திங்களாகிய வெண் குடத்தில் பாற்கடலினின்றும் பாலை மீன்களுடன் முகந்து சொரிந்ததுபோல நிலவொளி எங்கும் உடுக்களோடு விரிந்தது.

சொரிந்ததே யாமெனத் துள்ளி மீனொடும்
விரிந்தது வெண்ணிலா மேலுங் கீழுமே. 9

17 அருந்தவன் சுரபியே ஆதி வானமா
விரிந்தபே ருதயமே மடிவெண் திங்களா
வருந்தலில் முலைகதிர் வழங்கு தாரையாச்
சொரிந்த பாலொத்தது நிலவின் தோற்றமே. 10

18 எண்ணுடை அனுமன்மேல் இழிந்த பூமழை
மண்ணிடை வீழ்கில மறித்தும் போகில
அண்ணல்வா ளரக்கனை அஞ்சி ஆய்கதிர்
விண்ணிடைத் தங்கின போன்ற மீனெலாம். 11

19 எல்லியில் நிமிரிருட் குறையும் அவ்விருள்
கல்லிய நிலவின்வெண் முறியுங் கள்வன

தெரிந்து—கண்ணுக்குத் தெரிந்து. திங்கள் வெண் குடம்-திங்களாகிய வெண் குடம். திரை முரிந்து உயர் பாற்கடல்—அலைகள் கீழே விழுந்து மறுபடி மேலே உயருகின்ற பாற்கடலின் கண்ணே. முகந்து—எழும் திரையோடு வந்த மீன்களும் புகும்படி மொண்டு. சொரிந்ததேயாம் என — சொரிந்ததாகும் என்று கூறும்படி. மீனொடும்—பாலோடு உட்புகுந்த மீன்களோடும். துள்ளி—துள்ளிக்கொண்டு; வேகமாக. வெண்ணிலா மேலும் கீழும் விரிந்தது — வெண்மையாகிய நிலவு ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் பரவிற்று.

17. காமதேனு சுரந்த பால்போல நிலாக்கதிர் எல்லையற்று நிமிர்ந்தது. அருந்தவன்—வசிட்ட முனிவன். ஆதி வானம் காமதேனுவாக, சந்திரன் உதித்த இடம் மடியாக, கிரணங்கள் தாரையாகச் சொரிந்த பாலையொத்தது நிலவின் தோற்றம். 'ஆதி வானம் சுரபியா, உதயம் மடியா, திங்கள் முலையா, கதிர் தாரையா நிலவின் தோற்றம் சொரிந்த பால் ஒத்தது' என்று அந்வயம். 'வால் வெண்ணிலவு உலகாரச் சுரக்கும் வெண்திங்களென்னும் பால் விண் சுரவி சுரமுதிர் மாலை' என்பதனோடு ஒப்பிடுக. (திருவிருத்தம் : 73.)

18. எண்—நன்கு மதிப்பு. இழிந்த பூமழை—தேவர்கள் சொரிதலாற் கீழே சிந்திய மலர்மாரி, அரக்கருக்கு அஞ்சிக் கீழே விழாதனவாயின. மறித்தும் போகில—மீண்டு வானுலகினுக்குச் செல்லாதனவாயின. அங்ஙனமாகி ஆகாயத்திலே தங்கியனபோன்று தோன்றின நட்சத்திரங்களெல்லாம். ஆய் கதிர் விண்—நன்கு விளங்குகின்ற சூரியன் முதலிய கோள்கள் உலாவுகின்ற வானம்.

19. மல்லிகையும் அவற்றிலே படிந்த வண்டும் நிலவும் இருளும் தம்முட் போர் செய்வதுபோன்று காணப்பட்டன. எல்லியில் நிமிர் இருள் குறையும்—இரவிலே வளருகின்ற இருளின் கருந்துண்டமும். அ இருள் கல்லிய நிலவின் வெண் முறியும்—அவ்விருளை அடியோடு அழிக்கவல்ல நிலவின் வெண் துண்ட

புல்லிய பகையெனப் பொருவ போன்றன
மல்லிகை மலர்தொறும் வதிந்த வண்டெலாம். 12

20 வீசுறு பசுங்கதிர்க் கற்றை வெண்ணிலா
ஆசுற எங்கணும் நுழைந்த ளாயது
காசுறு கடிமதில் இலங்கைக் காவலூர்த்
தூசுறை யிட்டது போன்று தோன்றிற்றே. 13

21 இகழ்வரும் பெருங்குணத் திராமன் எய்ததோர்
பகழியின் செலவென அனுமன் பற்றினல்
அகழ்புகுந் தரண்புகுந் திலங்கை அன்னவன்
புகழ்புகுந் துலாயதோர் பொலிவும் போன்றதே. 14

மும். கள்வன—ஒன்றையொன்று கவருவனவாகி. புல்லிய பகையெனப் பொருவ போன்றன—கைகலந்த பகையென்று போர் செய்வன போன்றன; மல்லிகையும் அம்மலரில் வதிந்த வண்டுகளும்.

20. யானைத்தோல் போர்த்ததுபோன்ற இரவிற்கு வெள்ளைச்சீலையால் ஒரு மேலுறை போட்டதுபோன்று நிலவு எங்கும் பரந்தது. கற்றை வெண்ணிலா—தொகுதியாகிய வெண்ணிலவு. ஆசுற—விரைவாக. அளாயது—கலந்திருந்த தோற்றமானது. காசு உறு மதில்—இரத்தினங்கள் பதித்த மதில்; கடிமதில்—காவலையுடைய மதில். காவலூர்—இராவணன் பாதுகாப்பிலுள்ள ஊர். தூசு உறை—வெள்ளைச் சீலையாற் செய்த மேலுறை.

21. நிலவு இராமபிரான் புகழ்போல எங்கும் பரவிற்று. பகழியின் செலவு என—அம்பின் செலவுபோல: செலவு—செல்லுகை. அவ்விராமன் அம்பு இலங்கையிற் செல்லமுடியாத இடங்களிலெல்லாம் தடையின்றிச் செல்லுதல்போல எங்குஞ் சென்று, அனுமனைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு இராமன் புகழ் எங்கும் உலாவியதுபோல நிலவு எங்கும் பரந்து விளங்கிற்று.

இராமன் எய்ததோர் பகழியின் செலவென இலங்கை அகழ் புகுந்து அரண் புகுந்து, அனுமன் பற்றினல் அன்னவன் புகழ் புகுந்து உலாயதோர் பொலிவும் போன்றது (அந்நிலவு.)

42. இலங்கை மாதேவியை அனுமன் கண்டமை.

பவளமால் வரையைவிட்டுப் புறப்பட்ட அனுமன் இலங்கை நகரினுள்ளே செல்லக்கருதி, கடலையே அகழியாகப்பெற்ற உயர்ந்த மதிலின்பக்கம் சென்றனன். மிக அகன்ற, காவல்மிக்க அம்மதில்வாயிலூடு புகாது, மதிற்சுவரைத் தாண்டிப்புக

எண்ணி, அதன் ஒருபுறத்தே சென்றான். அப்பொழுது, இலங்கையைக் காவல்புரியுந் தேவதையாகிய இலங்கைமாதேவி, வான் வழியே மதிலைத்தாண்டிச் செல்லமுயலும் மாருதியை வழி மறித்து நின்றாள். அவளுடைய தோற்றம், குணம், காவல் வல்லமை முதலியவற்றையும், வழிமறித்த தன்மையையுங் கூறுவது இப்பகுதி.

இச்செய்யுள்கள் இலங்கைமாதேவியின் நூதனமான தோற்றம், அலங்காரம், கோபம், பரபரப்பு முதலியவற்றை ஒரு தனிப்பட்ட முறையில், பொருளுக்கேற்ற விழுமிய ஓசை நலம் இசைந்து நிற்பக் கூறுவன. பூரண இலக்கணம் வாய்ந்த இவ்வருணனை அக்காவல் வலிமை பெற்ற தெய்வத்தைப் படிப்போர் கண்முன்னே நிறுத்திக் காட்டுவது. தாடகையின் தோற்றம் முதலிய வருணனைகளோடு ஒப்பிட்டு இப்பகுதியின் தனிப்பட்ட சிறப்பினைத் தெளியலாம்.

[தெ. ப:— ஊர் தேடு படலம் : 75 - 81.]

22 **நாளு ளுந்தான் நல்கிய காவல் நனிமூதூர்**
வாளு ளன்னாள் போவ தின்மேலே வழிநின்றாள்
தூணு மென்னுந் தோளுடை யானைச் சுடரோனைக்
காணு வந்த கட்செவி என்னக் கனல்கண்ணாள். 1

23 **எட்டுத் தோளாள் நாலு முகத்தாள் உலகேழும்**
தொட்டுப் பேருஞ் சோதி நிறத்தாள் சுழல்கண்ணாள்

---

22. நாள் நாளும்—நெடுங்காலமாக; தான் நல்கிய காவல் நனி மூதூர்—தான் அன்புடன் செய்துவரும் பாதுகாப்பையுடைய மிகப்பழைமையாகிய அவ்வூரினது; வாளுள் அன்னாள்—ஆயுள் போன்றவள்; போவதின் மேலே வழி நின்றாள்—அனுமன் போகின்ற வழியின் மேலே வந்து தடை செய்து நின்றாள். தூணும் என்னும் தோளுடையானைச் சுடரோனைக் காணு— தூண் போன்ற தோளுடையவனும் ஒளி மிக்கவனுமாகிய அனுமனைக் கண்டு; வந்த—அவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவிலே வந்த; கட் செவி என்னக் கனல் கண்ணாள்—இலங்கைமாதேவி; அவனைக்கண்டதும் கோபம் விஞ்சிப் பாம்பைப்போல நெருப்புப்பொறி பறக்கும் கண்ணையுடையவளாகிய அவள்.

23. ஏழுலகினுஞ் சென்று விளங்கி மீளுகின்ற அவ்வளவு ஒளிமிகுந்த மேனி நிறத்தையுடையவள். சுழல் கண்ணாள்—காவல் ஊற்றத்தினாலே பல பக்கங்களிலும் வட்டமிடுகின்ற பார்வையையுடையவள். முட்டிப்பேரின்—பகைத்துத் தன்மீது மோதினால். முதலோடும் கட்டி—அடியோடு கட்டி

முட்டிப் பேரின் மூவுல கத்தை முதலோடும்
கட்டிச் சீறுங் காவல் வலத்தாள் கமையில்லாள். 2

24 பாரா நின்றுள் எண்டிசை தோறும் பலரப்பால்
வாரா நின்று ரோவென மாரி மழையேபோல்
ஆரா நின்றுள் நூபுரம் அச்சந் தருதாளாள்
வேரா மெய்யாள் மின்னின் இமைக்கும் மிளிர்பூணாள். 3

25 வேல்வாள் சூலம் வெங்கதை பாசம் விளிசங்கம்
கோல்வாள் குந்தங் கொண்ட கரத்தாள் வடகுன்றம்
போல்வாள் திங்கள் போழின் எயிற்றுள் புகைவாயிற்
கால்வாள் காணிற் காலனும் உட்குங் கதமிக்காள். 4

26 அஞ்சு வணத்தின் ஆடை உடுத்தாள் அரவெல்லாம்
அஞ்சு வணத்தின் வேக மிகுத்தாள் அருளில்லாள்
அஞ்சு வணத்தின் உத்தரி யத்தாள் அலையாரும்
அஞ்சு வணத்தின் முந்தொளிர் ஆரத் தணிகொண்டாள். 5

விட்டுச் செயலற்றிருக்கும்படி ஆக்கி. சீறும்—அதன் மேலுங் கோபிக்கின்ற. காவல் வலத்தாள்—காவல் செய்யுந் திறமையுள்ளவள். கமை—பொறுமை; க்ஷமை.

24. எண் திசைதோறும் பாரா நின்றுள்; எதனால் எனின்:— பலர் தூரத்திலே வருகின்றனரோ என்று ஐயுற்று; அப்படிப் பார்த்து மேகம்போல் ஆர்த்தாள். நூபுரம்—சிலம்பு. வேரா மெய்யாள்—வேர்க்கின்ற மெய்யினை யுடையாள். மின்னலைப்போல் ஒளிவீசும் ஆபரணங்களையுடையவள்.

25. பாசம்—கயிறு. விளி சங்கம்—முழங்குகின்ற சங்கு. கோல்—தடி. வாள் குந்தம்—ஒளி பொருந்திய ஈட்டி. எட்டுக் கைகளிலும் வேல் முதலிய எட்டு ஆயுதங்களையுங் கொண்டவள். வடக்கிலுள்ள மேரு மலையைப்போலப் பருத்த உருவத்தினள். சந்திரனை இரண்டாகப் பிளந்த பிளவினை யொத்த பற்களையுடையவள். போழ்—பிளக்கப்பட்டது; போழ்தல்—பிளத்தல். கால் வால்—கக்குபவள். கண்டால் யமனும் அஞ்சும்படியான கோபம் மிக்கவள்.

26. அஞ்சு வணத்தின் ஆடை—ஐந்து நிறங்களில் அமைந்த ஆடை; ஐந்து நிறங்கள் வெண்மை, கருமை, செம்மை, பசுமை, பொன்மை என்பன. அரவு எல்லாம் அஞ்சு உவணத்தின் வேகம்—பாம்புகளெல்லாம் அஞ்சும் படியான கருடனது வேகம். அம் சுவணத்தின் உத்தரியம்—அழகிய சுவர்ணத்தினாற் செய்த மேலாடை. சுவர்ணம்—பொன். அலை ஆரும் அம் சு வள் நத்தின் முத்து—அலைகள் பொருந்திய கடல் நீரிலே தோன்றிய அழகிய பெரிய சங்கிலுண்டாண முத்துக்கள். அம்—நீர். சு—அழகிய. வள்—பெரிய. ஆரம்—மாலை; முத்துவடம். யமகம்.

27 சிந்தா ரத்தின் செச்சை யணிந்தாள் தெளிநூல்யாழ்
அந்தா ரத்தின் நேர்வரு சொல்லாள் அறைதும்பி
கந்தா ரத்தின் இன்னிசை பாடிக் களிகூரும்
மந்தா ரத்தின் மாலை யலம்பும் மகுடத்தாள். 6

28 எல்லாம் உட்கும் ஆழி யிலங்கை இகல்மூதூர்
நல்லாள் அவ்வூர் வைகுறை ஒக்கும் நயனத்தாள்
நில்லாய் நில்லாய் என்றுரை நேர்வாள் நினையாமுன்
வல்லே சென்றாள் மாருதி கண்டான் வருகென்றான். 7

---

27. சிந்து ஆரத்தின் செச்சை—வாசனை வீசும் சந்தனத்தின் குழம்பு. அம் தாரம்—இனிய தாரம் என்னும் இசை. அறை தும்பி கந்தாரத்தின் இன்னிசை பாடி—ஒலிக்கின்ற வண்டுகள் காந்தாரம் என்னும் இசையை ஒத்த இனிமையான பாட்டைப்பாடி. களி கூரும் மந்தாரத்தின் மாலை—களிப்பு மிகும் மந்தார மலர்மாலை. அலம்பும் மகுடத்தாள்—அசைகின்ற முடியினை யுடையவள்.

28. உட்கும்—அஞ்சுகின்ற. இகல்—வலிமை. மூதூர் நல்லாள்—மூதூருக்கு நல்லவள்; நன்மை செய்பவள். அவ்வூர் வைகு உறை நயனத்தாள்—அந்த ஊர் முழுவதும் அடங்கும் மேலுறைபோன்ற கண் பார்வையையுடையவள்: கண்ணினை இமை காப்பதுபோன்று இலங்கையைக் காப்பவள். நில்லாய் நில்லாய் என்று உரை நேர்வாள்—நில்லாய் நில்லாய் என்று கூறுபவளாகி, நினையாமுன் வல்லே சென்றாள்—நினைப்பதற்கு முன்னே மனோவேகத்துடன் சென்றாள். அனுமனும் வருக என்று அஞ்சாமற் சொன்னான்.

---

43. பிராட்டி சிறையிருப்பு.

இலங்கையில் பலவிடங்களிலுந் தேடின அனுமன் சீதாபிராட்டியை எங்குங் காணாமல் பலவாறு துன்பப்பட்டு வருந்தி மனங்கலங்கி, கடைசியில் இராவணன் மாளிகையின் அருகிலுள்ள ஒரு சோலையைக் கண்ணுற்றான். அந்தச் சோலையிலே அரக்கியர் பலர் காவல் காப்ப, சீதாபிராட்டி அரக்கர் வேந்தனால் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தாள். அங்ஙனம் சிறையிருந்தவளது நிலைமையைக் கூறுவது இப்பகுதி.

பிராட்டியின் சோக நிலைமையைப் படிப்பவர் மனம் உருகும்படி ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். மென் மருங்குல்போல் வேறுள அங்கமும் மெலிந்த நங்கை, ஒரு சடையாகித் திரண்டகுழலி

னள், ஒளியிலா மெய்யாள், பிரிவெனும் துயர் உருவுகொண்டாலன்ன பிணியினால் அநங்கவேள் செய்த ஓவியம் புகையுண்டதன்ன தோற்றத்தாள், புலிக்குழாத் தகப்பட்ட மானிளம் பேடை போன்று, வெருவருந் தோற்றத்து அரக்கியர் நெருக்க, அவ்வனத்தின் கண்ணே இராமபிரானது நினைவன்றி வேறு நினைவின்றி இருந்தனள். அப்பிரானை நினைதொறும் கண்ணீர் கடல் புகக் கலுழ்ந்து, கங்குலும் பகலுங் கண்துயிலறியாளாகி, அன்னவன் வரவை எதிர் நோக்கியபடி, மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணினள், காலம் பல சென்றும் அவன் வாராமையால் அதன் காரணத்தைத் தன்னுள் ஆராய்வாளாயினள். 'தம்பி இராமபிரானைக் கண்டிலனோ? அன்றி, கண்டு இலங்கை இருக்குமிடம் அறிந்திலரோ? கழுகின் வேந்தனை எதிர்ப்பட்டிலரோ? அவனைக் கண்டிலரெனின் இப் பிறப்பில் என் நிலைமையைக் கூறுபவர் யார்? அன்றி, இளவலை யான் வைதுரைத்தமையை எண்ணி அறிவிலள் என்று கருதித் துறந்தனனோ? அங்ஙனமுஞ் செய்யான். அரக்கர் என்னைக் கொன்று தின்றிருப்பர் என்று தீர்ந்தனனோ? தன் குலப் பொறுமையை மேற்கொண்டு தணிந்தனனோ? தாயர் முதலியோர் பெயர்த்தும் வந்து அழைத்துச் சென்றனரோ? அங்ஙனமும் ஆக ஒண்ணாது. ஒரு வேளை அரக்கர் செய்த வஞ்சனையால் போர் முதலிய துன்பம் நேரிட்டதோ?' என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணுமளவில் கரன் முதற் கருணையற்றவரோடு செய்த போர்த்திறம் அகக்கண்முன் எழ, அது நிகழ்ந்தகாலை மனங் கவன்றது போலக் கவல்வதாயினாள். கரனெதிர்ந்த காட்சி கண்டு, அது போன்ற பூசல் வந்துற்றதோ வென்று பொருமுற்ற நிலையில் அவள் மனம் மேலும் சிந்தனை செய்ய இயலாததாயிற்று. அந் நிலையில் முன்பு நிகழ்ந்த காட்சிகள் சில மனக்கண்முன் எழுந்தன. அவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கண்டு, அவ்வவற்றால் விளக்கமுற்ற இராகவனது செப்பருங் குணங்களில் ஈடுபட்டு, மனம் நைந்து, கரன் முதற் கருணையற்றவர் கடற்படையொடும் சிரமுகச் சிலை குனித்ததையும், இருபத்தொருகால் அரசுகளைகட்ட மழுவாளி சிலை வாங்கி, அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றதையும், சிறு காக்கையாய் வந்த இந்திரன் சிறுவன் கண்ணினை அறுத்த வென்றியையும், வெவ்விராதனை இராவகை துடைத்து அவன் சாபமும் மாற்றிய அருஞ்செயலையும் உன்னி, அத்தகையவனுக்கு

உறற்பாலது ஒன்றில்லை என்று தேறியவள், அன்னவன் தன்னை மீட்க வாராமையை நினைந்து மறுபடியும் மனங்கலங்கி, ஆருயிர் செவ்விராது உணர்வும் உயிரும் உடனேய்ந்து தேம்புவா ளாயினாள்.

[தெ. ப:— காட்சிப் படலம் : 3—5; 7—23; 25—29.]

29 வன்ம ருங்குல்வா ளரக்கியர் நெருக்கஅங் கிருந்தாள்
கன்ம ருங்கெழுந் தென்றுமோர் துளிவரக் காணு
நன்ம ருந்துபோல் நலனற உணங்கிய நங்கை
மென்ம ருங்குல்போல் வேறுள அங்கமும் மெலிந்தாள். 1

30 துயிலெனக் கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலுந் துறந்தாள்
வெயிலிடைத் தந்த விளக்கென ஒளியிலா மெய்யாள்
மயிலி யற்குயின் மழலையாள் மானிளம் பேடை
அயிலெ யிற்றுவெம் புலிக்குழாத் தகப்பட்ட தன்னாள். 2

31 விழுதல் விம்முதல் மெய்யுற வெதும்புதல் வெருவல்
எழுதல் ஏங்குதல் இரங்குதல் இராமனை எண்ணித்

---

29. வன் மருங்குல்—வலிய இடை. வாள் அரக்கியர்—வாள் முதலிய படைகளை ஏந்திய அரக்கியர். நெருக்க—அச்சுறுத்தி வற்புறுத்த. கல் மருங்கு எழுந்து—கல்லின் பக்கத்திலேயுள்ள இடத்திலே முளைத்து. என்றைக்கேனும் ஒரு துளிநீர் மழையாகவோ வேறு நீர்த்துளியாகவோ வரும் என்று மேலே நோக்கி அதுவரப்பெறாத நோய் தீர்க்கும் தப்பா மருந்துச்செடியைப்போன்று. நலன் அற உணங்கிய நங்கை—அழகு முற்றும் மழுங்கும்படி மேனி வாடிய சீதாபிராட்டி. மென்மையான இடையைப்போலவே மற்றெல்லா உறுப்புக் களும் மெலிந்தாள். இராமபிரான் வரவோ செய்தியோ இல்லாமல் மனங் கலங்கி உடல் மெலிந்தாள்.

30. முந்திய செய்யுள் மேனி மெலிவு கூறிற்று; இச்செய்யுள் மன மெலிவு கூறுகின்றது.

துயிலெனக் கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலும் துறந்தாள்—நித்திரை செய்தற் பொருட்டுக் கண்களை இமைத்தல், முகிழ்த்தல்களை முற்றாக மறந்தாள். தன்னையறியாமல் சிறு துயிலுஞ் செய்தறியாள். 'கங்குலும் பகலுங் கண் துயி லறியாள்' (திருவாய்மொழி: 7: 2: 1.) தந்த—ஏற்றிய. மயில் இயல் குயில் மழலையாள்—மயிலினது சாயலையும் குயிலினது குரல் போன்று இனிய மழலை மொழியையு முடையவள். ஓர் இளமையான பெண்மான் கூரிய பற்களை யுடைய பெரிய கொடுமையாகிய புலிக்கூட்டத்தில் அகப்பட்டதை ஒத்திருந் தாள்.

31. விம்முதல்—பொருமுதல். மெய் உற வெதும்புதல்—சரீரம் மிக வெதும்புதல். வெருவல்—பயப்படுதல். எழுதல்—விழுந்து பின்பு ஒருவாறு

தொழுதல் சோருதல் துளங்குதல் துயிருழந் துயிர்த்தல்
அழுத லன்றிமற் றயலொன்றுஞ் செய்குவ தறியாள். 3

32 அரிய மஞ்சினோ டஞ்சன முதலிவை அதிகங்
கரிய காண்டலுங் கண்ணினீர்க் கடல்புகக் கலுழ்வாள்
உரிய காதலின் ஒருவரோ டொருவரை உலகில்
பிரிவெ னுந்துயர் உருவுகொண் டாலன்ன பிணியாள். 4

33 துப்பி னாற்செய்த கைகொடு கால்பெற்ற துளிமஞ்சு
ஒப்பி னான்தனை நினைதொறும் நெடுங்கண்கள் உகுத்த
அப்பி னால்நனைந் தருந்துயர் உயிர்ப்புடை யாக்கை
வெப்பி னாற்புலர்ந் தொருநிலை யுருதமென் துகிலாள். 5

34 அரிது போகவோ விதிவலி கடத்தலென் றஞ்சிப்
பரிதி வானவன் குலத்தையும் பழியையும் பாராச்
சுருதி நாயகன் வரும்வரும் என்பதோர் துணிவாற்
கருதி மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணாள். 6

எழுதல். ஏங்குதல்—வாய்விட்டு அரற்றுதல்; அன்றி மனங்கலங்குதல். இரங்குதல்—பரிதவித்தல். துளங்குதல்—நடுங்குதல். துயர் உழந்து உயிர்த்தல்—துன்பம் அனுபவித்துப் பெருமூச்சுவிடுதல்.

32. இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் இராமபிரான் பிரிவினால் பிராட்டிவருந்தியதைக்கூறும். மஞ்சு—மேகம். அஞ்சனம்—மை. மேகம், மை முதலிய அதிகங்கரிய நிறமுள்ள பொருள்களைக் கண்டவுடன், அவை இராமபிரான் நிறத்திற்குப் போலியாய் நின்று அவனுருவத்தை நினைவுறுத்தலினால் கண்ணீர் கடல்போலப் பெருகும்படி அழுவாள். அந்நிலையில் காதலர்ப்பிரிவாகிய துயரம் ஒருருவு கொண்டாற்போன்று துன்ப வடிவாய்க் காணப்படுவாள்.

33. துப்பு—பவளம். துளி மஞ்சு—மழை துளிக்கும் மேகம்; காளமேகம். நினைதொறும்—பன்முறை நினைப்பாள்: ஒவ்வொரு முறையும் நிகழ்வது இது. அப்பு—தண்ணீர்; இங்கு, கண்ணீர். அருந் துயர் உயிர்ப்புடை யாக்கை—அரிய துயரம், அதனாற் பெருமூச்சுவிடுகின்ற சரீரம். வெப்பு—சூடு. ஒரு நிலையுருத—முதலில் ஈரமாயும் பிறகு காய்ந்தும் மாறி மாறி வருதலால் ஒரு தன்மையாய் இராத.

34. இராமபிரானையே எப்பொழுதும் எதிர்பார்த்து, அவன் வருகையை நோக்கியபடியே இருந்தாள். அரிது போகவோ விதிவலி கடத்தல் என்று அஞ்சி—துன்பத்தைப் பொறுத்தல் இயலாத காரியம்; அதனால் உயிரை விட்டுவிடலாமென்றால், அஃது விதியின் வலிமையை மீறிய செயலாகும்; ஆதலால் அப்படிச்செய்தல் அரிது என்று உயிர் துறக்க அஞ்சி. பரிதி வானவன்—சூரியன். சுருதி நாயகன்—இராமபிரான். குலப்பெருமையையும், தன்னைச் சிறை மீட்காவிடின் வரும் பழியையும் பார்த்து இராமபிரான் நிச்சயம் வருவான் என்ற துணிவினால், அவன் வரவை நோக்கி எல்லாத்திசைகளையும் அளப்பதுபோன்று துருவிப் பார்க்கின்ற கண்களையுடையாள்.

35 கமையி னுள்திரு முகத்தயல் கதுப்புறக் கவ்விச்
சுமையு டைக்கற்றை நிலத்திடைக் கிடந்த தூமதியை
அமைய வாயிற்பெய் துமிழ்கின்ற அயிலெயிற் றரவின்
குமையு றத்திரண்டு ஒருசடை யாகிய குழலாள். 7

36 ஆவி யந்துகில் புனைவதொன் றன்றிவே றறியாள்
தூவி அன்னமென் புனலிடைத் தோய்கிலா மெய்யாள்
தேவு தெண்கட லமிழ்துகொண்டு அநங்கவேள் செய்த
ஓவி யம்புகை யுண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள். 8

37 கண்டி லன்கொலாம் இளவலும் கனைகடல் நடுவண்
உண்டி லங்கையென் றுணர்ந்திலர் உலகெலாம் ஒறுப்பான்

---

35. கமையினுள்—பொறுமை யுடையவளாகிய பிராட்டி. திரு முகத்து அயல் கதுப்புறக் கவ்வி—அழகிய முகத்தின் பக்கத்திலேயுள்ள கன்னம் வரையில் பற்றிப் பிடித்து. சுமையுடைக்கற்றை—பாரமான கற்றையானது. கற்றை—திரள்; தொகுதி. அரவின்—இராகு வென்னும் பாம்பினைப் போல. குமையுறத் திரண்டு—நெருங்கப் பின்னித் திரட்சியுற்று. ஒரு சடையாகிய குழலாள்—ஒரே சடையாக மாறிய கூந்தலையுடையவள்.

பூமியிலே விழுந்து கிடந்த தூய்மையான சந்திரனை நன்கு அடங்கும்படி வாயிலே கொண்டு மறுபடி உமிழ்கின்ற நிலையிலுள்ள கூரிய பற்களையுடைய இராகு வென்னும் பாம்பு.

36. ஆவி அம் துகில்—நீராவி போன்ற மெல்லிய துகில். தூவி—சிறகு. அன்னம்—சீதாபிராட்டி. தேவு தெண்கடல் அமுது கொண்டு—தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த, தெள்ளிய கடலிற் றோன்றிய அமுதத்தைக்கொண்டு. அநங்க வேள் செய்த ஓவியம்—மன்மதன் எழுதிய சித்திரம். புகையேறப் பெற்றது போன்ற உருவத்தையுடையாள்.

பிரிவெனும் பிணியால் ஒளியிழந்து அசைவற்றிருந்தாள்.

37. இதுவரை பிராட்டியின் துன்பத்தோடு கூடிய நிலைமை கூறப்பட்டது; இனி இராமபிரான் வாராமையையிட்டு அவள் பலவாறு சிந்தித்து அவலமுற்றமை கூறப்படும்.

முதலில், இராமபிரானைத்தேடிப் பன்னசாலையைவிட்டுச் சென்ற இலக்குவன் அவனைக்கண்டிலன் கொல்லோ அதனால் அப்பிரான் வந்திலனோ என்று ஐயுறுகின்றாள். பின்பு கண்டிருப்பான் என்று துணிந்து இலங்கை கடலின் நடுவிலே இருப்பதை அறிந்திலரோ? அன்றி இராவணன் சிறைவைத்துள்ளான் என்பதை அறிந்திலரோ? அதனால்தான் வந்திலரோ? என்று குழைந்து நனி வருந்தினள். உலகெலாம் ஒறுப்பான்—இராவணன். குழையா—வருந்தி. புண்திறந்து அதில் எரி நுழைந்தாலென வருந்துவாள். திறந்த புண்—அவர்

கொண்டி ருந்தமை அறிகில ராமெனக் குழையாப்
புண்டி றந்ததில் எரிநுழைந் தாலெனப் புகைவாள். 9

38 மாண்டு போயினன் எருவைகட் கரசனும் மற்றோர்
யாண்டை என்னிலை அறிவுறுப் பார்களிப் பிறப்பில்
காண்ட லோவரி தென்றென்று விம்முறுங் கலங்கும்
மீண்டும் மீண்டும்புக் கெரிநுழைந் தாலென மெலிவாள். 10

39 என்னை நாயகன் இளவலை எண்ணலா வினையேன்
சொன்ன வார்த்தைகேட்டு அறிவிலள் எனத்துறந் தானோ
முன்னை ஊழ்வினை முடிந்ததோ என்றென்று முறையாற்
பன்ன வாய்புலர்ந்து அறிவுதேய்ந்து ஆருயிர்
பதைப்பாள். 11

40 அருந்து மெல்லடகு ஆரிட வருந்துமென் றழுங்கும்
விருந்து கண்டபோ தென்னுறு மோவென்று விம்மும்
மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கென்று
மயங்கும்
இருந்த மாநிலஞ் செல்லரித் திடவுமாண் டெழாதாள். 12

அறிந்திலர் என்ற எண்ணத்தினால் வந்து துன்பம்; அதில் எரி நுழைதல்—அறிந்திலாமையின் இனி ஒரு காலத்தும் வர இடமில்லையே என்ற ஏக்கத்தினால் வந்த கடுந்துன்பம்.

38. சடாயுவும் வீரரைக் காண்பதற்கு முன்னரே உயிர் நீங்கினன் போலும்; அங்ஙனமாயின் என் நிலைமையை யார் எப்படி அறிவிக்கக்கூடும்? ஆதலால் அறிவிப்பவரை அவர் காண்டல் அரிது; என்று பலமுறை நினைந்து பொருமுவாள்; மனங்கலங்குவாள். முன்பு எரிநுழைந்த புதுப்புண்ணில் மறுபடி மறுபடி, இப்படி நினையுந்தொறும் நெருப்பு நுழைந்தாற்போலத் துடிதுடித்து மனம் மெலிவாள். எருவை—கழுகு. யாண்டை—எவ்வாறு.

39. பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து, சடாயு கண்டிருப்பான்: என்நிலையினை அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்; ஆதலால் யான் இளவலைக் கடுஞ்சொற்கூறிக் கலைத்தது கேட்டு, 'இவள் அறிவிலள்' என்று கைவிட்டனனோ? பிழை பொறுத்தலே இயல்பாகவுடையவனும் என்னைக் கைகழுவும்படியான முன்னைய ஊழ்வினை பலித்ததோ? என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சொல்லவே நாவறண்டு அறிவு சோர்ந்து ஆருயிர் பதைக்கலானாள்.

40. தான் இல்லாமையால் இராமபிரானுக்கு நேரக்கடவ இன்னல்களை நினைந்து வருந்துகின்றாள். மெல் அடகு—மென்மையான இலையுணவு: இட—பரிமாற. அழுங்கும்—வருந்துவாள். விருந்தினரைக் காணின் உடனிருந்து அவர்களை உபசரிப்பதற்கு நானில்லாமையால் என்ன மனத்துன்பமடைவானோ என்று விம்முவாள். மருந்து—தீர்க்கும் மருந்து. செல்—கறையான்.

41 வன்கண் வஞ்சனை அரக்கரித் துணைப்பகல் வையார்
தின்பர் என்னினிச் செயத்தக்க தென்றுதீர்ந் தானோ
தன்கு லப்பொறை தன்பொறை எனத்தணிந் தானோ
என்கொல் எண்ணுவேன் என்னுமங் கிராப்பகல்
இல்லாள். 13

42 பெற்ற தாயரும் தம்பியும் பெயர்த்தும்வந் தெய்திக்
கொற்ற மாநகர் கொண்டிறந் தார்களோ குறித்துச்
சொற்ற ஆண்டெலாம் உறைந்தன்றி அந்நகர் துன்னான்
உற்ற துண்டெனப் படருழந் துருதநோ யுறுவாள். 14

43 முரனெ னத்தகு மொய்ம்பினோர் முன்பொரு தவர்போல்
வரனும் மாயமும் வஞ்சமும் வரம்பில வல்லார்

---

41. இராமபிரானது பிழை பொறுத்தலாகிய பண்பினையும் தன்னைத் தஞ்சமாக வந்தடைந்தவரைக் கைவிடாத நீர்மையையும் நினைந்து, தன்னை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டான் என்று மனந்தேறியவள் அப்பிரான் தன்னை மீட்க வாராமையின் காரணத்தை மேலும் ஆராய்கின்றாள். வன் கண் வஞ்சனை அரக்கர்—கொடுமையும் வஞ்சனையுமுள்ள அரக்கர். இவ்வளவுகாலமும் உயிரோடு வைத்திரார்; தின்றிருப்பர்; ஆதலால் இனிப்போய்ச் செயற்பாலது ஒன்றில்லை, என்று கருதி என்னை மீட்பது என்பதை அறவே கைவிட்டுவிட்டானோ? அப்படித் தின்றாலும் அவர்களைத் தண்டிப்பதற்கு இவ்விடம் வரலாமன்றோ எனின், தன் குலப்பொறுமையே தனக்கும் உரியது என்று கருதிக் கோபந்தணிந்தானோ? அப்படியுஞ் செய்யான். ஆதலால் அவன் வந்திலாமை குறிந்து யாதினை எண்ணுவேன் என்று இரவு பகல் என்னும் வேறுபாடு அறியாளாய் ஒரே கவலையில் ஆழ்ந்தாள்.

42. அவ்விரண்டும் வாராமைக்குக் காரணமாகா; மறுபடியும் தாயருந் தம்பியும் வந்து அயோத்திக்கு அழைத்துச் சென்றனரோ? அங்ஙனமும் நினைக்கவொண்ணாது; ஏனெனில் பதினான்காண்டு எல்லை முழுவதுங் கழிந்த பின்பன்றி அந்நகருட் புகான்; ஆதலால்;— உற்றது உண்டு என—வனத்திலுறைபவருக்கு நேர்ந்ததொரு துன்பம் உண்டாயிருத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணி; படர் உழந்து—துன்பமாகிய சேற்றிலே விழுந்து மேலே ஏறமுடியாமல் வருந்தி; உருத நோய் உறுவாள்—அதுவரையில் அனுபவித்ததைவிட அதிகமான துன்பத்தை அனுபவிக்கலானாள்.

43. ‘உற்றதுண்டு’ என்ற முடிவிற்கு வந்தாள்; கரனோடு செய்த போர்க் காட்சி அகக்கண்முன் நின்றது; அதுபோன்ற ஆபத்து ஏதேனும் இலங்கை நோக்கி வருகையில் இடைவழியில் நேர்ந்துளதோ என்று கவலையுற்றாள். முரன் எனத்தகும் மொய்ம்பினோர்—நரகாசுரன் மந்திரி முரனைப்போன்ற வலிமையினையுடையோர்; முன் பொருதவர் போல் வரனும் மாயமும் வஞ்சமும் வரம்பில வல்லார்—முன்பு பஞ்சவடியில் வந்து போர்செய்தவர்களைப்போன்று

பொரநி கழ்ந்ததோர் பூசலுண் டாமெனப் பொருமா
கரனெ திர்ந்ததுங் கண்டன ளாமெனக் கவல்வாள். 15

வேறு

44 *'தெம்ம டங்கிய சேணிலங் கைகயர்*
தம்ம டந்தையுன் தம்பிய தாமென
மும்ம டங்குபொ லிந்தமு கத்தினன்
வெம்ம டங்கலை உன்னிவெ தும்புவாள். 15

45 *மெய்த்தி ருப்பத மேவென்ற போதினும்*
இத்தி ருந்துறந் தேகென்ற போதினும்
சித்தி ரத்தின் அலர்ந்தசெந் தாமரை
ஒத்தி ருந்தமு கத்தினை உன்னுவாள். 16

வரங்களும், மாயைகளும், வஞ்சனையும் வல்ல அரக்கர் கணக்கற்றவர்கள்; பொர—அவர்களோடு தனியே பொர்செய்யும்படி; நிகழ்ந்ததோர் பூசல் உண்டு என—நடைபெற்றதொரு போர் உண்டு என்று கருதி; பொருமா—துக்கித்து; கரன் எதிர்ந்ததும் கண்டனளாம் என—கரனோடு இராமபிரான் போர்செய்ததைக்கண்டபோது அனுபவித்த துன்பத்தை யடைந்தாள் என்னும்படி; கவல்வாள்—தன்னைப்பற்றியன்றி அவர்களைப் பற்றிக்கவலையுறுவாளாயினள்.

44. பொர நினைந்ததோர் பூசலுண்டா மெனக் கவல்பவள் இராமபிரானது செப்பருங்குணங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ள சில நிகழ்ச்சிகள் நினைவிலெழ, அவற்றில் ஈடுபட்டு மனம் மெலிந்தமை இது முதற் பத்துச்செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

தெவ் மடங்கிய சேண் நிலம்—பகைவர் இன்றிக் கழிந்த பெரிய நாடு. உம்பியது ஆம் என—உன் தம்பி பரதனுக்குரியது என்று கூறின அளவில். முகத்தினன் — முகத்தினனாய்விளங்கிய. பராக்கிரமம் மிக்க ஆண் சிங்கம் போன்ற இராமபிரானை நினைந்து வாடுவாள். 'அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற' முகத்தினை நினைந்து வருந்துவாள்.

45. மெய்த்திருப்பதம் மேவு என்ற போதினும்—அழியாப் பெருஞ்சிறப்போடு கூடிய அரசபதவியை அடைவாய் என்று கூறிய பொழுதிலும், ஏகு என்ற போதினும், சித்திரத்திலமைந்த மலர்ந்த செம்மையாகிய தாமரை போன்ற முகம்.

முந்தின செய்யுள் தம்பி அரசியற் செல்வம் பெற்ற போதைய மகிழ்ச்சி கூறிற்று: இச்செய்யுள் 'மெய்த்திரு வந்துற்றாலும் வெந்துயர் வந்துற்றாலும் ஒத்திருக்கும்' உள்ளப்பண்பு கூறிற்று.

46 தேங்கு கங்கைத் திருமுடிச் செங்கணன்
வாங்கு கோல வடவரை வார்சிலை
ஏங்கு மாத்திரத்து இற்றிரண் டாய்விழ
வீங்கு தோளை நினைந்து மெலிந்துளாள். 18

47 இன்னல் அம்பர வேந்தற் கியற்றிய
பன்ன லம்பதி னாலாயி ரம்படை
கன்னல் மூன்றிற் களப்படக் கால்வளை
வின்ன லம்புகழ்ந் தேற்றி வெதும்புவாள். 19

48 ஆழ நீர்க்கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக் கெம்பிநின் தம்பிநீ
தோழன் மங்கை கொழுந்தி எனச்சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி மயங்குவாள். 20

49 உரங்கொள் தேமலர்ச் சென்னி உரிமைசால்
வரங்கொள் பொன்முடி தம்பி வனைந்திலன்
திரங்கு செஞ்சடை கட்டிய செய்வினைக்கு
இரங்கி ஏங்குவ தெண்ணி இரங்குவாள். 21

---

46. கங்கை தேங்கு திருமுடிச் செங்கணன்—சிவபெருமான். வாங்கு—வளைத்த. கோலம் வடவரை வார்சிலை—அழகிய மேருமலையின் கூறாகிய நீண்ட வில். ஏங்கும் மாத்திரத்து—சனகன் முதலியோர் அவ்வில்லைக் குறித்து மனம் ஏங்குகின்ற அளவில். இற்று இரண்டாய் விழ. வீங்கு—வீங்குகின்ற. மெலிந்துளாள்—மேனி மெலிந்தவளானாள்.

47. அம்பர வேந்தற்கு இன்னல் இயற்றிய—வானுலகத்து அரசனாகிய இந்திரனுக்குத் துன்பஞ் செய்த, பல் நலம் பதினாலாயிரம் படை—பல நலங்களையுடைய பதினாலாயிரம் படைகள். கன்னல் மூன்றில்—நாழிகை மூன்றில். களம் பட—போர்க்களத்திலே பட்டு வீழ. கால் வளை வில் நலம்—கால் வளைத்த வில் வித்தையில் சிறப்பை. ஏற்றி—உயர்த்திக் கூறி.

48. அம்பி கடாவிய—படகு செலுத்திய. ஏழை வேடன்—குகன். எம்பி—என் தம்பியாகிய இலக்குவன். கொழுந்தி—மைத்துனி. வாழி—அசை. (ஏழை ஏதலன் : பெரிய திருமொழி : 5. 8. 1.) மயங்குவாள்—குகனிடம் அங்ஙனங்கூறியவன் இப்பொழுது வாராமை என் என்று அறியமாட்டாது மனங் கலங்குவாள்.

49. உரம் கொள்—சிறப்பினைக்கொண்ட. சென்னி—தலையில். வரம் கொள் பொன்முடி—மேன்மையான பொன்முடியை. வனைந்திலன்—புனையாதவனாகி. திரங்கு—திரித்து விட்ட. சடை கட்டிய—முடிக்குப் பதிலாகச் சடையை முடிபோலக் கட்டிய. செய் வினைக்கு—பரதன் செய்த காரியத்திற்கு. இரங்கி ஏங்குவது—இராமபிரான் மனமிரங்கி வருந்தியதை.

50 பரித்த செல்வம் ஒழியப் படருநாள்
அருத்தி வேதியற்கு ஆன்குலம் ஈந்தவன்
கருத்தி னுசைக் கரையின்மை கண்டிறை
சிரித்த செய்கை நினைந்தழுஞ் செய்கையாள். 22

51 மழுவின் வாளினின் மன்னரை மூவெழு
பொழுதின் நூறிப் புலவுறு புண்ணினீர்
முழுகி னுன்தவ மொய்ம்பொடு மூரிவில்
தழுவு மேன்மை நினைந்துயிர் சாம்புவாள். 23

52 ஏக வாளியவ் விந்திரன் காதன்மேற்
போக ஏவி யதுகண் பொடித்தநாள்
காக முற்றுமோர் கண்ணில வாக்கிய
வேக வென்றியைத் தன்தலை மேற்கொள்வாள். 24

53 வெவ்வி ராதனை மேல்வருந் தீவினை
வவ்வி மாற்றருஞ் சாபமும் மாற்றிய

---

50. பரித்த—தந்தை ஏவலால் தாங்கிய. ஒழியப்படருநாள்—நீங்கவனஞ் செல்லும் நாளில். அருத்தி வேதியற்கு—ஆசை மிகுந்த ஒரு வேதியனுக்கு. ஆன் குலம் ஈந்து—பசுக் கூட்டம் அளித்து. அவன் மனத்திலுள்ள ஆசையாகிய கடலுக்குக் கரையில்லாமையைக் கண்டு. இறை—இராமபிரான்.

51. மழுவின் வாளியின்—மழுவாகிய படையினுல். மூவெழு பொழுதின்—இருபத்தொரு முறை. நூறி—அழித்து. புலவு உறு புண் நீரில்—புலால் மணம் பொருந்திய உதிர வெள்ளத்தில். முழுகினுன்—பரசுராமன். தவ மொய்ம்பு—தவ வலிமை. மூரி வில்—வலிமை பொருந்தியவில். தழுவும்—கைக்கொண்ட. உயிர் சாம்புவாள்—உயிர் ஒடுங்குவாள்.

52. ஏகம் வாளி—ஒப்பற்றதொரு தருப்பையாகிய அம்பினை. இந்திரன் காதல்—இந்திரன் மகனுகிய காக உருவில் வந்த சயந்தன். ஏவி—போகவிட்டு. அது—அந்த அம்பு. கண் பொடித்த நாள்—கண் ஒன்றை அழித்த நாள். வேக வென்றி—உக்கிரமான வெற்றியை. தன்தலைமேற் கொள்வாள்—பெரிதாக மதித்துக் கொண்டாடுவாள்.

தன் திறத்திலே பிழைபட்ட சயந்தனை முனிந்தவன் இப்பொழுது கொடியோனுகிய இராவணனைக் கொன்று களையாமலிரான் என்று தன்பொருட்டு எய்திய அவ்வெற்றியைத் தன் தலைமேற்கொண்டாள்.

53. வெவ் விராதன்—கொடிய விராதனது; மேல் வரும் தீவினைவவ்வி—மேல் வருகின்ற பாவங்களை நீக்கி; மாற்றரும் சாபமும் மாற்றிய—நீக்குதற்

அவ்வி ராமனை உன்னித்தன் ஆருயிர்
செவ்வி ராதுணர் வோய்ந்துடல் தேம்புவாள். 25

கரிய சாபத்தையும் நீக்கியருளிய; அவ் இராமனை உன்னி—அந்த இராமபிரானது குணங்களை நினைந்து; செவ்விராது—நின்ற நிலையில் செவ்வேயிராது; உணர்வு ஓய்ந்து—அறிவு ஒடுங்கி; உடல் தேம்புவாள்—உடல் வருந்துவாள்.

விராதன் கையினின்றும் தன்னைத் தன் வாள்வலியால் மீட்டவன் இராவணன் சிறையினின்றும் இன்னும் மீட்க வரவில்லையே என்றெண்ணி உயிர் செவ்விராது உணர்வு ஓய்ந்து உடல் தேம்புவாளாயினள்.

44 இராவணன் அசோக வனத்திற்கு வருதல்.

இராவணன் மாளிகைக்கு அயலிலே ஒரு சோலையைக்கண்ணுற்ற அனுமன் அவ்விடத்திலும் பிராட்டியைத் தேடிப்பார்ப்போம் என்று சென்று, ஆங்கு, 'விரி மழைக் குலங் கிழித்தொளிரும் மின்னெனக்கருநிறத் தாக்கியர் குழுவிற்'கமலச் செல்வியைக் கண்ணுற்றான். அவளே இராமபிரான் தேவி யென்பதைத் துணிந்து, 'மாசுண்ட மணியனாள் கற்புங் காவலும் ஏசுண்டதில்லை' என்பது தெளிந்து அவள் மனத்தவத்தை வியந்து, உவகைத்தேனுண்டு கூத்தாடினன். பின்னர் ஒரு மரக்கிளையிற் புக்கு நின்றான். அப்படி நின்ற காலை அரக்கர் வேந்தன் அவ்வனத்திற்கு வந்தனன். அவன் வந்தது, அவனைக்கண்ட சீதாபிராட்டி அனுபவித்த பெருந்துன்பம், அவற்றையெல்லாம் அனுமன் கண்ணுற்றமை ஆதியன இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றன.

சூர்ப்பநகையின் சொற்கொண்டு பிராட்டியை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து சென்று சிறைவைத்த இராவணன் நயத்தாலும் பயத்தாலும் தான் நினைத்தது முடிக்க எண்ணி நள்ளிரவில், தன் செல்வம் பெருமை முழுவதும் விளங்க, பிராட்டியிருக்குமிடஞ் சென்றான். அரம்பை முதலியோர் குற்றேவல்புரிய, பூசிய கலவை முதலியவற்றின் நறுமணம் எண்திசையினும் வீச, முடி முதலிய அணிகலன்களின் ஒளி எத்திசையும் கிளர, ஆயுதஞ் சுமந்த அரக்கியர் புடைவர, தன் செல்வச் செருக்கும், பெருமிதமும், வலிமையும் விளங்க, கங்குலும் பகல்பட வந்ததை, பொருளுக்கேற்றதொரு சீரிய முறையில், ஆடம்பரத்தின் ஆரவாரம்

செறிந்து நின்று பொருளையுணர்தற் கேற்ற மனப்பாங்கினைத் தோற்றுவிக்கும் இசை நயம் அமைந்த செய்யுளிற் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

இப்பகுதியில் ஆராய்தற்குரிய மற்றொரு பொருள் பிராட்டியின் நிலைமை பற்றியது. பின்பு தன்னுயிரை மாய்க்கத்துணிவதற்குக் காரணமான சீதாபிராட்டியின் துன்பம் முன்னையினும் பன்மடங்கு பெருகிய படியில் ஈண்டுக் காட்டப்படுகின்றது. சற்று முன் இராமபிரானை உன்னிப் படருழந்து உறுதநோயுற்று, உயிர் செவ்விராது உணர்வு ஓய்ந்து உடல் தேம்பியவள், இப்பொழுது அரக்கனைக் காணலும் போயின உயிரளாமென நடுங்கி உடல் கரைந்து கூசி ஆவி குலைவுற்றாள். அரக்கியர் நடுவிலே 'மானிளம் பேடை அயிலெயிற்று வெம்புலிக் குழாத்தகப்பட்ட தன்னாள்' இப்பொழுது அரக்கன் தான்இருந்துழி மேவலும், 'வெருவி, போயின உயிரளாமென நடுங்கிப் பொறி வரி எறும் வலி புகைக்கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த கலை இளம் பிணையெனக் கரைந்தாள்.' துன்பத்தின் மிகுந்த படியினை ஆசிரியர் உய்த்துணரும்படி தெரிக்குந்திறங் குறிப்பிடற்பாலது.

[தெ. ப:— நிந்தனைப்படலம் : 1, 2, 3, 6. 9, 16. 18, 20, 21, 22.]

54 சிகரவண் குடுமி நெடுவரை எவையும்
ஒருவழி திரண்டன சிவண
மகரிகை வயிர குண்டல மலம்புந்
திண்டிறல் தோள்புடை வயங்கச்

---

54. காதிற் குண்டலமும் தலையில் முடிகளும் இளவெயில் பரப்பியதனால் இரவும் பகல்போலாம்படி இராவணன் வந்தான்.

சிகர வண்குடுமிநெடு வரை எவையும்—சிகரம் என்று கூறப்படும் வளம் மிக்க உச்சியையுடைய நீண்டவரைகள் ஒன்றுவிடாமல் எல்லாம்; ஒருவழி திரண்டன சிவண—ஓரிடத்திலே ஒன்று கூடியதை ஒப்ப. திண் திறல் தோள்—திண்மை மிகுந்த செயல் வல்லமையோடு கூடிய தோள்கள்; மகரிகை வயிர குண்டலம் அலம்பும் தோள்—சுறு மீன் வடிவத்திற் செய்யப்பட்ட வைரம் வாய்ந்த இரத்தின குண்டலங்களின் ஒளி வெள்ளம் மோதுகின்ற தோள்கள். இப்படிப்பட்ட தோள்கள் இருபதும்; புடை வயங்க—இரு மருங்கும் விளங்க. சகர வேலையின் நீர் தழுவிய கதிரின்—சகரர்களால் தோண்டப்பட்ட கடலின் நீர் மட்டத்திற்கு மேலே எழுந்து அந்நீரைத் தொட்டும் தொடாமலும் நிற்கின்ற இள ஞாயிறு போல. தலை தொறும் தலை தொறும் தயங்கும்

சகரவே லையினீர் தழுவிய கதிரில்
தலைதொறுந் தலைதொறுந் தயங்கும்
வகையபன் மகுடம் இளவெயி லெறிப்பக்
கங்குலும் பகல்பட வந்தான். 1

55 உருப்பசி உடைவாள் எடுத்தனள் தொடர
மேனகை வெள்ளடை உதவச்
செருப்பினைத் தாங்கித் திலோத்தமை செல்ல
அரம்பையர் குழாம்புடை சுற்றக்
கருப்புரஞ் சாந்தங் கலவையு மலருங்
கலந்துமிழ் பரிமள கந்தம்
மருப்புடைப் பொருப்போர் மாதிரக் களிற்றின்
வரிக்கைவாய் மூக்கிடை மடுப்ப. 2

56 நானநெய் விளக்கம் நாலிரு கோடி
நங்கைய ரங்கையி லெடுப்ப
மேனிவந் தெழுந்த மணியுடை அணியின்
விரிகதிர் இருளெலாம் விழுங்கக்

வகைய பல் மகுடம் இள வெயில் எறிப்ப—ஒவ்வொரு தலையிலும் விளங்குந் தன்மையவாகிய பல மகுடங்கள் இளவெயிலைப்போன்ற ஒளியை வீச. கங்குலும் பகல் பட—இராக்காலத்திலே இடையிட்டுப் பகலின் தன்மை தோன்றும்படி. வந்தான்—இராவணன் வந்தான். மேல் வரும் ஆறு செய்யுள்களுக்கும் 'வந்தான்' என்பதே முடிக்குஞ் சொல்லாகும்.

55. தன் செருக்குத் தோன்றுமாறு அரம்பையர் குற்றேவல் செய்ய, அணிந்த கலவையின் நறுமணம் மூக்கைத் துளைப்ப வந்தான்.

எடுத்தனள்—எடுத்து. வெள்ளடை—வெற்றிலை. அரம்பையர் குழாம்—ஏனைய தேவமாதர் கூட்டம். புடை சுற்ற—பக்கங்களிலே சூழ்ந்து வர. கருப்புரஞ் சாந்தம் கலவையும் மலரும் கலந்து உமிழ் பரிமள கந்தம்—பச்சைக் கருப்பூரஞ் சேர்ந்த சந்தனக்குழம்பும் சூடிய பூக்களுஞ் சேர்ந்து பனிநீர்தெளிப்பதுபோன்று வெளியே வீசிய நறுமணமானது. மருப்புடைப் பொருப்பு ஓர் மாதிரக்களிற்றின்—தந்தங்களை யுடைய மலைபோன்ற ஒப்பற்ற திசையானைகளின்; வரிக்கை வாய் மூக்கிடை மடுப்ப—புள்ளிகளையுடைய துதிக்கையில் அமைந்த மூக்கிலே சென்று நிறையும்படி (வந்தான்.) இன்னும் சற்று அண்மையில்வர, மறைந்திருந்த அனுமனுக்கு எப்படித் தோன்றியிருக்கக்கூடுமோ, அப்படிவைத்துக் கூறப்பட்டது.

56. இன்னுஞ் சிறிது அருகேவர கைவிளக்கின் ஒளியும், அணிகலன்களின் ஒளியும் விளங்க, சிலம்பு, கிண்கிணி முதலியவற்றின் ஒலியும் மிகும்படி வந்தான்.

கான்முதற் றொடர்ந்த நூபுரஞ் சிலம்பக்
கிண்கிணி கலையொடுங் கலிப்பப்
பானிறத் தன்னக் குழாம்படர்ந் தென்னப்
பற்பல மழலையும் பகர. 3

57 நோடொறுந் தொடர்ந்த மகரிகை வயிரக்
கிம்புரி வலயமாச் சுடர்கள்
நாடொறுஞ் சுடருங் கலிகெழு விசும்பில்
நாளொடு கோளினை நக்கத்
தாடொறுந் தொடர்ந்த தழங்குபொற் கழலின்
தகையொளி நெடுநிலந் தடவக்
கேடொறுந் தொடர்ந்த முறுவல்வெண் ணிலவின்
முகமலர் இரவினுங் கிளர. 4

58 பயிலெயிற் றிரட்டைப் பணைமருப் பொடியப்
படியினிற் பரிபவஞ் சுமந்த
மயிலடித் தொழுக்கின் அணையமா மதத்த
மாதிரக் காவன்மால் யானை

நான நெய் விளக்கம்—புழுகு நெய்விட்டு ஏற்றிய விளக்குகளை. நங்கையர் எடுப்பவும். அவ்விளக்கின் ஒளியினும் மேலாக எழுந்த ஒளியினையுடைய இரத்தினங்கள் பதித்த ஆபரணங்களின் விரிகின்ற கிரணங்கள் இராக்காலத்து இருளையெல்லாம் ஒழிக்கவும், நூபுரம் ஒலிப்பவும்; கிண்கிணி கலையொடும் கலிப்ப—சதங்கை மேகலையோடு கூடி ஒலிப்பவும்; பால் நிறத்து அன்னக்கூட்டம் செல்வதுபோன்று, பற்பல மழலை மொழிகளைப் பேசவும் வந்தான்.

57. மகரிகை வயிரக் கிம்புரி வலயம்—சுறுமீன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட வயிர இரத்தினங்களாலியன்ற தோள்வலயம், அவ்வலயங்களின் பெரிய ஒளி மேலே எழுந்து வானத்திலுள்ள மீன்களையும் கோள்களையும் பரிகசிப்பது போன்று அவற்றை விஞ்ச; தாள் தொடர்ந்து ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலின் சிறந்த ஒளி பூமிப்பரப்படங்கலும் சென்று இருளைத் தடவிப் பார்ப்பது போன்று ஒளி வீச, சுற்றத்தார் யாவர் மாட்டும் தொடர்ந்து செல்லும் இள நகையாகிய நிலவின் ஒளியில், முகமாகிய தாமரை மலர்கள் இராப்பொழுதிலும் விளங்க. (வந்தான்.)

இவ்வளவும் கங்குலும் பகல்பட வந்தான் என்பது விரிக்கப்பட்டது.

58. பரிமள கந்தம் மூக்கிடை மடுத்தலால் திசையானைகள் அரக்கனால் தமக்கு மீண்டும் என்ன ஆபத்து வருமோ என்று அஞ்சும்படி வந்தான்.

பயிலெயிற்று இரட்டைப் பணை மருப்பு ஒடிய—எல்லாக் கருமங்களிலும் பயில்கின்ற பற்களாகிய இரண்டு பணைத்த கொம்புகளும் ஒடிதலாலே, பரிபவம் சுமந்த — பூமியிலே தாங்கவொண்ணு அவமானத்தைப் பொறுத்த.

கயிலையிற் றிரண்ட முரண்டொடர் தடந்தோள்
கனகன துயர்வரங் கடந்த
அயிலெயிற் றரியின் சுவடுதன் கரத்தால்
அளைந்தமாக் கரியில்நின் றஞ்ச. 5

59 மாலையுஞ் சாந்துங் கலவையும் பூணும்
வயங்குநுண் தூசொடு காசும்
சோலையின் தொழுதிக் கற்பகத் தருவும்
நிதிகளுங் கொண்டுபின் தொடரப்
பாலின்வெண் பரவைத் திரைகருங் கிரிமேற்
பரந்தெனச் சாமரை பதைப்ப
வேலைநின் றுயரு முயலில்வெண் மதியின்
வெண்குடை மீதுற விளங்க. 6

60 கேடகத் தோடு மழுவெழுச் சூலம்
அங்குசங் கப்பணங் கிடுகோடு
ஆடகச் சுடர்வாள் அயில்சிலை குலிச
முதலிய ஆயுத மனைத்தும்

(யானை.) மயில் அடித்து ஒழுக்கின் அனைய மா மதத்த—மயிலின் அடிகளைப் போன்று அத்தகைய பெரிய மதநீர்ப் பெருக்கினையுடைய, மாதிரக் காவல் மால் யானை—திசைகளைக் காவல் புரியும் பெரிய யானைகள்; நின்று அஞ்ச—முன்பு மருப்பிழந்தோம்; இப்பொழுது உயிருக்கும் ஆபத்து நேருமோ என்று திகைத்து மனங்கலங்கும்படி, (வந்தான்.) அவை எங்ஙனம் அஞ்சினவெனின்:- இரணியனை வென்ற நரசிங்கத்தின் அடிச்சுவட்டைக் கையினால் அளைந்த யானையைப்போன்று அஞ்சின. கயிலையைப்போலப்பருத்த வலிமை பொருந்திய பரந்த தோள்களையுடைய கனகன். கனகன்—இரணியன். அவ்விரணியனது சிறந்த வரங்களையெல்லாம் பயனில வாக்கிய, கூரிய பற்களையுடைய சிங்கம்.

59. மாலை சாந்தம் முதலியன கொண்டு சிலதியர் பின்னேவர, பக்கங்களிலே சாமரை வீச, மேலே வெண்குடை விளங்க வந்தான்.

சாந்து கலவையும்—சந்தனச் சாந்தும்; உம்—இசை நிறை. வயங்கு நுண் தூசொடு காசும்—விளங்குகின்ற மெல்லிய ஆடையோடு இரத்தினங்களும். சோலையின் தொழுதிக் கற்பகத்தருவும்—கூட்டமாகிய சோலையாகிய கற்பக மரமும். நிதிகளும்—சங்க நிதி பதும நிதிகளும். ஆகிய இவற்றையெல்லாங் கொண்டு பின்னே வரவும், வெண்மை நிறமுள்ள பாற்கடலின் திரைகள் கரிய மலையின் மேற் பரவினாற்போன்று சாமரை அசைந்து வீசவும், கடலினின்று அப்பொழுதெழுந்த களங்கம் நீங்கிய முழுமதிபோன்று வெண்குடை தலைக்கு மேலே விளங்கவும். (வந்தான்.)

60. வல்லரக்கியர் பலவித ஆயுதங்களைச் சுமந்து தொடர வந்தான்

தாடகைக் கிரட்டி எறும்வலிக் கமைந்த
தகைமையர் தடவரை பொறுக்குஞ்
சூடகத் தடக்கைச் சுடுசினத் தடுபோர்
அரக்கியர் தலைதொறுஞ் சுமப்ப. 7

61 இனையதோர் தன்மை எறும்வலி அரக்க
ரேந்தல்வந் தெய்துகின் றானை
அனையதோர் தன்மை அஞ்சனை சிறுவன்
கண்டனன் அமைவுற நோக்கி
வினையமுஞ் செயலும் மேல்வினை பொருளும்
இவ்வழி விளங்குமென் றெண்ணி
வனைகழ லிராமன் பெரும்பெய ரோதி
இருந்தனன் வந்தயன் மறைந்தே. 8

62 ஆயிடை யரக்கன் அரம்பையர் குழுவும்
அல்லவும் வேறயல் அகல
மேயினன் பெண்ணின் விளக்கெனுந் தகையாள்
இருந்துழி ஆண்டவள் வெருவிப்

கேடகம்—பரிசை; தடை கருவி. மழு—கோடரி. எழு—இருப்புலக்கை. கப்பணம்—இருப்பு நெருஞ்சி முள் உள்ள ஓர் ஆயுதம். கிடுகு—கேடகம் போன்று படையைத் தடைசெய்யும் ஓர் ஆயுதம். அயில்—வேல். குலிசம்—வச்சிராயுதம். இவை முதலிய எல்லா ஆயுதங்களையும் அரக்கியர் தலையின்மீது சுமந்து தொடர, வந்தான். எப்படிப்பட்ட அரக்கியர் எனின்:— தாடகையைக்காட்டிலும் இருமடங்கு பெரு வலியையுடைய அரக்கியர்; வளைகளையணிந்த பெரிய கைகளையுடைய அரக்கியர்; பொங்கி எழுங்கோபத்தோடு பகைவரைக் கொல்லும் போர்த்தொழில் வல்ல அரக்கியர். எறும் வலி—பெரு வலிமை. ஆடகம்—பொன்.

61. இங்ஙனம் பெரிய ஆடம்பரத்தோடு வந்தவனை அனுமன் கண்டனன்; தான் செய்ய வேண்டுவதை ஆலோசித்து 'வினையம் முதலியன இவ்வழி விளங்கும்', என்று இராமபிரான் பெயரோதியபடி பக்கத்திலே சென்று மறைந்திருந்தான்.

எறும் வலி—மிக்க வலி. ஏந்தல்—அரசன். நோக்கி வந்து மறைந்து நின்றனன். வினையம்—வஞ்சனை. மேல் வினைபொருள்—இனி நடக்குங் கருமம்.

62. ஆயிடை—அப்பொழுது. அல்லவும்—ஏனைய அரக்கியர் முதலிய குழுவும். மேயினன்—சென்றடைந்தான். எங்கே எனின்:—பிராட்டி இருந்துழி. ஆண்டு—அப்பொழுது. பொறி—புள்ளி. வரி—கோடு. எறும் வலி—எதிர் நிற்க முடியாத பெருவலி. காய் சினம்—வெம்பிய கோபம். உழுவை—புலி. கண்ட மாத்திரத்திலே பெரிய அச்சந் தருகின்ற கோபம் முதலிய

போயின உயிர ளாமென நடுங்கிப்
பொறிவரி எறுழ்வலிப் புகைக்கண்
காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த
கலையிளம் பிணையெனக் கரைந்தாள். 9

வேறு

63 கூசி ஆவி குலைவுறு வாளையும்
ஆசை யாலுயிர் ஆசழி வாணையும்
காசில் கண்ணிணை சான்றெனக் கண்டனன்
ஊச லாடி உளையும் உளத்தினான். 10

பண்புகளையுமுடைய புலி. தின்னிய—தின்னுதற்கு. கலைஇளம்பிணை—கலைமான் இனத்தைச் சேர்ந்த இளம் பெண்மான். முன்பு மானிளம் பேடை வெம் புலிக் குழாத்து அகப்பட்டதன்னாள், இப்பொழுது பொறிவரி எறுழ் வலிப் புகைக் கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த கலையிளம் பிணையென நடுங்கி உடலும் உயிரும் உருகினாள். கரைந்தாள்—உருகினாள்; நீரிலிட்ட உப்பு முதலியன போன்று உருச் சிதைந்தாள். முன்பு மென் மருங்குல்போல் மெலிந்த உடல் இப்பொழுத் உருத்தெரியாதபடி சிதையலாயிற்று.

63. கூசி—உடல் நடுங்கி. ஆசு அழிவான்—கட்டுக் குலைபவன்: இராவணன். காசு—குற்றம். ஊசலாடி உளையும் உளத்தினான்—தத்தளித்து வருந்துகின்ற மனத்தினனாகிய அனுமன். (சுந்தர: 182.)

---

45. அரக்கியர் தெழிப்புரை.

அனுமன் மறைந்து நின்று காண, இராவணன் தகாதன கூறிப் பிராட்டியை அச்சுறுத்தியதுமன்றி, காவ லரக்கியரை நோக்கி, 'பயத்தாலோ நயத்தாலோ இவளை வயப்படுத்துமின்; இன்றேல் நஞ்சுமக்காவேன்', என்று எச்சரிக்கை செய்து போயினான். அவன் போனபின்பு அரக்கியர் தம் தலைவன் கட்டளையை உடனே நிறைவேற்ற முற்பட்டு, பிராட்டியைத் தம் மனம் போனபடியெல்லாம் ஏசி அச்சுறுத்திய பெற்றியைக் கூறும் இப்பகுதி.

முன்னரே அரவு நுங்கியுமிழ்ந்த மதியம் போன்று கூசி ஆவி குலைவுற்ற நிலையிலிருந்த சீதாபிராட்டியை, இரக்கம் என்பது ஒரு சிறிதும் இல்லாத வன்மருங்குல் வாளரக்கியர் பெரிய

ஆரவாரத்துடன் அதட்டி, தம்மனம் போனபடியெல்லாம் 'புண்ணிற் கோலிட்டாலன்ன' வன்சொற்பேசி அச்சுறுத்தலாயினர். இவ்வரக்கியர் வாய்தந்த பேச்சு அவர் தலைவன் செய்த எச்சரிக்கையினுற் கிளர்ந்த ஆவேசத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டது. கற்பின் தூய்மையையோ, பிறர் படும் துன்பத்தின் இயல்பையோ ஒரு சிறிதும் கனவிலும் அறியாத ஈரமற்ற மூட அரக்கியர் தமக்கு ஒருநோ உணவிற்கும் பற்ருத, உதவியற்ற நிலைமையிலிருந்த ஒரு பெண்பாலை, நான்முகன் வழித்தோன்றலாகிய தங்களரசன் விரும்புவது ஒரு பெறுப் பேருயிருப்பவும், அவள் அன்னவன் மனம் நோகும்படி வெய்யமாற்ற முரைத்த காரணம் யாதென அறிய இயலாதவராய், ஒவ்வொரு குழுவினராக, ஒவ்வொரு வகையில் தெழித்துரைக்கலாயினர். ஒரு சிலர், 'தின்மின், தின்மின்', என்று அச்சுறுத்தினர்: ஒரு சிலர், 'எங்களரசன் கூறியதில் புன்மை ஒன்றுமில்லை' என்றனர். வேறு சிலர் அச்சம் விரவிய நயமொழி கூறி, மறுபடியும் ஆலோசிக்கும்படி கூறினர். மற்றுஞ் சிலர் கடுமையாக அச்சுறுத்தினர். பின்பு யாவரும் ஒன்று கூடி, 'இவள் நெஞ்சுரத்தைப் பார்', என்று இடித்துரைத்தனர். அவ்வரக்கிமாருடைய மனோபாவத்தை மட்டுமன்றி, அன்னவர் பேச்சின் குரூரமான பண்பையும், படையேந்தி முடுகிச் சென்ற ஆரவாரத்தையும் செறித்துக் காட்டுவன இப்பகுதியிலே காணப்படும் ஒலிமிக்க பாடல்கள்.

மேலும் பிராட்டி அடைந்த துன்பத்தின் உச்சநிலையை இப்பகுதியிற் காணலாகும்.

[தெ. ப:—நிந்தனைப் படலம்: 76—80.]

64 முன்முன் நின்ருர் கண்கனல் சிந்த முடுகுற்ருர்
மின்மின் னென்னுஞ் சூலமும் வேலும் இவையோச்சிக்
கொன்மின் கொன்மின் கொன்று குறைத்துக் குடராரத்
தின்மின் தின்மின் என்று தெழித்தார் சிலரெல்லாம். 1

---

64. முன் முன் நின்ருர்—நான் முன் நீ முன் என்று போட்டியிட்டு முற்படலாயினர்; இராவணன் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதில் இருந்த வேகம் இருந்தபடி. கண் கனல் சிந்த—கண்கள் தாமாகவே நெருப்புப்பொறி சிதற. முடுகுற்ருர்—விரையலானுர். மின் மின் என்னும் சூலமும் வேலும் இவை ஓச்சி—மின்னல் போன்று கண் கூசும்படி ஒளி வீசுகின்ற சூலம், வேல் முதலிய ஆயுதங்களை உயர்த்தியபடி நின்று. (கட்டளையிடலாயினுர்.) குறைத்து—கண்டங் கண்டமாக வெட்டி. சிலரெல்லாம் தெழித்தார்—ஒரு குழுவினர்யாவரும் அச்சுறுத்தும் பொருட்டு அதட்டினர்.

65 வையந் தந்த நான்முகன் மைந்தன் மகன்மைந்தன்
ஐயன் வேதம் ஆயிரம் வல்லோன் அறிவாளன்
மெய்யன் புன்பால் வைத்ததை யல்லால் வினைவென்றோன்
செய்யும் புன்மை யாதுகொ லென்றார் சிலரெல்லாம். 2

66 மண்ணில் தீய மானுடர் தத்தம் வழியோடும்
பெண்ணில் தீயாய் நின்முதல் மாயும் பிணிசெய்தாய்
புண்ணில் கோலிட் டாலன சொல்லிப் பொதுநோக்கால்
எண்ணிக் காணாய் மெய்ம்மையு மென்றார் சிலரெல்லாம். 3

67 புக்க வழிக்கும் போந்த வழிக்கும் புகைவெந்தீ
ஒக்க விதைப்பா யுற்றனை யன்றோ உணர்வில்லாய்
இக்கண மிற்றாய் முந்தின மெல்லாம் இனிவாழாய்
சிக்க வுரைத்தேம் என்று தெழித்தார் சிலரெல்லாம். 4

---

65. அவர்கள் அப்படி அச்சுறுத்த மற்றொரு குழுவினர் தமக்கு இயல்பாகிய மனோபாவந் தோன்ற நயத்தாற் காரியங் கொள்வார் போன்று பேசலுற்றனர். வையம் தந்த நான் முகன் மைந்தன் மகன் மைந்தன்—'பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன் புதல்வன் புதல்வி' என்று சூர்ப்பநகை கூறியது போன்று குலப்பெருமையைச் சுட்டுகின்றனர். ஐயன்—உலகிற்குத் தலைவன். உன்பால் மெய்யன்பு வைத்தது ஏற்றமேயன்றி இழிதகவோ? அவனே தொடங்கிய செயலில் வெற்றியன்றி மற்றொன்று அறியான். அப்படிப்பட்டவன் செய்யும் புன்மை யாது? என்று மற்றொரு குழுவினரில் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து கூறுவாராயினர்.

66. மற்றொரு குழுவினர் நீ செய்த பிழையை எண்ணிக் காண் என்றனர்.

மானிடர் தத்தம் வழியோடும் மண்ணில் தீய—மனித வருக்கம் முழுவதும் அடியோடு இம்மண்ணோடுமண்ணாய் அற்றுப்போகும்படி. பெண்களுள் தீயவளாகிய நீ, உனது உடலும் உயிரும் மாயும்படியான நோய்போற் கொடிய செயலைச் செய்துவிட்டாய்; எங்ஙனமெனின், புண்ணிலே கோலை விட்டாற்போன்ற சொற்களைப்பேசி. ஆகவே நடுவு நிலைமையோடு யோசித்துப்பார்; அப்பொழுது நாங்கள் சொன்ன உண்மை உனக்கு விளங்கும். என்றார் சிலர்.

67. அடுத்த குழுவினர் கடுமையாக எச்சரிக்கை செய்கின்றனர். புகுந்த குலத்திற்கும் பிறந்த குலத்திற்கும் புகைகின்ற கடு நெருப்பை ஏக காலத்தில் வைத்தாயன்றோ? அது உன் அறிவுக் கேட்டினால் வந்ததன்றோ? இப்படியே பிடிவாதஞ் செய்தால் இக்கணமே உன்னைக்கொன்று விடுவோம். ஆனால் அங்ஙனஞ் செய்யாமல் ஆபத்து வருவதற்கு முன்னமேயே கூறுகின்றோம்: இனிமேலாவது வாழ்வதற்குரிய வழியைப் பார். உனக்குப் படும்படி சொல்ல வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் சொல்லிவிட்டோம்; எங்கள் பாரந்தீர்ந்தது; இனி உன்பாடு'; என்று மற்றொரு குழுவினர் அதட்டினார்கள்.

68 கொல்வா னுற்றோர் பெற்றிமை யாதுங் குறையாதாள்
வெல்வான் நங்கோன் தின்னுமின் வம்மென் பவர்மெய்யும்
வல்வாய் வெய்யோன் ஏவலு மெல்லாம் மனம்வைத்தாள்
நல்லாள் நல்ல கண்கள் கலுழ்ந்தே நகுகின்றாள்.

---

68. அரக்கியர் தன்னைப் பேச்சினாலேயே கொல்லுமாறு அச்சுறுத்திய கொடுந்தன்மையினாலும் தன் மனவுறுதி குறையாதவள். அப்படி அவள் நின்றதைக்கண்ட அரக்கியர், 'நீங்கள் அஞ்சன்மின்; வெற்றி நம்மரசனுக்கே; சொன்னபடி நடவாவிடின் இவளைத் தின்மின் என்று எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து மறுபடியும் கூறினர். அப்படிக் கூறியவரது உடலின் பரபரப்பையும் அதற்குக் காரணமான இராவணன் இட்டிருந்த கட்டளையையும் எல்லாம் மனத்தில் எண்ணினாள். எண்ணிய நல்லாளாகிய பிராட்டியின் துயரம் ஒரு படி மிகுந்து, அஃது உள்ளடங்காமை கண்ணீராக வெளிப்பட, அழுகை சிரிப்பாக மாறித் துன்பச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

46. உயிர்துறக்கத் துணிந்த பிராட்டியை அனுமன் சந்தித்தமை

இராவணன் வந்து போன பின்பு அரக்கியர் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பேசியது கேட்டுத் துன்பத்தின் உச்சநிலையையடைந்த சீதா பிராட்டி விபீடணன் மகள் திரிசடை தேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந்தனள். அரக்கியர் நெருக்குதலும் ஒருவாறு அடங்கிற்று. அச்சமயம் மறைவிலிருந்த அனுமன் அதுவே பிராட்டியைக் காண்டற்கொத்த காலம் என்று கருதி ஒரு மந்திர வித்தைசெய்ய, அரக்கியர் யாவருந் துஞ்சலுற்றனர். ஒருபொழுதுந் துஞ்சாதாரும் துஞ்சுதல்கண்ட பிராட்டி, பழையபடி துயரந் தலையெடுப்ப, இராமபிரான் வாராமையைக் குறித்து மீண்டும் பலவாறு சிந்திக்கலுற்று மனந்தளர்ந்து, 'உயிருள்ளவரையில் துன்பமேயாம்' என்ற எண்ணம் உள்ளுள்ளே எழ, அந்நிலையில் தன் உதவியற்ற நிலையைப்பற்றி ஆராயலுற்று, முன்னைய துன்பமிகுதியினால் அறிவு கலங்கி, உயிரை நீப்பான் துணிந்து ஒரு மாதவிப் பொதும்பர் எய்தினாள். அங்ஙனம் அவள் தன்னிலைமையை ஆராய்ந்தது முதல் அனுமனைக் கண்டு பேசியதுவரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இராமபிரானைப் பிரிந்த நாள் முதல் அவனையே நினைந்து, அவன் வரவு நோக்கி, வாராமையால் உயிர் பதைத்து உணர்வு ஓய்ந்தாள். இராவணன் வருகையும் அரக்கியர் தெழிப்பும் அவளது துயரத்தைப் பன்மடங்கு மிகுவிக்க, துன்பத்தின் உச்ச நிலையை எய்தினள். அனுமன் செய்த விஞ்சையினால் காவலரக்கியர் துஞ்சக் கண்டாள். ஓரளவு திரிசடையின் தேறுதலாற் படிந்திருந்த துயரம் தலையெடுப்ப, பற்பல எண்ணி, எப்படியும் துன்ப விடுதலை பெறவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி மேலிட்ட நிலையில், கலங்கிய அறிவுடன் தான் அந்நிலையிற் செயற்பாலது யாதெனை ஆராயலுற்றனள். அங்ஙனம் ஆராய்ந்தபொழுது உயிர் துறத்தலே செயற்பாலது என்று துணிவதற்கிசைந்த காரணங்களே அவள் சிந்தனையில் பெரிதும் இடம் பெற்றன. ஆதலால் இறத்தலே அறத்தினாறு என்ற முடிவிற்கு வந்து ஒரு தனியிடம் நாடிச் சென்றாள்.

அவளது செயலையும் நிலைமையையும் அவதானித்த மாருதி அவள் உள்ளக்கருத்தை உய்த்துணர்ந்து, நெஞ்சந்துணுக்குற்று, மெய்தீண்டக் கூசி, அவள் முன்னே வெளிப்பட்டுத்தோன்றி, தான் இராமதூதன் என்று அறிவித்து, அடிவணங்கி நின்றான். சீதாபிராட்டி அவனை வேடம் மாறிய வஞ்சனை அரக்கனோ என்று ஒரு கணம் ஐயுற்றனளேனும், அவன் பேசிய சொற்களால் அந்த ஐயம் நீங்கி, முதலில் தன் அறிவினாலாராய்ந்து அவன் நவையிலன்போலும் என்று கருதி, பின்பு அவனை எய்த நோக்கியவழித் தன் அகத்தெழுந்த அன்புணர்ச்சியால், அவன் தூயன், வினவுதற்குரியன் என்று துணிந்து, 'வீர! நீயாவன்?' என்று கேட்டாள்.

அப்பிராட்டியினது பெருந்துன்ப நிலைமையையெல்லாங் கண்டுணர்ந்த மாருதி, தான் கூறிய விடையில், இராமபிரான் பிரிவாற்றாது பட்ட துன்பம், போர்க்குரிய முயற்சிகள் நடைபெறுதல், வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனைத் துணைபிடித்தது முதலிய செய்திகளையும் நுண்ணுணர்வினோடு நன்கு இசைவித்துக்கூறி, அவளது கழிபெருந் துயரத்தைப் பெரும் பேருவகையாக மாற்றினான். முன்பு வெய்துற லொடுங்கும் மேனி இப்பொழுது வானுற வளர்வதாயிற்று; மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட

நோய்க்கு என்று மெலிந்தவள் இப்பொழுது உய்தல் வந்துற்றதோவென்று களிகூர்ந்தாள்; முன்பு கண்கள் கலுழ்ந்து நடுங்கினவள் இப்பொழுது ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியலானாள். ஒரு கணம் துன்ப மலையின் உச்சியில் நின்று கீழே விழுந்து தன்னை மாய்க்க முற்பட்டவள், சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமன் வருகையினாலும் பேச்சினாலும், மறுகணம் இன்ப மலையின் முடியில் ஆனந்த அருவிபாய நின்ற நிலைமாற்றத்தை, ஆசிரியர் இப்பகுதியிற் சீரியதொரு முறையிற் காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப:— உருக்காட்டு படலம் 11—17; 19—38.]

69 பொறையிருந் தாற்றிஎன் உயிரும் போற்றினேன்
அறையிருங் கழலவற் காணும் ஆசையால்
நிறையிரும் பல்பகல் நிருதர் நீள்நகர்
சிறையிருந் தேனையப் புனிதன் தீண்டுமோ. 1

70 உன்னினர் பிறரென வுணர்ந்தும் உய்ந்தவர்
சொன்னன சொன்னன செவியில் தூங்கவும்

---

69. இதுமுதல் பத்துச் செய்யுள்கள் சீதாபிராட்டி தன்னுள்ளே சிந்தித்து உயிர் துறப்பதாக முடிவு செய்ததைக்கூறும்.

பொறையிருந்து ஆற்றி—வரவர வளர்ந்து வருகின்ற பொறுக்க முடியாத துன்பமாகிய பெரும் பாரத்தை நீண்டகாலம் பொறுத்தலாகிய செயலை ஆற்றியதோடு; என் உயிரும் போற்றினேன்—போகத் துடி துடிக்கின்ற என் உயிரையும் ஓடாமற் காத்துவைத்தேன். எதனால் எனின்;—அறை இரும் கழலவன் காணும் ஆசையால்—தூரத்தில் வரும்பொழுதே, வருகையை அறிவிப்பது போன்று ஒலிக்கின்ற பெரிய வீரக்கழலையுடைய இராகவனை ஏறு சேவகத்தோடு காணவேண்டுமென்னும் ஆசையினால். இவ்வளவு காலம் இப்படிப் பாடுபட்டும் பயனற்றது போலாயிற்று; ஏனெனில்:—நிறை இரும் பல் பகல்—ஒரு நாள் ஓரூழியாக நீண்டு அவ்வளவு காலமும் துன்பம் நிறைந்த பல நாள்களென்னும் பல்லூழிக்காலம்; நிருதர் நீள் நகர்—அரக்கரது பெரிய நகரின் கண்ணே; சிறையிருந்தேனை—சிறையிலே மனந்தரித்திருந்து தூய்மை யிழந்த என்னை. அத்தூயவன் ஏற்றுக்கொள்வானோ? கொள்ளான்.

70. தன் பிழைக்கு இரங்கி வருந்துகின்றாள். பிறர் நெஞ்சிற் புகத் தகாத என்னைப் பிறர் விரும்பினர் என்று தெரிந்தவுடனேயே என் உயிர் தானாகவே போயிருக்கவேண்டும்; அப்படிப் போகாத உயிரோடு இருந்தது மன்றி அன்னார் கூறிய சொற்களெல்லாம் சொல்லிய பண்புடன் என் செவியை விட்டு நீங்காது நெடிது நலிய, அதையும் பொருட்படுத்தாமல் உயிரே பெரி

மன்னுயிர் காத்திருங் காலம் வைகினேன்
என்னின்வே றரக்கியர் யாண்டை யார்கொலோ. 2

71 சொற்பிரி யாப்பழி சுமந்து தூங்குவேன்
நற்பிறப் புடைமையும் நாணும் நன்றரோ
கற்புடை மடந்தையர் கதையு ளோர்கள்தாம்
இற்பிரிந் துய்ந்தவர் யாவர் யானலால். 3

72 பிறர்மனை எய்திய பெண்ணைப் பேணுதல்
திறனல தென்றுயிர்க் கிறைவன் தீர்ந்தனன்
புறனலர் அவனுறப் போது போக்கியான்
அறனல தியற்றிவே றென்கொண் டாற்றுகேன். 4

73 எப்பொழு திப்பெரும் பழியின் எய்தினேன்
அப்பொழு தேஉயிர் துறக்கும் ஆணையேன்
ஒப்பரும் பெருமறு உலகம் ஓதயான்
துப்பழிந் துய்வது துறக்கந் துன்னவோ. 5

தென்றும் அதனைப் போகாமற் காத்தலே பெரிய செயலென்றும், இப்படி ஒரு நாளன்று, சில நாளல்ல, நெடுங்காலம் வாழ்வுகந்து இருந்தேன்; ஆதலால் அரக்கியர் யாவருள்ளும் வல்லரக்கி யானே; என்னைப்போன்றவர் அரக்கியருள் வேறு யாருளர்? வேறு இடங்களிலும் இலரே யாவர்.

71. என்னைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினுல் பழியோடன்றி ஒரு சொல் வாராது; அத்தகைய தாங்குதற்கரிய பெரும் பழியைச் சுமந்தபடி கவலையற்று உயிர் வாழ்பவளாகிய எனது நற்பிறப்புடைமை, நாணம் இவை நன்ருயிருந்தன! இங்ஙனம் பழியோடு வாழ்ந்த பின்பு குடிப்பிறப்பு நாணம் முதலியவற்றைப்பற்றி நினைக்கவும் இடமுண்டோ? இல் பிரிந்து—கணவனைப் பிரிந்து, உய்ந்தவர்—உயிரோடு வாழ்ந்தவர்.

72. பிறனொருவனுடைய வீட்டில் அடிவைத்த பெண்ணைத் தான் மறுபடி ஏற்றுக்கொள்ளுதல் அறத்திறனுகாது என்று என்னுயிர்த் தலைவனுகிய இராமபிரான் கைவிட்டனனுதல் வேண்டும்; அப்படி அவன் கைவிட்டபின்பும் யான் உயிர் தரித்திருப்பின் தூயவனுகிய அவனுக்குப் பழிவரும்; அப்படி அவனுக்குப் பழி வளரும்படி யான் பொழுதுபோக்கி அறனல்லாத அலுவலைச் செய்து, என்ன ஆதாரத்தைக் கொண்டு இனி என் பழியோடு அவன் பழியையும் சகித்துக்கொண்டிருப்பேன்?

73. எந்தக்கணம் இப்பெரும்பழிக்கு ஆளாயினேனே அந்தக் கணமே உயிர் துறக்கவேண்டிய விதியையுடையேனுகிய யான், ஒப்பில்லாத பெரிய குற்றத்தை உலகம் கூற, உயிரை விடுதற்காம் மனவலிமை கெட்டு உயிர் தப்பி வாழ்வது எதன் பொருட்டு? இறந்த பின் சுவர்க்கத்தில் என் நாயகனை அடைதற் பொருட்டா?

74 அன்பழி சிந்தைய ராய ஆடவர்
வன்பழி சுமக்கினுஞ் சுமக்க வானுயர்
துன்பழி பெரும்புகழ்க் குலத்துள் தோன்றினேன்
என்பழி துடைப்பவர் என்னின் யாவரே. 6

75 வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கிஎன்
மஞ்சனை வைதுபின் வழிக்கொள் வாயென
நஞ்சனை யானகம் புகுந்த நங்கையான்
உஞ்சனெ னிருத்தலும் உலகங் கொள்ளுமோ. 7

76 வருந்தலின் மானமா அனைய மாட்சியர்
பெருந்தவ மடந்தையர் முன்பு பேதையேன்
கருந்தனி முகிலினைப் பிரிந்து கள்வரூர்
இருந்தவள் இவளென ஏச நிற்பனோ. 8

---

74. அங்ஙனம் உயிரை விட்டாலும், அதுவும் இராமபிரானுக்கு ஒரு பழியாகுமே என்ற ஐயம் எழ, அவர்களுக்கு அப்பழி நேரினும் நேர்க; என் கடமையை யான் செய்து முடிப்பேன் என்று சிறிது கோபந் தோன்றக் கூறுகின்றாள்.

அன்பாகிய பயிர் தானே வாடி அழியும்படியான மனப்பான்மையை யுடையவர் ஆடவர். யான் என் பழிதுடைக்கும் பொருட்டு உயிர் விடுதலால், உயிர் வாழ்ந்து யானடையக்கூடிய பழியிலும் வலியதாகிய பழியினை அவர்கள் அடையினும் அடைக; அவர்கள் வீரத்திற்கு உற்ற பழியைத் தீர்ப்பது அவர்கள் கடன்; எனக்குற்ற பழியைத் துடைப்பது என் கடனேயன்றிப் பிறர் கடனன்று. வானைப்போலப் பெரியதாகிய துன்பம் என்பதை அனுபவித்தறியாத புகழையுடைய குலம்.

75. இங்ஙனம் வேறுபாடு தோன்றத் தன்னுள்ள மொழிந்தவழி, 'இருதிறத்துப் பழியினையுந் தீர்ப்பவன் அவனன்றோ; ஏன் உயிரைவிட இவ்வளவு விரைவு?' என்று உள்ளுள்ளே ஒரு வினா எழ, அதற்கு விடையிறுப்பது போன்று கூறுகின்றாள்.

மஞ்சன்—மைத்துனன். பின்வழிக்கொள்வாய்—இராமபிரான் சென்ற வழியாகவே செல்வாய். உய்ஞ்சனெனிருத்தலும்—தப்பிப் பிழைத்திருந்தாலும். நஞ்சனையான்—இராவணன். அகம்—வீடு.

76. தான் உயிர் விடுதற்கு மற்றொரு காரணம் காட்டுகின்றாள்.

வருந்தும்படி ஒன்று நேர்ந்தால் கவரிமானைப் போன்று உயிர்விடுகின்ற பெருமையுடையவர்; பெரிய கற்பாகிய தவவொழுக்கம் பூண்டவர்கள்; இத்தகைய மடந்தையர். முன்பு—முன்னிலையில். இவள் என ஏச நிற்பனோ—இவள் என்று சுட்டி ஏச அதையுங் கேட்டுத் தரித்திருப்பேனோ? இராமபிரானே என்னைக் கழிப்பிலள் என்றவிடத்தும் உயிர்வாழ்தலுக்கு இடமில்லை.

77 அற்புதன் அரக்கர்தம் வருக்கம் ஆசற
விற்பணி கொண்டருஞ் சிறையின் மீட்டநாள்
இற்புகத் தக்கலை யென்னின் யானுடைக்
கற்பினை எப்பரி சிழைத்துக் காட்டுகேன். 9

78 ஆதலான் இறத்தலே அறத்தின் ஆறெனாச்
சாதல்காப் பவருமென் தவத்திற் சாம்பினார்
ஈதலா திடமும்வே றில்லை என்றொரு
போதுலாம் மாதவிப் பொதும்ப ரெய்தினாள். 10

79 கண்டனன் அனுமனுங் கருத்தும் எண்ணினான்
கொண்டனன் துணுக்கம்மெய் தீண்டக் கூசுவான்
அண்டர்நா யகனருள் தூதன் யானெனாத்
தொண்டைவாய் மயிலினைத் தொழுது தோன்றினான். 11

80 அடைந்தனென் அடியனேன் இராமன் ஆணையால்
குடைந்துல கனைத்தையும் நாடுங் கொட்பினால்
மிடைந்தவர் உலப்பிலர் தவத்தை மேவலான்
மடந்தைநின் சேவடி வந்து நோக்கினேன். 12

---

77. அற்புதன்—இவ்வளவு காலஞ் சென்றாலும் வருவது திண்ணம் என்னும் நம்பிக்கை தோன்றக் கூறுகின்றாள்; வாராதவன் போன்று வந்து நிற்பவன். ஆசு அற—அடியோடு அழிய. விற்பணி கொண்டு—வில்லின் தொழிலை மேற்கொண்டு. இல் புகத்தக்கலை என்னின். இழைத்து—நம்பிக்கை வரும்படி சாதித்து.

78. அறத்தின் ஆறு—அறம் காட்டும் வழி. சாதல் காப்பவர்—காவல் புரியும் அரக்கியர். சாம்பினார்—உறங்கினார். இடம்—சமயம். போது உலாம் மாதவிப் பொதும்பர்—மலர்கள் அசைகின்ற ஒரு குருக்கத்தி மரச்செறிவு.

79. அப்படிச் செல்வதை அனுமன் கண்டனன்: உள் நிவந்த கருத்தையும் உணர்ந்தான்; நெஞ்சம் துணுக்குற்றான். தொண்டை—ஆதொண்டைக்கனி. அண்டர் நாயகன் — இராமன். தொழுதபடி வெளிப்பட்டு நின்றான்.

80. இராமபிரான் கட்டளையால் அடைதற்கரிய இந்த இடத்தை வந்தடைந்தேன். உன்னைத் தேடிச் சென்றவர் பலர். அவருள் யான் செய்த தவப்பயனால் நின் மலரடி வணங்கப் பெற்றேன். குடைந்து—எல்லாவிடங்களையும் துருவி. கொட்பு—கோட்பாடு. மிடைந்தவர்—நெருங்கிச் சென்றவர். உலப்பிலர்—முடிவில்லாதவர்.

81 ஈண்டுநீ இருந்ததை இடரின் வைகுறும்
ஆண்டகை அறிந்திலன் அதற்குக் காரணம்
வேண்டுமே அரக்கர்தம் வருக்கம் வேரொடு
மாண்டில ஈதலான் மாறு வேறுண்டோ. 13

82 ஐயுறல் உளதடை யாளம் ஆரியன்
மெய்யுற உணர்த்திய உரையும் வேறுள
கையுறு நெல்லியங் கனியிற் காண்டியால்
நெய்யுறு விளக்கனாய் நினையல் வேறென்றான். 14

வேறு

83 என்றவன் இறைஞ்ச நோக்கி
இரக்கமும் முனிவும் எய்தி
நின்றவன் நிருதன் அல்லன்
நெறிநின்று பொறிகள் ஐந்தும்
வென்றவன் அல்ல னாகில்
விண்ணவ னாக வேண்டும்
நன்றுணர்வு உரையன் தூயன்
நவையிலன் போலு மென்னா 15

---

81. நீ இந்த இடத்தில் இருந்த விவரத்தை, உன் பிரிவினால் இடரின் வைகும் இராமபிரான் அறிந்திலன்; அவன் அறிந்திருந்தால் இதுவரை அரக்கர் குலம் வேரோடு மடிந்திருக்குமன்றோ? அப்படி மடியாமலிருப்பதே அவன் அறிந்திலன் என்பதற்குச் சான்றாகும். வேறு சான்றுகள் கூற இடமுண்டோ? காரணம்—சான்று.

82. இங்ஙனம் கூறுமளவில் பிராட்டியின் ஐயப்பாட்டினைக் குறிப்பானுணர்ந்த அனுமன் அது நீங்கும் வண்ணம் சில கூறுகின்றான்.

ஐயுறல்—ஐயுறவேண்டாம், அடையாளம்—இராம தூதன் என்பதையுணர்த்தும் அடையாளம். மெய்யுற—நீ மெய்ம்மை யறியும்பொருட்டு. உரையும் வேறு உள—செய்தியும் வேறாக உள்ளன. நெய்யுறு விளக்கனாய்—சான்றுள, உரையுள என்று கூறக்கேட்டதும் முகத்திலே வெளிப்பட்டுத் தோன்றிய ஒளியையிட்டு இங்ஙனம் விளிக்கின்றான். நினையல் வேறு—விபரீதமாக நினைக்கவேண்டாம்.

83. என்று—என்று கூறி, அவன் இறைஞ்ச—அனுமன் வணங்க; நோக்கி—பிராட்டி நோக்கி. இரக்கமும் முனிவும் எய்தி—இராமபிரான் பெயர் கூறியமையால் கருணையும், முனைந்த செயலைத் தடை செய்ததனால் கோபமும் அடைந்து. பின்பு தன் நுண்ணறிவினாலே அனுமனைப்பற்றித் தன்னுள் ஆராயலுற்றாள். நன்று உணர்வு—அவனுடைய அறிவு நன்று. உரையன்—அறிவைப்போலவே பேச்சும் நல்லன். தூயன்—மனந் தூயவன். நவையிலன் போலும்—ஆதலாற் குற்றமில்லாதவன் போலும்.

84 அரக்கனே யாக வேறோர்
அமரனே யாக அன்றிக்
குரக்கினத் தலைவ னேதா
னாகுக கொடுமை யாக
இரக்கமே யாக வந்திங்
கெம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி
உருக்கின னுணர்வைத் தந்தா
னுயிரிதின் உதவி யுண்டோ. 16

85 எனநினைந் தெய்த நோக்கி
இரங்குமென் உள்ளம் கள்ளம்
மனனகத் துடைய ராய
வஞ்சகர் மாற்ற மல்லன்
நினைவுடைச் சொற்கள் கண்ணீர்
நிலம்புகப் புலம்பா நின்றான்
வினவுதற் குரியன் என்னா
வீரநீ யாவன் என்றாள். 17

86 ஆயசொல் தலைமேற் கொண்ட
அங்கையன் அன்னை நின்னைத்
தூயவன் பிரிந்த பின்பு
தேடிய துணைவன் தொல்லைக்

---

84. இரக்கமே ஆக—இவன் வந்த நோக்கம் இரக்கம் பற்றியதாகட்டும்; கொடுமையே ஆக—அன்றிக் கொடுமையின் பாலதாகட்டும்; அதைப்பற்றிக் காரியமில்லை. வந்து இங்கு—இந்த இடத்திற்குத் தானே வந்து. எம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி உருக்கினான் என் அறிவை; தந்தான் நான் துறப்பதாக நின்ற உயிரை; இதற்கு மேல் ஒருவர் ஒருவருக்குச் செய்யும் உதவியுண்டோ?

85. இப்படி அறிவினாலாராய்ந்து, பின்பு அனுமனை எய்த நோக்கிய வழித் தன் அகத்தெழும் உணர்ச்சியினால் ஆராய்ந்து, வினவுதற் குரியன் என்று துணிந்து வினவுகின்றாள். எய்த நோக்கி—அவன் நெஞ்சு நிலையறியும் பொருட்டு உருவ நோக்கி. இரங்கும் என் உள்ளம்—அங்ஙனம் நோக்கிய வழி தன் மன நிலையிற் கண்டது இரக்கம். மாற்றம்—பேச்சு. நினைவுடைச் சொற்கள்—நெஞ்சிலே எழும் நினைவுகளையே பொருளாகவுடைய சொற்கள். புலம்பா நின்றான்—மெய்ம்மையான உணர்ச்சி மிகுதியினால் பேச்சு புலம்பலாக வெளிப்பட்டது. என்னா—என்று துணிந்து.

86. இது முதல் எட்டுச் செய்யுள் அனுமன் கூறிய விடை. கேட்ட வினாவிற்கு விடைகூறு முகத்தான் பிராட்டி துன்பம் நீங்கி நம்பிக்கையும் உவகையும் எய்துமாறு பலதிறப்பட்ட பொருளையும் இசைவித்துக் கூறுகின்றான்.

காய்கதிர்ச் செல்வன் மைந்தன்
கவிக்குல மவற்றுக் கெல்லாம்
நாயகன் சுக்கி ரீவன்
என்றுளன் நவையில் தீர்ந்தான். 18

87 மற்றவன் முன்னோன் அந்நாள்
இராவணன் வலிதன் வாலின்
இற்றுகக் கட்டி எட்டுத்
திசையினும் எழுந்து பாய்ந்த
வெற்றியன் தேவர் வேண்ட
வேலையை விலங்கல் மத்திற்
சுற்றிய நாகந் தேய
அமுதெழக் கடைந்த தோளான். 19

88 அன்னவன் தன்னை உங்கோன்
அம்பொன்றால் ஆவி வாங்கிப்
பின்னவற் கரசு நல்கித்
துணையெனப் பிடித்தான் நங்கள்
மன்னவன் தனக்கு நாயேன்
மந்திரத் துள்ளேன் வானின்
நன்னெடுங் காலின் மைந்தன்
நாமமும் அனுமன் என்பேன். 20

89 எழுபது வெள்ளங் கொண்ட எண்ணன உலக மெல்லாம்
தழுவிநின் றெடுப்ப வேலை தனித்தனி கடக்குந் தாள

ஆய சொல் தலைமேற் கொண்ட அங்கையன்—அச்சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டமைக்கு அறிகுறியாக அஞ்சலி செய்த கையினனாகிய அனுமன். நவையில் தீர்ந்தான்—குற்றமில்லாதவன்.

87. மற்று—அசை. அவன் முன்னோன்—அந்தச் சுக்கிரீவன் அண்ணன். இராவணன் வலி தன் வாலில் இற்று உகக்கட்டி—இராவணன் வலிமை தன் வாலின் பிணிப்பினால் இற்று உகும்படி இறுகப் பிணித்து. விலங்கல்—மலை; ஈண்டு மந்தரமலை. நாகம்—பாம்பு.

88. பின்னவன் சுக்கிரீவன். நங்கள் மன்னவன்—சுக்கிரீவன். மந்திரம்—ஆலோசனைச் சபை.

89. எழுபது வெள்ளம் என்னும் தொகைகொண்டன. தழுவி—கையால் தூக்கி. வேலை தனித்தனி கடக்கும் தாள—கடல்களை யெல்லாம் எவ்வித உதவியுமின்றிக் கடக்கக் கூடிய கால்களையுடையன. உங்கோன் செய்யக்குறித்தது—இராமபிரான் செய்ய வேண்டுமென்று மனத்திலே நினைத்ததை.

குழுவின உங்கோன் செய்யக் குறித்தது குறிப்பின் உன்னி
வழுவில செய்தற் கொத்த வானரம் வானின் நீண்ட. 21

90 துப்புறு பரவை ஏழுஞ் சூழ்ந்தபார் ஏழும் ஆழ்ந்த
ஒப்புறு நாகர் நாடும் உம்பரும் இம்பர் காறும்
இப்புறந் தேடி நின்னை எதிர்ந்தில என்னின் அண்டத்து
அப்புறம் போயுந் தேட அவதியின் அமைந்து போன. 22

91 புன்றொழில் அரக்கன் கொண்டு போந்தநாள் பொதிந்த தூசிற்
குன்றினெம் மருங்கி னிட்ட அணிகலக் குறியி னாலே
வென்றியான் அடியன் தன்னை வேறுகொண் டிருந்து கூறித்
தென்றிசை சேறி என்றான் அவனருள் சிதைவ தாமோ. 23

92 கொற்றவற் காண்டுக் காட்டிக் கொடுத்தபோ தடுத்த தன்மை
பெற்றியின் உணர்தற் பாற்றோ உயிர்நிலை பிறிது முண்டோ

குறிப்பின் உன்னி—முகக் குறிப்பினா லறிந்து. வழுவில செய்தற்கு ஒத்த குழுவின வானரம்—அதை எவ்விதமான பிழையுமின்றிச் செய்தற் கமைந்த கூட்டமான வானரம். வானின் நீண்ட—நின்னைத்தேடி ஆகாய வழியே எங்குஞ் சென்றன.

90. அப்படித் தேடிச்சென்றனவாகிய வானரம் ஏழு கடல், ஏழு தீவு, பாதலம், தேவருலகம், பூவுலகம் முடியத்தேடி உன்னைக் காணாவிடின் இவ்வண்டத்துக்கு அப்பாலுந் தேடுதற்கு ஒரு கால எல்லை குறித்துச்சென்றன. துப்பு—பவளம். ஆழ்ந்த ஒப்புறு நாகர் நாடு—ஆழமான தன்னைத்தானே ஒக்கும் நாகர் வாழும் நாடு; பாதாளம். அவதி—திரும்பி வருதற்குரிய தவணை; ஒரு மாத எல்லை.

91. தூசில்—ஆடையில்; தூசிற் பொதிந்த. அணிகலக்குறியினாலே—அணிகலன்களை நாங்கள் காட்டிய குறிப்பினாலே. சேறி—செல்லுதி. அணிகலக்குறியினாலே என்னை வேறு கொண்டு தென்றிசை சேறி என்றான்; அவனருளால் உன்னைக்கண்டேன்.

92. ஆண்டு — அப்பொழுது. காட்டிக்கொடுத்த பொழுது — தூசிற் பொதிந்த அணிகலன்களைக் காட்டி அவனிடம் கொடுத்த பொழுது. அடுத்த தன்மை—அப் பிரானுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமை. பெற்றியின் உணர்தற் பாற்றோ—யான் அதைப்பற்றிக் கூறுந்தன்மையினால் அறியத்தக்கதோ? உயிர்

இற்றை நாள் அளவும் அன்னாய் அன்றுநீ இழித்து நீத்த
மற்றைநல் லணிகள் காண்உன் மங்கலங் காத்த
மன்னே. 24

93 ஆயவன் தன்மை நிற்க அங்கதன் வாலி மைந்தன்
'ஏயவன் தென்பால் வெள்ளம் இரண்டினே டெழுந்து சேனை
மேயின படர்ந்து தீர அனையவன் விடுத்தான் என்னைப்
பாய்புனல் இலங்கை மூதூர்க்கு என்றனன் பழியை
வென்றான். 25

94 எய்தவ னுரைத்த லோடும் எழுந்துபே ருவகை ஏற
வெய்துறல் ஒடுங்கு மேனி வானுற விம்மி யோங்கி
உய்தல்வந் துற்ற தோவென்று அருவிநீர் ஒழுகு கண்ணாள்
ஐயசொல் ஐயன் மேனி எப்படிக் கறிதி என்றாள். 26

95 படியெடுத் துரைத்துக் காட்டும் படித்தன்று படிவம்பண்பின்
முடிவுள உவம மெல்லாம் இலக்கணம் ஒழியும் முன்னர்த்

நிலை பிறிதும் உண்டோ—போகின்ற உயிரைப் போகாமல் நிலைபெறச்செய்வது அதனைத்தவிர வேறொன்றும் உண்டோ? இழித்து—கழித்து. மங்கலம்—மங்கல அணி; திருமங்கலியம்.

93. ஆயவன்—உன் அணிகலனால் உயிர்தரிக்கப் பெற்றவன். வாலி மைந்தன் அங்கதன். ஏயவன்—இராமபிரானால் ஏவப்பட்டவன். மேயின—பொருந்தின. மேயின சேனை. படர்ந்து—புறப்பட்டுச் சென்று. தீர—கடலைக் கண்டு பின்வாங்க. அனையவன்—அந்த அங்கதன். என்னை விடுத்தான்—என்னை அனுப்பினான். எங்கே எனின்:— இலங்கை மூதூர்க்கு. பழியை வென்றான் — பழிக்கு இடந்தருவனவற்றை யெல்லாம் வென்றவனாகிய அனுமன்.

94. எய்தவன்—எய்தியவன்; அனுமன். எழுந்து பேருவகை ஏற-பேருவகை கடல்போலப் பொங்கிக் கரையாகிய எல்லையையுங் கடந்து ஏறுதலால். வெய்துறல் ஒடுங்கும் மேனி—துன்ப ஆற்றாமையினால் ஏற்பட்ட வெம்மை காரணமாக ஒடுங்கிய சரீரம். வானுற விம்மி ஓங்கி—ஆகாயத்தை உறும்படி பூரித்து அதற்கு மேலும் உயர்ந்து. உய்தல் வந்துற்றதோ என்று—துன்பம் நீங்கப்பெற்று உய்யுங்காலமும் வந்துவிட்டது போலும் என்று எண்ணி. அருவி நீர் ஒழுகு கண்ணாள்—அருவிபோல நீர் இடையறாது வழிகின்ற கண்ணினளாய். 'ஐயன் மேனி எப்படிக்கு அறிதி?' என்று கேட்டாள். இராமன் திருமேனியை எவ்வண்ணமாக அறிந்திருக்கின்றாய். படி—தரம்; வண்ணம்.

95. படி—உவமானம். படித்தன்று—படித்தரத்தினுலமைந்ததன்று. படிவம்—திருமேனி. பண்பின் முடிவு உளஉவமம்—ஒவ்வொன்றுக்குரிய பண்புகள் நிறைந்துள்ள உவமானம். இலக்கணம் ஒழியும் முன்னர்—உவமேயத்தின்

துடியிடை அடையா ளத்தின் தொடரவை தொடர்தி என்று
அடிமுதன் முடியின் காறும் அறிவுற அனுமன்
சொல்வான். 27

முன்னிலையில் தமது உவமையாந் தன்மை இல்லையாய் விடும். அடையாளத்தின் தொடர் அவை—யான் கூறத்தகும் உவமானம் என்பன உவமேயத்தை ஒரு சிறிது நினைவில் எழுவிக்கும் அடையாளங்களின் கோவையாகும். அவைதொடர்தி—அவற்றின் உதவியினால் எஞ்சியவற்றைத் தொடர்பு செய்து உவமேயத்தை அறிவாயாக.

---

47. கணையாழியைக் கண்ட சீதாபிராட்டியின் நிலை.

அனுமன் இராமபிரான் திருமேனியியல்பை விரித்துக் கூறக்கேட்ட சீதாபிராட்டி அனலிலிட்ட மெழுகுபோலுருகி நின்றாள். அங்ஙனம் நின்றவளை அனுமன் மீண்டும் வணங்கி, இராமபிரான் சொல்லியனுப்பிய அடையாளங்கள் சிலவற்றைக் கூறி, அவன் பெயர் பொறித்த கைவிரலாழியையும் ஈந்தான். அம்மோதிரத்தைக் கண்டபொழுதும், பெற்றபொழுதும் அப்பிராட்டி அடைந்த சொல்லிறந்த இன்ப நிலையை விவரிப்பன இச்செய்யுள்கள்.

பிராட்டியின் துன்ப நிலை மூன்று படிகளில் வளர்ந்தது. முதலில் புலிக்குழாத்து அகப்பட்ட தன்னை இராமபிரான் வாராமையை நினைந்து வருந்திப் படருழந்து, ஆருயிர் நின்றவா நில்லாது உணர்வழிந்து தேம்புவாளாயினாள். அடுத்தபடி அரக்கன் வருகையினால் பொறிவரி எறும்புவலிப் புகைக்கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த கலையிளம்பிணை யெனக் கரைந்து, கூசி, ஆவி குலைவுற்றாள். ஈற்றில் அலகையின் குழுவும் அஞ்ச நெருக்கிய அரக்கியர், சூலம், வேல் முதலிய ஓச்சி, கண்கனல் சிந்த முடுகுற்றுத் தாங்கவொண்ணா வன்சொற் கூற, அவள் கண்கள் கலுழ்ந்து துன்பச்சிரிப்புச் சிரித்தாள். எல்லை கடந்த நீள் துயரத்தால் பின்னர் தன்னுயிரையும் மாய்க்கத் துணிந்தாள். அந்நிலையில் அனுமன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றினான். அவனைக்கண்டு இராமபிரான் செய்தி யறிந்தது முதல், தன்னுயிரை மாய்க்கும் எல்லைவரையில் வளர்ந்த துயரம் படிப்படியாகப் பேரா ஆனந்த

மாக மாறுகின்றது. முதலில் அனுமன் கூறிய இராமபிரான் செய்தி கேட்டு, முன்பு மென் மருங்குல்போல் வேறுள அங்க மும் மெலிந்து நின்றவள், எழுந்து பேருவகை பொங்க மேனி வீங்கி வானுற விம்மினள். அடுத்தபடி இராமபிரான் திருமேனி நிலையுணர்ந்து பரவசப்பட்டு நின்ற நிலையில், அவன் பெயர் பொறித்த கணையாழி பெற்றதும், முன்பு வெயிலிடைத்தந்த விளக்கென ஒளியிலா மெய்யளாகி நின்றவள் மேனி மின்னின் நிறமெல்லாம் பொன்னின் ஒளியாகப் பொலிவுற்றது. ஈற்றில் அனுமன் பேருருவங்கண்டு, தான் எதிர் நோக்கிய கருமம் நிறை வேறியதுபோன்று, ஐயமெல்லாம் அகல, புத்துயிர் பெற்று அகமிக மகிழ்ந்தாள். இப்பகுதி கணையாழி பெற்றபொழுது சீதாபிராட்டி அடைந்த கூறுதலொன்றுராப் பேரின்ப நிலையைக் கூறுகின்றது. இப்பகுதியைப் பரதன் ஆழி பெற்றபொழுது அடைந்த களிப்புடன் ஒப்பிடுக. (யுத்த : 386—393.)

[தெ. ப:—உருக்காட்டு படலம்: 63—66, 68, 69.]

96 மீட்டுமுரை வேண்டுவன இல்லையென மெய்ப்பேர்
தீட்டியது தீட்டரிய செய்கையது செவ்வே
நீட்டிதென நேர்ந்தன னெனுநெடிய கையால்
காட்டினனெர்ஆழியது வானுதலி கண்டாள். 1

97 இறந்தனர் பிறந்தபயன் எய்தினர்கொல் என்கோ
மறந்தனர் அறிந்துணர்வு வந்தனர்கொல் என்கோ
துறந்தவுயிர் வந்திடை தொடர்ந்ததுகொல் என்கோ
திறந்தெரிவ தென்னைகொலி நன்னுதலி செய்கை. 2

---

96. மெய்ப்பேர்—உண்மையான பெயர். தீட்டரிய செய்கையது—எழுத முடியாத வேலைப்பாடமைந்தது; போலியாக மற்றொன்று செய்ய முடியாதது. செவ்வே நீட்டு—நேரே கையிற் கொடு; நீட்டிய அளவிலேயே அடையாளம் அறிந்து கொள்ளுவாள். எனு—என்று; இராமபிரான் கூறி; 'மெய்ப் பேர்...நீட்டிது'—இராமபிரான் கூற்றாக அனுமன் கொண்டு மொழிந்தது. வானுதலி—கண்ட மாத்திரத்திலேயே இன்னாருடையது என்றுணர்ந்த உவகை முகவொளியாக வெளிப்பட்டது.

97. இறந்தனர்—தவம் முதலியன செய்யாமல் வீண்காலம் போக்கிய வர்கள். பிறந்த பயன்—இம்மை மறுமைப் பயன்களை. மறந்தனர்—அறிவு கலங்கி அவசமுற்றவர். இடை—இடையிட்டு; சரீரத்தை அடக்கஞ் செய் தற்கு முன்னம் திறம்—இவள்திறம்; அடைந்த மகிழ்ச்சியின் தன்மையை. நன்னுதலி—கண்டதும் ஒளிபெற்ற முகம் இப்பொழுது பழைய முழு அழகுடன் விளங்கிற்று.

98 இழந்தமணி புற்றரவு எதிர்ந்ததென லானுள்
பழந்தனம் இழந்தன படைத்தவரை ஒத்தாள்
குழந்தையை உயிர்த்தமல டிக்குவமை கொண்டாள்.
உழந்துவிழி பெற்றதோர் உயிப்பொறையும் ஒத்தாள். 3

99 வாங்கினள் நசிற்குவையில் வைத்தனள் சிரத்தால்
தாங்கினள் மலர்க்கண்மிசை ஒற்றினள் தடந்தோள்
வீங்கினள் மெலிந்தனள் குளிர்ந்தனள் வெதுப்போடு
ஏங்கினள் உயிர்த்தனள் இதுஇன்னதென லாமே. 4

100 நீண்டவிழி நேரிழைதன் மின்னின்நிற மெல்லாம்
பூண்டதொளிர் பொன்னனைய பொம்மல்நிற மெய்யே
ஆண்டகைதன் மோதிரம் அடுத்தபொருள் எல்லாம்
தீண்டளவில் வேதிகைசெய் தெய்வமணி கொல்லோ. 5

---

98. புற்றரவு—புற்றிலுள்ள பாம்பு, புற்றிலிருந்தபடியே இழந்த மணியைப் பெற்ற அரவு. மலடி—நெடுங்காலம் மக்கட்பேறின்றிப் பிற்றை நிலையில் ஒரு மகனைப் பெற்றவள். உயிர்ப்பொறை—உடல்.

99. சிரத்தால் தாங்கினள்—தலையில் வைத்துத் தாங்கினுள்; தான் கொண்ட பெருமதிப்புத் தோன்ற 'தாங்கினள்' எனப்பட்டது. தடந்தோள் வீங்கினள்—மகிழ்ச்சியினுல் தோள் பூரிக்கப் பெற்றுள். உணர்ச்சி மேலீட்டால் மனம் மெலிவுற்றுள். அதன் பரிசத்தால் மெய் குளிர்ந்தாள். இவ்வளவும் இராமபிரான் மீதுள்ள ஆசையைக் கிளற, உள் வெதுப்போடு, அவ்வளவு காலமும் அவனைப்பிரிந்து,செய்தியறியாது தவித்தமையை எண்ணி ஏங்கினுள்; இப்பொழுது அவனைக்கண்டது போன்ற உவகையினுல் போன உயிர் மீண்டு வந்தது போன்று பெருமூச்சு விட்டாள். இப்படி அளவு படாத மகிழ்ச்சியினுல் பலப்பல உணர்ச்சிகளும் கலசிநின்ற இந்த நிலைமையை இன்னது, இதனுல் வந்தது என்று செயலிலிருந்து மனநிலையைக் கூற முடியுமோ?

100. நீண்ட விழி நேரிழை—முன்பு நுதல் ஒளி பெற்றது: கையிற் பெற்ற நிலையில் பார்த்த கண்ணும் பழைய நலத்தைப் பெற்றது; அதுபோல அணிந்த கலன்களும் புதிய ஒளியைப்பெற்றன. அங்ஙனமே மேனியும்; மேனியின் மின்னல்போன்ற நிறம் ஆழி தீண்டியதால், இப்பொழுது பொன்னின் சோதியாகச் சுடர்விட்டது. பொம்மல்—பொலிவு. (பால:93,164.) மெய்யே—உண்மையாக. அடுத்த பொருள்—சேர்ந்த பொருள்; தொட்ட பொருளை. தீண்டு அளவில்—பட்ட மாத்திரத்தில், வேதிகை செய் தெய்வமணி கொல்லோ—இரும்பு முதலிய பொருளை யெல்லாம் மாற்றுயர்ந்த பொன்னுக மாற்றுகின்ற தெய்வப் பண்பு வாய்ந்த இரத மணியோ?

101 இருந்துபசி யாலிடர் உழந்தவர்கள் எய்தும்
அருந்துமமு தாகியது அறத்தவரை அண்மும்
விருந்து-மென லாகியது வீயுமுயிர் மீளும்
மருந்துமென லாகியது வாழிமணி யாழி. 6

101. இருந்து—நடக்கவும் முடியாமல் தளர்ந்து இருந்த இடத்திலேயே இருந்து. அமுது—உணவு. அறத்தவர்—இல்வாழ்வார். அண்மும்—அணுகும். விருந்து—விருந்தினர். வீயும் உயிர் மீளும் மருந்து—இறந்த உயிர் தானுகவே திரும்பி வருதற்குக் காரணமான மருந்து: வாழி—வாழ்வதாக. மணி ஆழி—அழகிய மோதிரம்.

48. பிராட்டி அனுமன் பேருருவங்கண்டு புகழ்ந்தமை,

கணையாழியைப் பெற்ற சீதாபிராட்டி இராமபிரானைக் கண்டனள் போன்று களிகூர்ந்து, மாருதியை, 'நீ எப்பொழுதும் இன்று உள்ளது போலவே சிரஞ்சீவியாக வாழ்க' என்று மனமார வாழ்த்தினுள். பின்பு, 'நீ எவ்வாறு கடல் கடந்து வந்தனை?' என்று வினவ, அவன் 'காலினுற் கடந்து வந்தேன்' என்று கூறித் தன் பேருருவங்கொண்டு நின்றுன். அதனைக் கண்ட பிராட்டி, 'அரக்கர் அழிவது திண்ணம்' என்று உவகையோடு நின்று, அப்பேருருவத்தைச் சுருக்கும்படி கூற, அவனும் பழைய சிறிய உருவத்தோடு நின்றுன். அன்னவனுடைய வரம்பிலா வலிமையைக் கண்டு, பிராட்டி அவனைப்புகழ்ந்து கூறியன இச்செய்யுள்கள்.

பிராட்டி அனுமனைக் கண்டபின் அடைந்த உவகையின் உச்சநிலையை இப்பகுதியிற் காணலாம். மோதிரம் பெற்றதும் இராமனைக் கண்டாலொத்த பேருவகை எய்தினுள். அவன் தூதனுக வந்த அனுமனது வரம்பிலாற்றலைக் கண்கூடாகக் கண்டு அறிந்தபொழுது அவ்விராமபிரான் இலங்கை புக்கு நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய வாகை சூடி, ஏறு சேவகத்தோடு நிற்கும் நிலையைக் கண்டாலொத்த உள்ளக் களிப்பில் மூழ்கினுள். தன்னை அப்பிரான் சிறைவீடு செய்வது உறுதி என்னும் நம்பிக்கை வலியுற, தான் மீட்சிபெற்றுலன்ன வெற்றிக்களி கூர்ந்து அந்நிலை தோன்றும் வண்ணம், எல்லாவற்றிற்கும் உற்ற துணையாய் உதவுகின்ற மாருதியை மனமாரப் புகழ்கின்றுள். இராமபிரான் அனுமனைப் புகழ்ந்துரைத்த பகுதியோடு இதனை ஒப்பிட்டறிக

[தெ. ப:— உருக்காட்டுப் படலம்:- 109—113.]

102 இடந்தாய் உலகை மலையோடும்
எடுத்தாய் விசும்பை இவைசுமக்கும்
படந்தாழ் அரவை ஒருகரத்தாற்
பறித்தா யெனினும் பயனின்றல்
நடந்தாய் இடையே என்றாலும்
நாணும் நினக்கு நளிர்கடலைக்
கடந்தாய் என்றால் என்னாகும்
காற்று மன்ன கடுமையாய். 1

103 ஆழி நெடுங்கை ஆண்டகைதன்
அருளும் புகழும் அழிவின்றி
ஊழி பலவும் நிலைநிறுத்தற்
கொருவன் நீயே உளையானாய்
பாழி நெடுந்தோள் வீரநின்
பெருமைக் கேற்பப் பகையிலங்கை
ஏழு கடற்கும் அப்புறத்த
தாகா திருந்த திழிபன்றோ. 2

104 அறிவும் ஈதே உருவீதே
ஆற்றல் ஈதே அரும்புலத்தின்
செறிவும் ஈதே செயலீதே
தேற்றம் ஈதே தேற்றத்தின்

---

102. உலகை மலையோடும் இடந்தாய். இடந்தாய்—பெயர்த் தெடுத்தாய். எடுத்தாய் விசும்பை. விசும்பு—தேவலோகம். இவை—இவ்வுலகங்களை. படம் தாழ் அரவு—ஆதிசேடன்; உலகின் பாரமிகுதியானற் படம் சற்றுத் தாழ்கின்ற அரவு. பறித்தாய்—பற்றி யிழுத்தாய். பயன் இன்று—உன்னைப் புகழ்தலாகிய பயன் இன்றாய் முடியும். நடந்தாய் இடையே என்றாலும் நாணும்—கடலினூடே எளிதிலே நடந்து வந்தாய் என்று கூறினாலும் அதுவும் நாணமாய் முடியும். நளிர்—குளிர்ந்த. கடந்தாய் என்றால்—முயன்று கடந்து வந்தாய் என்றால். என் ஆம்—உனக்கு வரும் சிறப்பு யாது? அஃது உன்னை இழிவு படுத்துவதே யாகுமன்றோ?

103. ஆழி—ஆஞ்ஞாசக்கரம். ஆழியையுடைய நீண்ட கையையுடைய ஆண்தகையாகிய இராமபிரான். நீயே—வேறு துணையின்றி நீ ஒருவனே. பாழி—மலை. இழிபு—குறைவு.

104. உரு—தான்கண்ட பேருருவத்தை நினைந்து சுட்டுகின்றாள். அரும் புலத்தின் செறிவு—அடக்குதற் கரிய ஐம்புலங்களின் அடக்கம்; பெயர்ந்து சிறிய யாக்கையிற் பெரிய உருவத்தைச் செறித்தது போலவே புலனடக்கமும்

நெறியும் ஈதே நினைவீதே
நீதி ஈதே நினக்கென்றால்
வெறிய ரன்றோ குணங்களான்
விரிஞ்சன் முதலாம் மேலானோர். 3

105 மின்னேர் எயிற்று வல்லரக்கர்
வீக்கம் நோக்கி வீரற்குப்
பின்னே பிறந்தான் அல்லதோர்
துணையி லாத பிழைநோக்கி
உன்னு நின்றே உடைகின்றேன்
ஒழிந்தேன் ஐயம் உயிருயிர்த்தேன்
என்னே நிருதர் என்னுவர்
இவனே எங்கோன் துணையென்றால். 4

106 மாண்டே னெனினும் பழுதன்றே
இன்றே இம்மாயச் சிறைநின்றும்
மீண்டேன் என்னை ஒறுத்தாரைக்
குலங்க ளோடும் வேரறுத்தேன்
பூண்டேன் எங்கோன் பொலங்கழலும்
புகழே யன்றிப் புன்பழியுந்
தீண்டேன் என்று மனமகிழ்ந்தாள்
திருவின் முகத்துத் திருவன்னாள். 5

இருக்கும் என்று கருதினாள் போலும். தேற்றம்—மனத்தெளிவு. தேற்றத்தின் நெறி—தெளிவிற் கேற்ற நன்னெறிபற்றிய ஒழுக்கம். நினைவு—சிந்தனைத் திறம். குணங்களான் வெறிய ரன்றோ—குணங்கள் அளவில் உன்னோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்குமிடத்து ஒன்றும் அற்றவரன்றோ? விரிஞ்சன்—நான்முகன்.

105. மின்நேர்எயிற்று—மின்னலுக்கு ஒப்பான பற்களையுடைய. விக்கம்—பெருக்கம். பிழை—குறைபாடு. உன்னு நின்று—உன்னி. முன்பு மனம் உடைந்தவளாகிய யான் இப்பொழுது உயிர்திரும்பப் பெற்றவளானேன். என் ஆவர்—என்ன கதியாவர்? முற்றத் துகளாவரன்றோ?

106. பழுது—குற்றம். மீண்டேன், வேரறுத்தேன், பூண்டேன்—காலவழுவமைதி; தேற்றம். புன்பழி—சிறுபழி. திருவின் முகத்துத் திரு அன்னாள்—இலக்குமிக்கு முன்னிலையில் அவளுக்கும் ஒரு திருவைப் போன்றவள். 'திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வி' போன்றவள். (பெரிய திருமொழி: 7.6.1.)

49. அனுமன் வேண்டுகோளும் பிராட்டி விடையும்.

சீதாபிராட்டி அனுமனைப் பாராட்டிப் புகழ அவன் மிகுந்த பணிவோடு, இராமபிரானுக்கு அடிமைசெய்ய நின்ற படைவீரர் பல்லாயிரவருள் தான் ஒருவன் என்று கூறி, வானரப்படையின் பெருமையையும் வலிமையையும் எடுத்துரைத்தான். அதன் பின் இருவருக்குமிடையே நடைபெற்ற பேச்சு இங்கே கூறப் படுகின்றது.

சீதாபிராட்டி அனுபவித்த பெருந் துன்பத்தை யெல்லாம் அனுமன் நேரிலே கண்டான். இராவணன் பிராட்டியிருக்கு மிடம் வந்தபொழுது, அவள்பட்டபாட்டை நேரே கண்டனன்; அவள் இராமபிரானது பேராற்றலை எடுத்துக்கூறியவழி, அரக்கன் கடுஞ்சினங் கொண்டு அவளைத் தின்பேன் என்று அச்சுறுத்திய பொழுது, அனுமன் அவனது தலைபத்தினையும் சிதறும்படி தாக்கி, இலங்கையைத் தலைகீழாக உருட்டி, பிராட்டியைச் சுமந்து செல்வேன் என்று எண்ணினான்; ஆனால் இராமபிரான் கட்டளையின்மையின் அங்ஙனஞ் செய்ய முற்படாது, காம்பிசைந் திருந்தான். அதன்பின் காவல் அரக்கியர் காட்டிய கொடுமையையும் சீதாபிராட்டி தன் உயிரை மாய்க்கத் துணிந்ததையும் அறிந்த மாருதியின் மனத்தில் முன்பு அடங்கி நின்ற வேகம், இப்பொழுது மறுபடியுந் தலையெடுக்கலாயிற்று. எப்பாடுபட்டும் பிராட்டியை உடன்கொண்டு சென்று இராமபிரானிடம் சேர்த்தலே ஏற்றது என்று துணிந்தனன். ஆனால் அது இராமபிரான் கட்டளையின்மையின், பிராட்டியின் கட்டளையாகச் செய்து தன் கருத்தை நிறைவேற்றத் துணிந்து, அதனை அவளிடங் கூறலுற்றான்.

அனுமன் தன் கருத்தை மூன்று கூறாகப் பிராட்டியிடம் விரித்துரைத்தான். 'அரக்கர் இடைமறித்தாலும் அவர்களை யெல்லாம் வீட்டி, உன்னை ஒரு நொடியில் இராமபிரானிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்; அது விருப்பமில்லையெனின் இந்நகரை அடியோடு பெயர்த்தெடுத்துச் செல்வேன்; அதுவும் பொருத்தமில்லை யெனின் அரக்கரை யெல்லாம் அழித்து வினைமுற்றிப் பிறகு கொண்டு போகும்படி கட்டளையிட்டாலும் அதனை இன்றைய தினமே நிறைவேற்றுவேன்,' என்று கூறி, பிராட்டியின் ஆணையை எதிர்பார்த்து நின்றான்.

இங்ஙனம் அவன் கூறியது கேவலம் உள்ளக் கிளர்ச்சியினால் வெளிவந்த பேச்சா, அன்றி உண்மையில் நிறைவேற்றக்கூடிய செயலை வெளிப்படுத்திய பேச்சா என்பதை ஆராய்ந்து, 'இது அவனுக்கு அரியதன்று' என்ற முடிவிற்கு வந்தாள் சீதாபிராட்டி. அதனோடு அனுமனது சொல்வன்மையைப் பெரிதும் வியந்தவள் அவனது உண்மையான மனநிலையை, தாயின் முன்னிய கன்றனைய உள்ளப்பண்பினை, அவன் பேச்சினால் உணர்ந்தாள். எனினும் அவன் கூறிய யோசனை தனக்கும் ஏற்றதன்று; இராமபிரானுக்கும் உகந்ததன்று; உண்மையில் செவ்வியோனாகிய மாருதியின் சால்புடைமைக்கும் இசைந்ததன்று என்று கருதி, தன் கருத்தை அவன் மனம் வருந்தா வண்ணம் மென்மையான சொற்களாற் கூறலுற்றாள். சொல்லின் செல்வனாகிய மாருதியின் பேச்சுத்திறனையும் வென்றுவிட்டது மிதிலைச் செல்வியின் உரை. அவன் கூறிய யோசனை உரியதன்று என்று கூறிய அளவில் நில்லாது அவன் மனத்திலிருந்த சங்கையும் இடரும் நீங்குமாறு பிரமனிட்ட சாபம் முதலியவற்றைப்பற்றியும் பெய்துரைத்தாள்.

அவளது பேச்சைக் கேட்ட மாருதி பிராட்டியின் மனத்தவத்தின் மேன்மையை வியந்து களிப்பு மிக்கவனானான். பின்பு இராமபிரானிடம் தான் கூறும் செய்தி யாதென அவளை வினவினான். முன்பு தன்னுயிரை மாய்க்கத் தொடங்கிய முயற்சி அனுமன் வருகையால் தடையுண்ட வேகமும், அதற்குக் காரணமான சோக எண்ணங்களும், அடியிலே மறைந்து கிடந்தவை, இப்பொழுது பேசிய பேச்சின் தொடர்பால் மேலே எழ, பழைய துயரம் மேலிட்ட பிராட்டி அனுமனை நோக்கி, 'இன்னும் ஒரு திங்கள் உயிருடன் இருப்பேன்; வருவதாயின் அதற்குள் இங்கு வரவேண்டும்; இன்றேல் கங்கைக் கரையிலேயே எனக்கு நீர்க்கடன் முதலிய செய்ய அமையும் என்று கூறுதி' என்றனள்.

இப்பகுதி முழுவதிலும், காவிய பாத்திரங்களின் மனோபாவமும் சிந்தனைச் செலவும் பேச்சு வல்லமையும் துன்ப நிலையும் மிகச் செவ்விய முறையில் விளங்கும்படி அமைந்துள்ள செஞ்சொற்றிறம் ஆராய்ந்து இன்புறற்பாலது.

[தெ. ப:—சூளாமணிப் படலம் : 1—38.]

107 உண்டுதுணை யென்னவெளி தோவுலகி னம்மா
புண்டரிகை போலுமிவள் இன்னல்புரி கின்ருள்
அண்டமுதல் நாயகன தாவியனை யாளைக்
கொண்டகல்வ தேகருமம் என்றுணர்வு கொண்டான். 1

108 கேட்டியடி யேனுரை முனிந்தருளல் கேளார்
வீட்டியிடும் மேலவனை வேறல்வினை யன்ருல்
ஈட்டியினி என்பல இராமனெதிர் நின்னைக்
காட்டியடி தாழ்வெனிது காண்டியிது காலம். 2

109 பொன்றிணி பொலங்கொடி என்மென்மயிர் பொருந்தித்
துன்றிய புயத்தினி திருத்திதுயர் விட்டாய்

---

107. அனுமன் பிராட்டியைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்வதே கருமம் என்று சிந்தித்தான். முதலாமடி கவிக் கூற்று. துணை—ஒப்பு. உலகில் இவ் வனுமனுக்கு ஒப்பாக ஒருவரைக் கூறுதல் எளிதன்று. புண்டரிகை—தாமரை மலரிலுள்ள இலக்குமி; கமலச் செல்வி. இன்னல் புரிகின்ருள்—துன்பம் அனு பவிக்கின்ருள். அண்ட முதல் நாயகன்—இராமபிரான். கொண்டு அகல்வது—எடுத்துச் செல்வது.

108. முன்பு இராவணன் பிராட்டியைக் கொல்வேனென்று உடன் றெழுந்ததை நினைந்து, 'உன்னை இக்கணமே இராமபிரானிடம் கொண்டு சேர்ப் பேன்' என்று கூறுகின்ருன்.

முனிந்தருளல்—கோபியாதிருக்க. அடியேன் உரை—இராமபிரான் பணித் ததன்று என்பதைக் குறிப்பாக உய்த்துணர வைத்தான். கேளார் வீட்டியிடும் மேலவன்—இராவணன்; தான் சொன்னபடி கேளாதவரைக் கொன்றுவிடும் செருக்கு வலியுடையவனுதலால் மறுபடியுங் கோபங்கொண்டு உன்னைக்கொல் லவுங்கூடும், என்று குறிப்பாகச் சுட்டினுன். வேறல் வினையன்று—அவனை யழித்தல் இது பொழுது செய்யுங்கருமமன்று; உன்னைப் பாதுகாத்தலே செயற்பாலது. இனி பல ஈட்டி என்—இப்பொழுது அதிகம் பன்னிப் பேசுவ தால் என்ன பயன்? இராமனெதிர் நின்னைக் காட்டிப்பின்பு அவனை வணங்கு வேன். இது காண்டி—இதனை நீயே காண்பாய். இது காலம்—இப்பொ ழுதே செய்வேன்.

109. 'இது காண்டி இது காலம்' என்று கூறியதை விரித்துரைக்கின் ருன். பொன் திணி பொலம் கொடி—பொன்மயமான அழகிய பூங்கொடி போன்றவளே! மென்மயிர் பொருந்தித் துன்றிய புயம்—மென்மையான மயிர் செறிந்த தோள். இருத்தி துயர் விட்டாய்—அப்படி ஏறியிருந்தது முதல்

இன்றுயில் விளக்கவொர் இமைப்பினிறை வைகும்
குன்றிடை உனைக்கொடு குதிப்பெனிடை கொள்ளேன். 3

110 அறிந்திடை அரக்கர் தொடர்வார்கள் உளராமேல்
முறிந்துதிர நூறியெதிர் என்சின முடிப்பேன்
நெறிந்தகுழல் நின்னிலைமை கண்டுநெடி யோன்பால்
வெறுங்கைபெய ரேனொருவ ராலும்விளி யாதேன். 4

111 இலங்கையொடும் ஏகுதிகொல் என்னினும் இடந்தென்
வலங்களொரு கைத்தலையில் வைத்தெதிர் தடுப்பான்
விலங்கினரை நூறிவரி வெஞ்சிலையி னோர்தம்
பொலங்கொள் கழல்தாழ்குவெனி தன்னைபொரு ளன்றால். 5

112 அருந்ததி உரைத்தியழ கற்கருகு சென்றுன்
மருந்தனைய தேவிநெடு வஞ்சர்சிறை வைப்பிற்
பெருந்துயரி னோடுமொரு வீடுபெறல் இல்லாது
இருந்தனள் எனப்பகரின் என்னடிமை என்னும். 6

துயரமெல்லாம் விடுபட்டவளாவாய்; இது திண்ணம். எவ்வித இடையூறுமில்லாமல் ஒரு கணப்பொழுதில் இராமபிரானிடம் சேர்ப்பேன்: இடையில் எங்குந் தங்கமாட்டேன்.

110. இடைவழியில் நேரக்கடவ இடையூறுகளைக் களைந்து கருமத்தைச் செய்துமுடிப்பேன் என்கின்றான். அறிந்து—நான்கொண்டு செல்வதையறிந்து. இடை—இடைவழியிலே. என்னைப் பின்னாலே தொடர்ந்து வரக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர் யாரேனு இருப்பரேல், அவர்கள் யாவரும் அழிந்து சிதறும்படி நாசஞ் செய்து என்னுடைய கோபமும் ஆறுவேன். நெறிந்த குழல்—நெறிந்து சுருண்ட குழலினையுடையவளே!

111. இனி இரண்டாவது யோசனையைக் கூறுகின்றான். (111-113.) அதாவது முந்திய யோசனையை ஏற்காவிடின், இலங்கையோடு பெயர்த்து எடுத்துச்செல்வேன் என்று கூறுகின்றான் இடந்து—பெயர்த்தெடுத்து. கைத்தலையில்—கைத்தலத்தில். எதிர் தடுப்பான் விலங்கினரை —இடை மறிக்கும்பொருட்டு வருகின்ற விலங்குகள்போன்ற அரக்கரை. இது—இக்கருமத்தை நிறைவேற்றுதல். அன்னை பொருளன்று—அன்னையே! எனக்கு ஒரு சிறு விளையாட்டுப்போன்றது. ஆல்—அசை.

112. அழகன்—இராமபிரான். வீடு பெறல் இல்லாது—விடுதலை பெற வழியின்றி. என் அடிமை என்னும்—யான் அப்பிரானுக்கு அடிமை செய்யுந் திறம் எவ்வளவு இழிவுடையதாய்விடும்; அஃது முற்றாக அழிந்துவிடுமன்றோ?

113 புண்டொடர் வகற்றிய புயத்திெனாடு புக்கேன்
விண்டவர் வலத்தையும் விரித்துரைசெய் கேனே
கொண்டுவரு கிற்றிலென் உயிர்க்குறுதி கொண்டேன்
கண்டுவரு கிற்றிலென் எனக்கழறு கேனே. 7

114 இருக்குமதில் சூழ்கடி இலங்கையை இமைப்பின்
உருக்கியெரி யாவிகல் அரக்கரையும் ஒன்று
முருக்கிநிரு தக்குல முடித்துவினை முற்றிப்
பொருக்கவகல் கென்னினுமது இன்றுபுரி கின்றேன். 8

---

113. இங்ஙனம் பேசுகையில் அனுமனுடைய சிந்தனை மகேந்திரமலையிலுள்ள வானர வீரர்பாலும், அதன்பின் சுக்கிரீவன்பாலும், முடிவில் இராமபிரான்பாலும் விரைந்து சென்றது. வெறுங்கையோடு சென்றவழி அம்மூவர்பாலுங் தான் கூறக்கடவதாகக் கற்பித்த மாற்றங்களையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்துப் பொதுப்படக் கூறுகின்றான்.

புண் தொடர்வு அகற்றிய புயத்தினெடு புக்கேன்—ஊறுபடாத தோள்களோடு திரும்பிப்புக்க யான்; விண்டவர் வலத்தையும் விரித்துரை செய்கேனே—பகைவர் பெருவலியையும் எனது வலியின்மையையும்பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்துவேனே? இதுதான் முன்னர் காணக்கடவ வானர வீரரிடம் கூறுவதாகக் கற்பனை செய்தது. கொண்டு வருகிற்றிலென்—பிராட்டியை உடன் கொண்டுவர இயலாதவனுயினேன்; (ஏனெனில்) உயிர்க்கு உறுதி கொண்டேன்—சென்ற கருமத்தைவிட என்னுயிர் ஓம்பலையே பெரிதாக மதித்தேன்; ஆதலால் பெருவலி படைத்த பகைவரோடு பொர அஞ்சி வெறுங் கையனாய் வந்தேன். இது, கொண்டுவரும் என்றிருக்கும் கவிகுலக்கோனிடம் கூறுவதாகக் கற்பித்த மாற்றம். கண்டு வருகிற்றிலென்—நான் நன்கு கண்டு நிலைமைகளையெல்லாம் அறிந்து வரவும் இயலாமற் போயிற்று; ஒருவகையாகக் கண்டேன்; பிராட்டியைக் கண்டுவரும் என்றிருக்கும் காகுத்தனோடு கூறுவதாகக் கற்பித்தது; எனக்கழறுகேனே—இப்படியெல்லாம் அங்கே போய்ச் சொல்லக் கடவேனே.

'கண்டுவரு மென்றிருக்குங் காகுத்தன் கவிகுலக்கோன் கொண்டுவரு மென்றிருக்கும்' என்பதை நோக்கி இங்ஙனம் பொருள் கூறப்பட்டது (ஊர்தேடு படலம் : 227.)

114. இனி அனுமன் தன்னுடைய மூன்றும் யோசனையைக் கூறுகின்றான். 'முன்பு சொல்லியவண்ணம் செய்வது பொருத்தமில்லையெனின் அரக்கரை அழித்து வினைமுற்றி உன்னைக்கொண்டு செல்வேன்' என்று கூறுகின்றான். இருக்கும் இலங்கை; மதில் சூழ் இலங்கை; கடி இலங்கை. கடி—காவல். உருக்கி எரியா—எரித்து உலுக்கி. ஒன்று முருக்கி—ஒரு சேர அழித்து. பொருக்க—விரைவாக. என்னினும்—என்று கட்டளையிடினும்.

115 *இந்துநுதல் நின்னெடிவண் எய்திஇகல் வீரன்*
சிந்தையுறு வெந்துயர் தவிர்ந்து தெளிவோடும்
அந்தமில் அரக்கர்குல மற்றவிய நூறி
நந்தலில் புவிக்கணிடர் பிற்களைதல் நன்றால். 9

116 *வேறினி விளம்பவுள தன்றுவிதி யாலிப்*
பேறுபெற என்கணருள் தந்தருளு பின்போய்
ஆறுதுயர் அஞ்சொலிள வஞ்சியடி யன்தோள்
ஏறுகடி தென்றுதொழுது இன்னடி பணிந்தான். 10

வேறு

117 *ஏய நன்மொழி எய்தவி ளம்பிய*
தாயின் முன்னிய கன்றனை யான்தனை

---

115. *முதலிரண்டு வழிகளில் ஒன்றை மேற்கொள்வதே நலம்; அரக்கரை யழித்தலாகிய கடமை பின்பு செயற்பாலது என்று கூறுகின்றான்.*

நின்னெடு இவண் எய்தி—உன்னோடு பின்பு இலங்கைக்கு வந்து. சிந்தையுறு வெந்துயர் தவிர்ந்து—மனத்தை வருத்துகின்ற பிரிவாகிய கொடுந்துயரம் நீங்கப்பெற்று. தெளிவோடும்—பிரிவினால் உண்டாய கலக்கம் நீங்கிய வழிப் பிறக்கும் மனத் தெளிவோடு கூடிய நிலையில், அந்தம் இல்—எல்லை யில்லாத. அற்று அழிய நூறி—முழுவதும் அற்றுச் சாம்பலாகும்படி செய்து. நந்தலில் புவி—இச்சிறு காலத் தாழ்ச்சியினால் ஒரு பேரழிவும் உலகிற்கு வந்துவிடாது என்பது குறிப்பு. புவிக்கண் இடர் பின் களைதல் நன்று—இடர் தீர்க்கின்ற தான் தன்னிடர் தீரப் பெற்ற பின் உலகின் இடரைத் தீர்த்தலே நலம்.

116. *விதியால்—உனது கட்டளையினால்; இராமபிரான் கண்டு வரும்படி கூறினனேயன்றிக் கொண்டு வரும்படி கூறிற்றிலன்; ஆதலால் பிராட்டியின் கட்டளைகொண்டு அதைச் செய்யத் துணிந்தான். பின் போய் துயர் ஆறு. வஞ்சி—விளி.*

117. *ஏய நன்மொழி—'விதியால் இப்பேறு பெற என்கண் அருள் தந்தருளு' என்று வேண்டிய நன்மொழி. எய்த விளம்பிய—மனதிற் பதியும் படி சொல்லிய; செலச் சொல்லிய. தாயின் முன்னிய கன்று அனையான் தனை—தாய்ப் பசுவின் முன் கன்று போன்று தூய அன்புடைய அனுமனை; அவன் மன நிலையையும் பண்பையும் ஆராய்ந்து சீதா பிராட்டி கண்ட முடிபுபற்றி இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. ஆயதன்மை அரிய தன்றும்—அப்படிச் செய்து நிறைவேற்றுதல் அவன் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டதன்றாகும்; பேசியது மெய்ம்மையே என்று அறுதியிட்டாள். தூய மென் சொல்:—தூய சொல்—தன்*

ஆய தன்மை அரியதன் ருமெனத்
தூய மென்சொல் இனையன சொல்லினள். 11

118 அரிய தன்றுநின் ஆற்றலுக் கேற்றதே
தெரிய எண்ணினை செய்வதுஞ் செய்தியே

தூய்மையான நிலைமைக்கு அமைந்த சொல்; மென் சொல்—அனுமன் மனம் வருந்தாவகை மென்மையாகிய சொல்: அதாவது பேசுகின்ற தனக்கும் கேட்கின்ற மாருதிக்கும் பொருந்திய சொல். இனையன—பின்வருவன.

118. அனுமனது தூய மனத்தை யுணர்ந்து, அவன் மனம் வருந்தாவகை வினயத்தோடு தன் கருத்து வேறுபாட்டைக் கூறுகின்றாள்; அங்ஙனம் கூறுமிடத்து அவள் கூற நின்ற பொருளெல்லாம் ஆரம்பச் சொற்களிலேயே தாமாக வந்து அமைந்து நின்றன.

அரியதன்று—நீ சொல்லியபடி யெல்லாஞ் செய்து முடித்தல் உன்போல்வார்க்கு அரியதன்று; நின் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதே—உன்னுடைய பேராற்றலுக்குப் பெரிதும் இசைவுற்றதேயாம். தெரிய எண்ணினை—செயற் கூறுகளை யெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து சிந்தித்தனை; செய்வதும் செய்தி—அது வெறும் முகமனன்று; செய்யும்படி ஏவினால் அங்ஙனமே செய்து முடிக்கவும் முற்படுவாய். இது அவள் கருதிக் கூறிய பொருள்.

ஆனால் பிராட்டி கூறிய 'நின்னாற்றலுக் கேற்றதே தெரிய எண்ணினை' என்ற சொல்லில், அவள் பேச்சின் சாரம் முழுவதும் குறிப்பாக அமைந்து நின்றது: எங்ஙனமெனின்:— நின் ஆற்றலுக்கேற்றதே தெரிய எண்ணினை—உன்னுடைய ஆற்றல் ஒன்றையே கருதி அதற்கு இசைவுற்ற செயல்களையே தெளிவாக ஆராய்ந்தாய்; எதிரிகளாகிய அரக்கரது ஆற்றலை, அதாவது வஞ்சனையின் வலிமையைப்பற்றிச் சிந்தித்திலை; (119.) உனது ஆற்றலைமட்டும் கருதினையே யன்றி உன் மன நேர்மை முதலியன உயர் குணத்திற்கேற்ற பெற்றியை நினைந்திலை; (120.) உன்னாற்றல் ஒன்றையே நினைந்து துணிந்தாயே யன்றி இராமபிரான் வெஞ்சிலையின் ஆற்றலைப்பற்றி மறந்தனை போலும்; (120) மேலும் என்னுடைய ஆற்றல், ஆற்றலின்மை, பெண்மைக்கேற்ற வண்ணம் இயல்வது இன்னது ஆகியவற்றைச் சிந்தித்தாயல்லை; (121—125.) இங்ஙனம் மேல்வருஞ் செய்யுள்களிற் கூறப்படும் பொருளெல்லாங் குறிப்பாக அமைந்து நின்றன.

இனி, பின்னிரண்டடிகளில் தன் மனக்கருத்தை வெளிப்படையாகவும் வினயமாகவும் கூறுகின்றாள். உரியதன்று என ஓர்கின்றது—நீ கூறியபடி செய்தல் தக்கதன்று என்று ஆலோசிக்கின்ற தன்மை; உண்டு—என் மனத்தில் ஒரு மூலையில் தோன்றுகின்றதென்பது மெய்; அது—அப்படித் தோன்றுவது

உரிய தன்றென ஓர்கின்ற துண்டதென்
பெரிய பேதைமைச் சின்மதிப் பெண்மையால். 12

119 வேலை யின்னிடை யேவந்து வெய்யவர்
கோலி வெஞ்சரம் நின்னொடுங் கோத்தபோது
ஆலம் அன்னவர்க் கல்லையெற் கல்லையால்
சால வுந்தடு மாறுந் தனிமையோய். 13

120 அன்றி யும்பிறி துள்ளதொன்று ஆரியன்
வென்றி வெஞ்சிலை மாசுணும் வேறினி
நன்றி யென்பதம் வஞ்சித்த நாய்களின்
நின்ற வஞ்சனை நீயும் நினைத்தியோ. 14

ஏதனால் எனின்:—என் பெரிய பேதைமைச் சின்மதிப் பெண்மையால்—பெரிய அளவில் அறியாமையும் மிகச்சிறிய அளவில் அறிவும் இயல்பான பெண்மையறிவோடு சேர்ந்து நின்றமையால்.

119. அரக்கரது ஆற்றல், வஞ்சனை முதலியவற்றைக் கூறி, அதனால் அது உரியதன்று என்று காட்டுகின்றாள். வேலையின் இடையே வந்து—நடுக்கடலை நீ அடையும்வரை வாளா இருந்து, அடைந்த நிலையில் உன்னை எதிர்த்து வந்து; வெய்யவர் கோலி—கொடியவர்கள் நாற்புறமும் வளைத்துக்கொண்டு; வெம் சரம் நின்னோடும் கோத்தபோது—தனித்த உன்னோடு வில் வளைத்து அம்பு தொடுத்துப் போர் செய்யும்பொழுது; (உன்னுடைய நிலைமை யாதாகும்?) ஆலம் அன்னவர்க்கு அல்லை—என்னைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டால், ஆலகால விடம்போன்று சீறுகின்ற அரக்கருடன் போர்செய்ய இயலுமாறில்லை; எற்கு அல்லை—என்னைப் பாதுகாக்கவும் இயலுமாறில்லை. தனிமையோய்—தனிப்பட்ட நீ ஒருவனாக இரண்டையும் எங்ஙனம் நிர்வகிப்பாய். ஒன்றையும் சரிவரச்செய்ய இயலாமல் தவிப்பாயன்றோ?

120. இராமபிரான் ஆற்றலுக்கும் உகந்ததன்று; நின் சீரிய குணத்திற்கும் இசைந்ததன்று என்று கூறுகின்றாள். அன்றியும் பிறிதொன்று உளது; அஃது என்னையெனின் இராமபிரானது வெற்றியன்றிப் பிறிதொன்றறியாத வெஞ்சிலை பழிப்புறும். வேறு இனி நன்றி என்— இராமபிரான் வீரத்திற்கு ஒரு குறைவும் வாராதபடி ஒன்றைச் செய்வதைவிட, நீ அவனுக்கு ஆற்றத்தகும் அடிமைத்திறம் வேறு யாதுளது? என்னைக்கொண்டு சேர்ப்பதைவிட அவன் வீரப்புகழைப் பாதுகாப்பதே பெரிய உதவி. (மேலும்) பதம் வஞ்சித்த நாய்களில் நின்ற வஞ்சனை—பதமான உணவைக் களவாக எடுத்துச் செல்லும் கடைப்பட்ட நாய்களாகிய அரக்கரிடம் நிலைநின்ற வஞ்சனையை யாவரினும் செவ்வியோனாகிய நீ நினைக்கலாமோ? அரக்கர் வீரரில்லாத சமயம் என்னைக் களவாக எடுத்து வந்ததற்கும் இதற்கும் வேறுபாடின்றி யொழியுமன்றோ? ஆதலால் இராமபிரான் தூதனாகிய நீ இங்ஙனமெல்லாம் நினைத்தல் தகுதியோ?

121 கொண்ட போரினுங் கொற்றவன் விற்றொழில்
அண்ட ரேவரும் நோக்கவென் னாக்கையைக்
கண்ட போரரக் கன்விழி காகங்கள்
உண்ட போதன்றி யானுள னாவெனோ. 15

122 வெற்றி நாணுடை வில்லியர் விற்றொழில்
முற்ற நாணில் அரக்கியர் மூக்கொடும்
அற்ற நாணினர் ஆயின போதன்றிப்
பெற்ற நாணமும் பெற்றிய தாகுமோ. 16

123 பொற்பி றங்க லிலங்கை பொருந்தலர்
எற்பு மால்வரை யாகில தேயெனின்
இற்பி றப்புமொ ழுக்குமி ழுக்கமில்
கற்பும் யான்பிறர்க் கெங்ஙனங் காட்டுகேன். 17

124 அல்லன் மாக்கள் இலங்கைய தாகுமோ
எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவுமென்
சொல்லி னாற்சுடு வேனது தூயவன்
வில்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன். 18

---

121. தன்னுடைய நிலைமைக்கும் உரியதன்று என்று கூறுகின்றாள். அண்டர் ஏவரும்—தேவர்கள் எல்லோரும். உளனாவெனோ—உயிரோடுள்ள வளாவேனோ? இராமபிரானாற் கொல்லப்பட்டு அரக்கன் விழியைக் காகங்கள் உண்டபொழுதே யானுளனாவேன்; அதுவரை நடைப்பிணம்.

122. வெற்றி நாணுடை வில்லியர்—இராம லக்குமணர். வில் தொழில் முற்ற—வில்லின் வீரச்செயல் படிப்படியே நிறைவேற. நாணமில்லாத அரக்கியர் சூர்ப்பநகையைப் போல மூக்கறுபட்டு மங்கல நாணையும் இழந்த பொழுதே எனது நாணமும் நிலைபெறும்; அதுவரை என் நாணம் நிறம்பெறாது.

123. பொன் பிறங்கல் இலங்கை—பொன்மயமான மலையிலுள்ள இலங்கை நகர். அரக்கர் எலும்பினாலாகிய மலை மயமாக ஆகவில்லையென்றால், இப்பொன் மலை என்பு மலையாக மாறவேண்டும்; அங்ஙனம் மாறாவிடின் என் உயர் குடிப்பிறப்பும், ஒழுக்கமும், இழுக்கமில் கற்பும் இருந்தும் இல்லாததற்கு ஒப்பாவன.

124. அல்லல் மாக்களது இலங்கை ஆகுமோ—துன்பம் விளைக்கின்ற மாக்களையுடைய இலங்கை நிற்கலாற்றுமோ? வீரன் சுடுசரம் போன்ற என்னுடைய சொல்லுக்கு முன் அழியாமல் நிற்குமோ? நில்லாது. மாசு—குற்றம். வீசினேன்—அப்படி அழிக்கும் எண்ணத்தை முற்றாக ஒழித்துவிட்டேன்.

125 வேறும் உண்டுரை கேளது மெய்ம்மையோய்
ஏறு சேவகன் மேனியல் லாலிடை
ஆறும் ஐம்பொறி நின்னையும் ஆணெனக்
கூறும் இவ்வுருத் தீண்டுதல் கூடுமோ. 19

126 தீண்டு வானெனின் இத்தனை சேண்பகல்
ஈண்டு மோவுயிர் மெய்யின் இமைப்பின்முன்
மாண்டு தீர்வெனென் றேநிலம் வன்மையாற்
கீண்டு கொண்டெழுந் தேகினன் கீழ்மையான். 20

127 மேவு சிந்தையின் மாதரை மெய்தொடின்
தேவு வன்தலை சிந்துக தீதெனப்
பூவின் வந்த புராதன னேபுகல்
சாவ முண்டென தாருயிர் தந்ததால். 21

128 அன்ன சாவம் உளதென ஆண்மையான்
மின்னும் மௌலியன் மெய்ம்மையன் வீடணன்

---

125. ஏறு சேவகன்-வரவர வலிமை மிகுகின்ற வீரத்தையுடைய இராமபிரான். இடை—இடையிட்டு. ஆறும்--அடங்கிய. ஆணெனக்கூறும் நின்னையும். இவ்வுரு—இச்சரீரம். தீண்டுதல் கூடுமோ—தீண்டுதல் சாத்தியமோ?

126. இதுவரை அனுமன் கூற்றிற்கு விடை கூறினாள். இனி அவன் மனத்திலுள்ள இடரும் சங்கையும் நீங்கும்பொருட்டுச் சில கூறுகின்றாள்.

சேண் பகல்—நீண்ட காலம். மெய்யின் உயிர் ஈண்டுமோ—என்னுடைய சரீரத்திலே உயிர் தரித்து நிற்குமோ? ஒரு நொடியில் நானிறந்துபடுவேன் என்று எண்ணியே, நிலத்தொடு தன் வலிமையாற் பெயர்த்துக்கொண்டெழுந்தனன் அக்கீழ்மையான்.

127. மேவு சிந்தை இல் மாதர்—தான் விரும்பிய, ஆனால் தன்னை விரும்பாத பெண்கள். மெய்—சரீரம். தேவு வன்தலை—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வலிய தலை; அறுக்க அறுக்க முளைக்கும் தலை. தீது சிந்துக என—அக்குற்றத்தினால் பெயர்ந்தும் முளைக்காதபடி சிதறுக என்று. பூவின் வந்த புராதனன்—மலரோன். சாபம் உண்டு; அந்தச்சாபமே என்னுயிர் தரிக்கச் செய்தது. ஆல்—அசை.

128. மின்னும் மௌலியன் வீடணன்—பிராட்டியின் அகக்கண்ணுக்கு விபீடணன் தோன்றியபடி இது. இராமபிரான் ‘என்னிலங்கு நாமத்தளவும்

கன்னி என்வயின் வைத்த கருணையாள்
சொன்ன துண்டு துணுக்க மகற்றுவாள். 22

129 ஆய துண்மையி னானும் அதன்றெனின்
மாய்வென் மன்ற அறம்வழு வாதென்றும்
நாய கன்வலி எண்ணியும் நானுடைத்
தூய்மை காட்டவும் இத்துணை தாங்கினேன். 23

130 ஆண்டு நின்றும் அரக்கன் அகழ்ந்துகொண்டு
ஈண்டு வைத்தது இளவல் இயற்றிய
நீண்ட சாலை யொடுநிலை நின்றது
காண்டி ஐயநின் மெய்யுணர் கண்களால். 24

131 தீர்வி லேனிதொ ருபக லுஞ்சிலை
வீரன் மேனியை மானுமிவ் வீங்குநீர்
நார நாண்மலர்ப் பொய்கையை நண்ணுவேன்
சோரும் ஆருயிர் காக்குந் துணிவினால். 25

அரசு' என்று கூறுதற்கு முன்னமேயே அவன் வேரியங்கமலை நோக்கம் பெற்றுவிட்டான். கன்னி—மகள். சொன்னதுண்டு; ஏன் எனில் துணுக்கம் அகற்றும்பொருட்டு.

129. *அது அன்று எனின் மாய்வென் மன்ற—இடைப்பிறவால்; மன்ற —தேற்றப்பொருள். ஆயது உண்மையினானும்—அப்படிப்பட்ட சாபம் ஒன்று உள்ளபடியினாலும்—அப்படி யொன்றில்லையெனின் நிச்சயம் இறந்திருப்பேன் —அறம் பிழையாது என்ற உறுதியான நம்பிக்கையினாலும், நாயகன் வலிமை அரக்கர் வலிமையை அழிக்குமென்றெண்ணியும், அதனால் என் தூய்மையைக் காட்டலாம் என நம்பியும் இவ்வளவு காலமும் உயிர் தரித்திருந்தேன்.*

130. *சாலை — பன்னசாலை. வைத்தது நிலை நின்றது. அதனை நீ காண்டி.*

131. *தீர்விலேன்—இவ்விடத்தை விட்டு நீங்கேன். ஒரு பகலும்—ஒரு பொழுதும், மானும்—ஒக்கின்ற. வீங்கு நீர் நாரம்—வீங்குகின்ற நீர்மையை யுடைய தண்ணீர்: பொய்கையிலுள்ள தாமரையில் இராமபிரான் மேனியையும் நாண் மலர் கைகால் முதலிய உறுப்புக்களையும் ஒக்கும். நண்ணுவேன்— அடைவேன். அவனுக்குப் போலியான பொய்கையைக் கண்டாவது பிரிவினாலே தளர்கின்ற உயிரைக் காக்கலாம் என்னும் துணிவினால்.*

132 ஆத லானது காரிய மன்றைய
வேத நாயகன் பாலினி மீண்டனை
போதல் காரியம் என்றனள் பூவையக்
கோதி லானும் இனையன கூறினான். 26

133 நன்று நன்றிவ் வுலகுடை நாயகன்
தன்று ணைப்பெருந் தேவி தவத்தொழில்
என்று சிந்தை களித்துவந் தேத்தினான்
நின்ற சங்கை இடரொடு நீங்கினான். 27

134 இருளும் ஞாலம் இராவண னாலிது
தெருளும் நீஇனிச் சில்பகல் தங்குறின்
மருளும் மன்னவற் கியான்சொலும் வாசகம்
அருளு வாயென் றடியின் இறைஞ்சினான். 28

135 இன்னும் ஈண்டொரு திங்கள் இருப்பல்யான்
நின்னை நோக்கிப் பகர்ந்தது நீதியோய்

---

132. அது—என் கட்டளையினால் நீ என்னைக் கொண்டு செல்வது. மீண்டனை—மீண்டு. பூவை—கிளிபோல்பவளாகிய பிராட்டி. கோதிலான்—அனுமன்.

133. நன்று நன்று—உவகை மேலீட்டாற் கூறியது. உலகுடை நாயகனுக்கு ஏற்ற துணையாக உள்ள பெருமை பொருந்திய தேவி. தவத்தொழில்—இராமபிரான் வரும் வரையில் பொறையிருந்தாற்றுந் தவத்தொழில். களித்து உவந்து—அவள் உயிருக்கும் பெருமைக்கும் ஆபத்தில்லை யென்றமையால் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு. ஏத்தினான்—துதித்தான். சங்கை—தன்னுயிரைத் தானே மாய்த்துக் கொள்வாளோ என்னும் ஐயம். இடர்—அரக்கன் தீண்டுதலால் உயிர்விட நேருமோ என்ற துன்பம்.

134. ஞாலம் இராவணனால் இருளும்—இவ்வுலகம் முழுவதும் இராவணன் செயலாற் பாழ்பட்டுவிடும்: அதாவது நீ உனது உயிரைப் பாதுகாவாவிடின், இராவணன் மீதெழுங் கோபத்தினால் உலகம் முழுவதுமே இராமனம்பால் அழிந்துவிடும். இது தெருளும் நீ—இதனைத் தெளிவாக அறிந்த நீ. இனி சில் பகல் தங்குறின்—இன்னுஞ் சில நாள் இங்கே தங்குவதாகத் தீர்மானித்தால். மருளும் மன்னவற்கு—உன்னைப்பிரிந்து மயங்கும் நிலையிலுள்ள அவ்விராமபிரானுக்கு. யான் சொல்லவேண்டிய செய்தியைக் கூறியருளுவாயாக என்று வணங்கினான்.

135. அனுமனிடம் பேசியபொழுது இராவணன், காவலரக்கியர் முதலியோரால் நேர்ந்த கொடுமைகளைச் சுட்டிய பிராட்டி, இப்பொழுது, அப்பேச்சின் தொடர்பால் பழைய துன்பம் நினைவில் எழ, அதனையடுத்து அனுமன்

பின்னை ஆவி பிடிக்கின்றி லேனந்த
மன்ன னாணை இதனை மனக்கொள்நீ. 29

136 ஆரந் தாழ்திரு மார்பற் கமைந்ததோர்
தாரந் தான்அல ளேனுந் தயாவெனும்
ஈரந் தானகத் தில்லனென் றாலுந்தன்
வீரங் காத்தலை வேண்டென்று வேண்டுவாய். 30

137 ஏத்தும் வென்றி இளையவற்கு ஈதொரு
வார்த்தை கூறுதி மன்னரு ளாலெனைக்
காத்தி ருந்தவற் கேகட னென்றிடை
கோத்த வெஞ்சிறை வீடென்று கூறுவாய். 31

வெளிப்பாட்டினால் தடையுற்ற தற்கொலை செய்யும் வேகமும் தலையெடுப்ப, சோகம் மிகுந்த பேச்சுப் பேசுகின்றாள்.

இச்செய்யுளில் இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குமேல் உயிர்தரித்தல் இயலுவ தன்று என்று கூறுகின்றாள்.

இன்னும்—இவ்வளவு காலமும் உறாத துயரம் அனுபவித்தேன்; இதற்கு மேலும். ஒரு திங்கள்—ஒரு திங்கள் எல்லை வரையிலுமே. இருப்பல் யான்—அரும்பாடுபட்டு உயிரோடு இருப்பேன் யான். நீதியோய்—நடுவு நிலைமை திறம்பாத உனக்கு யான் கூறுவது உண்மையென்பது விளங்கும். பின்னை—ஒரு திங்கள் கடந்த பின்பு. ஆவி பிடிக்கின்றிலேன்—கட்புலனாகாத ஆவி போன்று மேலேபறந்து செல்லத் துடிக்கின்ற உயிரை என் ஆற்றல் கொண்டு இது காலம் வரையில் மறித்து நிறுத்தியதுபோன்று, தடுத்துவைக்கும் வலி மையில்லேன்; நான் முயன்றாலும் மெல்லிய உயிர் நில்லாது. தன் மன உறு தியைப் புலப்படுத்த இராமபிரான் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றாள். இது அனுமனை நோக்கிக் கூறியது.

136. இது இராமபிரானுக்குக் கூறும் செய்தி. அக்கால எல்லைக்குள் என் பொருட்டு வாராவிடினும் தன் வீரங்காக்கும் பொருட்டு வரும்படி வேண்டுக என்கின்றாள்.

ஆரந்தாழ்.........அலளேனும்—'இற்புகத்தக்கலை' என்று என்னைத் தீண் டாது கழிப்பினும்; தயாவெனும்.........என்றாலும்—என் பிழை பொறாது ஒறுக்கினும்: தன் வீரங் காத்தலை வேண்டு—என்னை மீட்க வாராவிடினும், தன்னை மீட்கும் பொருட்டு வரும்படி வேண்டுதி. வேண்டு—விரும்புவாயாக.

137. இது இலக்குவற்குக் கூறும் செய்தி. மன்—இராமபிரான். அருள்—கட்டளை. என்று—அசை. இடை கோத்த வெம் சிறை—தான் பன்ன சாலையிற் காத்திருந்தபொழுது இடையிட்டு நேர்ந்த கொடிய சிறை. சிறை வீடு—சிறையினின்றும் விடுவித்தல்.

138 திங்கள் ஒன்றிலென் செய்தவந் தீர்ந்ததால்
இங்கு வந்தில னேயெனின் யாணர்நீர்க்
கங்கை யாற்றங் கரைஅடி யேற்குத்தன்
செங்கை யாற்கடன் செய்கென்று செப்புவாய். 32

139 சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும் சீதையாண்டு
இறக்கின் றுள்தொழு தாளெனும் இன்னசொல்
அறத்தின் நாயகன் பாலரு ளின்மையால்
மறக்கு மாயினும் நீமற வேல்ஐயா. 33

140 வந்தெ னைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த இப்பிற விக்கிரு மாதரைச்

---

138. அவ்வொரு மாத எல்லைக்குள் ஈண்டு வாராவிடின் பின்பு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை இராமபிரானிடம் கூறும்படி சொல்லுகின்றாள்.

தீர்ந்தது—நிச்சயம் முடிவடையும்; கால வழுவமைதி. ஒரு திங்கள் எல்லையில் போகின்ற உயிரைத் தடுத்து நிறுத்தலாகிய என்செய் தவம் முடிவடைவது திண்ணம்; வருவதானால் அக்காலவெல்லைக்குள் இங்கு வந்துவிடவேண்டும். (அப்படி) இங்கு வந்திலனே எனில்—இங்கு வந்திலனேயானால் பின்பு இங்கு வரத்தேவையில்லை: அங்குச் செல்க: எங்கே எனின்:— யாணர் நீர்க் கங்கையாற்றங்கரை—புதிய நீர் எப்பொழுதும் ஒடுகின்ற கங்கையாற்றங்கரை: பழைய கும்பி நாற்றம் மிக்க கடலைத்தாண்டி வரவேண்டியதில்லை: கங்கை ஆற்றின் கரையளவில் செல்ல அமையும்: அக்கரையிலே செய்வது யாது எனின் அடியேற்குத் தன் செங்கையாற் கடன் செய்க—மனைவி யென்று என்னை மீட்கும் பொருட்டு, கைசிவக்கும்படி விற்பிடித்துப் போர்செய்யவும் வேண்டா; அடிமை என்ற முறையில் இயல்பாகவே சிவந்த தன் அழகிய கைகளால் நீர்க்கடன் முதலியன செய்தருளுக; என்று கூறுவாய்.

139. கங்கையாற்றங்கரை என்றதும் மனம் அங்கே சென்றது; ஒருமாத எல்லை தவறியதால், தான் இறந்துபடுவதாகவும், கங்கைக் கரையில் யாவருந் திரண்டிருப்பதாகவும் கற்பனை செய்தவள், அந்நிலையில் தன் மாமியர்க்குஞ் சொல்லுஞ் செய்தி இன்னதெனக் கூறுகின்றாள்.

இறக்கின்றுள்—ஒருமாதம் முடியும் கால எல்லையிற் கூறுஞ் சொல். அறத்தின் நாயகன்பால்—இராமபிரானிடத்து. அவனிடம் அருளில்லாமையால் மறந்தாலும் என் நிலைமையைக் கண்ணுற் கண்ட நீ மறவாதே.

140. இதுவும் அடுத்த கவியும் நீர்க்கடன் முதலியன நிறைவேறிய பின் தனியே சோகத்துடனிருக்கும் இராமபிரானிடம் கூறும் செய்தி இன்னவெனக் கூறும்.

சிந்தை யாலுந்தொ டேனென்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய். 34

141 ஈண்டு நானிருந் தின்னுயிர் மாயினும்
மீண்டு வந்துபி றந்துதன் மேனியைத்
தீண்ட லாவதோர் தீவினை தீர்வரம்
வேண்டி னுள்தொழு தென்று விளம்புவாய். 35

142 அரசு வீற்றிருந் தாளவும் ஆய்மணிப்
புரசை யானையில் வீதியிற் போகவும்
விரசு கோலங்கள் காண விதியிலேன்
உரைசெய் தென்னைஎன் ஊழ்வினை உன்னுவேன். 36

143 தன்னை நோக்கி உலகந் தளர்தற்கும்
அன்னை நோய்க்கும் பரதனங் காற்றுறும்
இன்னல் நோய்க்குமங் கேகுவ தன்றியே
என்னை நோக்கிஇங்கு எங்ஙனம் எய்துமோ. 37

வைகல்—தினம். தொடேன்—சிறிதும் நினையேன். திருச்செவி சாற்று வாய்—தனிமையில் விண்ணப்பஞ் செய்.

141. தீவினை தீர் வரம்—இப்பிறவியிற் பிரிந்ததுபோலப் பிரிதற்குக் காரணமான தீவினையினின்றும் நீங்கும் வரம். இன்னுயிர் மாயினும் என்ற உம்மையால் இம்மையிலேயே அடையும் நம்பிக்கையை முற்றும் கைவிட்டி லள் என்பது விளங்கும்.

142. துன்ப மிகுதியினுல் உயிர்விடும் எண்ணத்தை இராமபிரானிடம் உள்ள அன்பு சிறிது அசைக்க, முடிபுனைவு முதலிய காட்சிகளைக் காணுமலே உயிர்விட நேருகின்றமையைக் குறித்து ஏங்குகின்ருள்.

புரசை—கழுத்திற் கட்டும் கயிறு. விரசு கோலம்—அப்பொழுதைக்கப் பொழுது செய்யும் அலங்காரங்கள். என் ஊழ்வினை உன்னுவேன்—பிறர்மீது குறை கூறுவதில் பயனில்லை. என்னுடைய ஊழ்வினையை நினைந்து வருந்து வதைத் தவிர வேறு செயற்பாலது ஒன்றில்லை.

143. 'அறையிருங் கழலவன் காணுமாசை', சிறிது வலியுற, அந்த ஆசை நிறைவேறுமோ அன்றி உயிர் துறக்கும் ஊழ்வினைதான் பலிக்குமோ என்ற போராட்டம் நிகழ, ஆராய்ச்சியின் முடிவில் இராமபிரான் வர விரும்பி னுலும் நிலைமைகள் இடங்கொடா என்று சொல்லி ஏங்குகின்ருள்.

பரதன் அங்கு ஆற்றுறும் இன்னல் நோய்—தான் இங்கே சில திங்கள் அனுபவித்ததுபோன்று பல ஆண்டுகளாகப் பரதன் அயோத்தியில் அனுப விக்கும் துன்பமயமான மனப்பிணி.

வேறு

144 எந்தையாய் முதலிய கிளைஞர் யார்க்குமென்
வந்தனை விளம்புதி கவியின் மன்னனைச்
சுந்தரத் தோளனைத் தொடர்ந்து காத்துப்போய்
அந்தமில் நெடுநகர்க் கரசனுக் கென்பாய். 38

---

144. ஈற்றில் இறத்தலே நிகழக்கூடியது என்று முடிவுகட்டி, அந்நிலைமைக்குத் தன் மனத்தை திடப்படுத்திக்கொண்டு, தன் உறவினருக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும், செய்திசொல்லியனுப்புகின்றாள். ஏற்றவாறு சந்தமும்மாறுகின்றது.

அந்தம் இல் நெடு நகர்—அழிவில்லாத பெரிய நகரம். தொடர்ந்து காத்துப்போய் அரசனுக்கு என்பாய்.

50. அனுமன் அரக்கர் கோனிடம் தூதுரைத்தமை.

பிராட்டியிடம் விடைபெற்று மீண்ட அனுமன் கடிகாவினையழித்து, தன்னோடு பொரவந்த கிங்கரர், சம்புமாலி, பஞ்சசேனாபதிகள், இராவணன் மகன் அக்கன் முதலியோரை உடன் வந்த படைகளுடன் கொன்று களைந்து, ஈற்றில் மேகநாதன் விட்ட மலரோன் படையினாற் பிணிப்புண்டு, இராவணன் இருந்த அவையினை அடைந்தான். பெருமிதத்துடன் கொலுவீற்றிருந்த அரக்கர் வேந்தனைக் கண்டதும் அவன் கடுஞ்சினங் கொண்டனன்; எனினும் பிராட்டி கூறியவற்றை நினைந்து தூதனுந்தன்மையே ஏற்றது என்றெண்ணி அரக்கனிருக்குமிடம் எய்துதலும் இந்திரசித்து அவனை இன்னானென இராவணனுக்கு உரைத்தனன். துக்கத்தினாலும் அவமானத்தினாலும் சாம்புகின்ற அரக்கன் அனுமனைக் கனற்பொறி சூழ நோக்கி வினவலானான். அவன் வினவியதுமுதல் விபீடணன் தலையிடும் வரையில் இருவருக்குமிடையே நிகழ்ந்தபேச்சு இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

திசையானைகளை மருப்பொடித்து, கயிலையைப் பெயர்த்தெடுத்து, தேவர்களையெல்லாம் அடிமைப்படுத்தி, தோல்வி என்பதறியாப் பெரும்புகழ்படைத்த இராவணன், அனுமன் செய்த வீரச்செயலால் தனக்குற்ற பெரும் பழியை நினைந்து மனம்

மாழ்கியவன், அனுமனைக் கண்டதும் கடுஞ்சினங் கொண்டு 'நீ யார்? வந்த காரியம் யாது?' என்று வினவினன். அவன் மனதிலுள்ள கொந்தளிப்பினால், ஒரு வினவைப் பலப்பலவாகப் பல்க வினவினன், அவற்றிற்கெல்லாம் மாருதி சுருக்கமாக ஒரு சொல்லில் 'சொல்லிய அனைவருமல்லன்' என்று விடையிறுத்து, தான் இராமபிரானடிமை என்று கூறி, அப்பிரானது பெருமையை உரைக்குமாற்றால் அரக்கன் வலியும் வரங்களும் அவன் அம்பின் முன் இற்றொழியும் என்பதையுமுணர்த்தினன். அவற்றையெல்லாம் கேட்கவிரும்பாத அரக்கன் வாலி மகன் அங்கதன் ஏவலால் தேவியைத் தேடிவந்தமை கூறக்கேட்டதும் வாலியைப் பற்றி விசாரிக்கலானான். அன்னவன் மனநிலையையறிந்த மாருதி முன்னம் இராவணன் வாலியினாற் பிணிப்புண்டதை ஞாபகப் படுத்தி, 'வாலி மீளான்; அவன் வாலும் போயிற்று' என்று உளையக் கூறினன். பின்பு அரக்கன் இராமபிரான் வாலியைக் கொன்ற காரணம் முதலியன பற்றி உசாவி, தூதுவந்த தன்மையையும் வினவினன். அனுமன் சுக்கிரீவன் கூறியதாகச்சில நன்மதி கூறித் தேவியை விடுவித்து உயிர்தப்பி வாழும்படி கூறினன். தன் பிழையைச்சுட்டி, பகைவர் வலிமையைப்பற்றிக் கூறுதலைக் கேட்கப் பொறாத அரக்கன் மறுபடியுங் கடுஞ்சினங் கொண்டு, 'தூது வந்த நீ அரக்கரைக் கொன்றதென்?' என்று வினவ, மாருதி அதற்குக் கூறிய விடையினாற் பின்னும் மன முளைந்து, சினம் விஞ்ச, 'கொன்மின்' என்று கட்டளையிட, கொல்பவரும் அனுமனை நெருங்கினர். அந்நிலையில் விபீடணன் அவரைத்தடுத்து நிறுத்தி இராவணற்குச் சில நன்மதி கூறலாயினன். இவ்வாலாற்றில் அனுமனது பேச்சு வல்லமையும், இராவணனது துக்கம், கோபம், கலக்கம் முதலிய விரவிய மன நிலையும் விளங்கும்படி ஆசிரியர் கூறுந்திறன் நுணுகியுறியற் பாலது.

மேலும் அனுமன், இராமபிரான் பெருமையைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள்கள் அப்பிரானது அவதாரத்தின் இயல்பைப் பற்றிக் கம்பர் கருத்தை ஆராய்தற்குத் துணையாகும். இந்நூலில் வேறு இடங்களில் வரும் இவைபோன்ற செய்யுள்களோடு இசைவித்து ஆராய்ந்து ஆசிரியர் கருத்தை உய்த்துணரலாம்.

[தெ. ப:—பிணி வீட்டு படலம்:— 68—90; 92, 95, 96, 102, 103, 105—110.]

145 நோக்கிய கட்பொறி நுவன்ற வாய்களில்
தூக்கிய பொறியொடு மயிர்சு றுக்கொளத்
தாக்கிய உயிர்ப்பொடுந் தவழ வெம்புகை
வீக்கினன் அவனுடல் விசித்த பாம்பினே. 1

146 அன்னவோர் வெகுளியன் அமர ராதியர்
துன்னிய துன்னலர்த் துணுக்கஞ் சுற்றுற
என்னிவண் வரவுநீ யாரை என்றவன்
தன்மையை வினாயினன் கூற்றின் தன்மையான். 2

147 நேமியோ குலிசியோ நெடுங்க ணிச்சியோ
தாமரைக் கிழவனே தறுகட் பஃறலைப்
பூமிதாங் கொருவனே பொருது முற்றுற
நாமமும் உருவமுங் கரந்து நண்ணினாய். 3

148 நின்றிசைத் துயிர்கவர் நீலக் காலனே
குன்றிசைத் தயிலுற எறிந்த கொற்றனே

---

145. கண் பொறி—கண்களினின்றும் வெளிப்பட்ட தீப்பொறி. பேசிய வாய்களினின்றும் புறப்பட்டு மேலே எழுந்த பொறிகளோடு. மயிர் சுறுக் கொள—அனுமன் உடம்பிலுள்ள உரோமங்கள் தீப்பற்றும்படி; தாக்கிய உயிர்ப்பொடும்—அங்ஙனம் தாக்குவதுபோன்று வலியுடன் சென்ற பெருமூச் சுடன்: வெம்புகை தவழ—பற்றிய நெருப்பின்மீது வெம்மையாகிய புகை தவழ்வது போன்று மேலெழும்படி; வீக்கினன்—அனுமனை இறுகக் கட்டி னான்; அதாவது அவ்வளவு கோபக்கனலோடு நோக்கினான். எதைப்போல எனின்:- அவனுடலை இந்திரசித்து ஏவிய நாகபாசம் இறுகப்பிணித்தது போல.

கட்பொறி, வாய்களில் தூக்கிய பொறியொடு மயிர் சுறுக்கொளும்படி தாக்கிய உயிர்ப்பு; அவ்வுயிர்ப்பு வெம்புகை தவழ (அனுமனை) வீக்கினன்.

146. துன்னிய துன்னலர்—நெருங்கியிருந்த பகைவர். தேவர்கள் முத லிய பகைவரை அச்சம் சூழும்படி அனுமனை வினவினான். துணுக்கம்-அச்சம். யாரை–ஐ, சாரியை. என்று அவன் தன்மையை வினவினான். தன்மை-இயல்பு. கூற்றின் தன்மையான்—நோக்கிய பொழுதைய வெகுளி விஞ்சி, வினையவழிக் கூற்றுவன் போலத் தோன்றினான்.

147. இது முதல் மூன்று கவிகள் 'நீ யார்' என்பதன் விரி.

நேமியோ—சக்கரப் படையை யுடைய திருமாலோ? குலிசியோ—வச்சிரப் படையினனாகிய இந்திரனோ? நெடும் கணிச்சியோ—நீண்டதாகிய சூலப் படையை யுடைய சிவபிரானோ? தாமரைக் கிழவனோ—மலரவனோ? தறுகண் —அஞ்சாமை; பல் தலை—பஃறலை. பொருது முற்றுற—போர் செய்து அழி யும்படி. நாமம்—பெயர். கரந்து—மறைத்து.

148. இசைத்து—பாசத்தாற் கட்டி. நீலக்காலன்—கரிய நிறமுள்ள யம தூதன். குன்று இசைத்து அயில் உற எரிந்த கொற்றனே—கிரௌஞ்ச மலையிற் பட்டு வேற்படை உருவிப் புகும்படி வீசிய வெற்றியையுடைய முருக

தென்றிசைக் கிழவனோ திசைநின் றாட்சியர்
என்றிசைக் கின்றவர் யாருள் யாவன் நீ. 4

149 அந்தணர் வேள்வியின் ஆக்கி ஆணையின்
வந்துற விடுத்ததோர் வயவெம் பூதமோ
முந்தொரு மலருளோன் இலங்கை முற்றுறச்
சிந்தெனத் திருத்திய தறுகண் தெய்வமோ. 5

150 ஆரை நீ யென்னையிங் கெய்து காரணம்
ஆருனை விடுத்தவர் அறிய ஆணையால்
சோர்விலை சொல்லுதி என்னச் சொல்லினான்
வேரொடும் அமரர்தம் புகழ்வி ழுங்கினான். 6

151 சொல்லிய அனைவரும் அல்லன் சொன்னவப்
புல்லிய வலியினோர் ஏவல் பூண்டிலேன்
அல்லியங் கமலமே யனைய செங்கணான்
வில்லிதன் தூதன்யான் இலங்கை மேயினேன். 7

152 அனையவன் யாரென அறிதி யாதியேன்
முனைவரும் அமரரும் மூவர் தேவரும்

வேளோ? தெற்குத் திசைக்கு இறைவனாகிய யமதர்ம ராசனோ? திசை நின்று ஆட்சியர்—ஏனைத்திசைகளில் நின்று ஆள்பவர். யாருள் யாவன் நீ—என்று சொல்லப்பட்டவர் எல்லாருள்ளும் யாவன் நீ?

149. வேள்வியின்—யாகத்தினின்று. ஆக்கி—தோற்றுவித்து. ஆணையின்—மந்திர வல்லமையினால். முந்து ஒரு மலருளோன்—முன்பு இருந்த ஒரு பிரமன். சிந்து என—அழிப்பாய் என. திருத்திய—புதிதாகச் செய்தனுப்பிய. அஞ்சாமையை யுடைய தெய்வமோ?

150. இச்செய்யுள் 'என் இவண் வரவு' என்பதன் விரி.

ஆரை நீ—முந்திய செய்யுள்களிற் கூறியதைத் தொகுத்து மறுபடியும் வினவுகின்றான்: இராவணன் மனக்கொதிப்பு இருந்தபடி. அறியச்சொல்லுதி; ஆணையாற் சொல்லுதி; சோர்விலை சொல்லுதி. ஆணை—என் கட்டளை. சோர் விலை—ஒன்றையும் தவறவிடாமல். முன்பு அமரர் புகழ் விழுங்கினான்; இப்பொழுது அவன் புகழ் அனுமனால் விழுங்கப்பட்டது; அதை நினைந்து அவமானத்தாற் புழுங்கினான் என்பது குறிப்பு.

151. இது முதல் ஒன்பது செய்யுட்கள் அனுமன் கூறிய விடை.

சொல்லிய அனைவருமல்லன்—இராவணன் கேட்ட பதினொரு வினாக்களுக்குச் சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமன் கூறிய ஒரு சொல்விடை. அல்லி—அகவிதழ். வில்லி—வில் வீரன். மேயினேன்—வந்தேன்.

152. முனைவர் — முனிவர். எவ்வளவு மேம்பட்டவர் எத்தனைபேர் உண்டோ அவர்கள் அத்தனைபேரும். யாவையும்—மற்றும் உயிர்களும். மனத்தினாலும் செய்துமுடிக்கலாம் என்று நினைத்தற்கும் அரிய பெருஞ்செயல்களை,

எனையவர் எனையவர் யாவர் யாவையும்
நினைவரும் இருவினை முடிக்க நின்றுளோன். 8

வேறு

153 ஈட்டிய வலியும் மேனாள் இயற்றிய தவமும் யாணர்க்
கூட்டிய படையுந் தேவர் கொடுத்தநல் வரமுங் கொட்பும்
தீட்டிய பிறவும் எய்தித் திருத்திய வாழ்வு மெல்லாம்
நீட்டிய பகழி யொன்றான் முதலொடு நீக்க நின்றான். 9

154 தேவரும் பிறரு மல்லன் திசைக்களி றல்லன் திக்கிற்
காவல ரல்லன் ஈசன் கயிலையங் கிரியுமல்லன்
மூவரு மல்லன் மற்றை முனிவரு மல்லன் எல்லைப்
பூவல யத்தை யாண்ட புரவலன் புதல்வன் போலாம். 10

155 போதமும் பொருந்து கேள்விப் புரையறு பயனும் பொய்தீர்
மாதவஞ் சார்ந்த தீரா வரங்களும் மற்றும் முற்றும்
யாதவன் நினைந்தான் அன்ன பயத்தன ஏது வேண்டின்
வேதமும் அறனுஞ் சொல்லும் மெய்யற மூர்த்தி
வில்லோன். 11

156 காரணங் கேட்டி யாயிற் கடையிலா மறையின் கண்ணும்
ஆரணங் காட்ட மாட்டா அறிவினுக் கறிவு மன்னோன்
போரணங் கிடங்கர் கவ்வப் பொதுநின்ற முதலே என்ற
வாரணங் காக்க வந்தான் அமரரைக் காக்க வந்தான். 12

நிறைவேற்றுதற்கென்று உலகில் தோன்றிநின்றவன். அரக்கரை அழித்தற் கென்றே தோன்றினன் என்று குறிப்பாகக் கூறுகின்றான்.

153. ஈட்டிய வலி—அரிதின் வருந்திப் பெற்ற மிருக பலம். (ஆரணிய : 146.) யாணர்—புதிதாக. கொட்பு—ஏனைய சிறப்புக்கள். தீட்டிய பிறவும்—கல்லின்மேல் எழுத்துப்போல நிலையாகப் பெற்ற புகழ் முதலியனவெல்லாம். திருத்திய வாழ்வு—நுங்கள் மனங்கொண்டபடி புதுக்கணிப்புப் பெற்ற வாழ்வு நலன். எல்லாம்—எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர. நீட்டிய பகழி—புகாத இடமெல்லாஞ் செல்லும் அம்பு. (சுந்தர : 21.) முதலொடு—வேரோடு.

154 முன்பு உன்னால் வெல்லப்பட்டவரும் பங்கப்பட்டவரும் அல்லன். ஒரு அரசன் மகன். போல்—அசை.

155, போதம்—ஞானம். நூற் கேள்வியினாற் பெறும் குற்றமற்ற பயன். பொய்தீர் மாதவம்; அம்மாதவத்தாற் பெற்ற நீங்காத வரங்கள். இவைகளெல்லாம் அவன் நினைத்த அளவு பயனையே தருவன, காரணம் அவ் வில்லோன் வேதங்கூறும் மெய்யற மூர்த்தியாவான் (என்பதே.)

156. காரணம்—அத்தகையோன் இப்பொழுது அவதரித்த காரணம். கடை—முடிவு. ஆரணம் காட்டமாட்டா அறிவு—வேதத்தையுங் கடந்த அறிவு; அறிவினுக்கறிவு—அறிவினுக்கும் அப்பாற்பட்ட வாலறிவு; 'ஓங்கிய உணர்வு.' (சுந்தர : 181.) இப்படி நின்றவன். போர் அணங்கு இடங்கர்—போர்த் தொழில் புரிந்து வருத்தஞ் செய்கின்ற முதலை. வாரணம்—யானை; கஜேந்திரன். வாரணம் காக்க வந்தான்—எழுவாய்.

157 மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத் தாய
காலமுங் கணக்கும் நீத்த காரணன் கைவி லேந்திச்
சூலமுந் திகிரி சங்கும் கரகமுந் துறந்து தொல்லை
ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும்விட் டயோத்தி
வந்தான். 13

158 அறந்தலை நிறுத்தி வேதம் அருள்சுரந் தறைந்த நீதித்
திறந்தெரிந்து உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தித் தீயோர்
இறந்துக நூறித் தக்கோர் இடர்துடைத் தேக ஈண்டுப்
பிறந்தனன் தன்பொற் பாதம் ஏத்துவார் பிறப்ப றுப்பான். 14

159 அன்னவற் கடிமை செய்வேன் நாமமும் அனும னென்பேன்
நன்னுதல் தன்னைத் தேடி நாற்பெருந் திசையும் போந்த
மன்னரில் தென்பால் வந்த தானைக்கு மன்னன் வாலி
தன்மகன் அவன்தன் தூதன் வந்தனென் தனியேன்
என்றான். 15

160 என்றலும் இலங்கை வேந்தன் எயிற்றினம் எழிலி நாப்பண்
மின்றிரிந் தென்ன நக்கு வாலிசேய் விடுத்த தூத
வன்றிற லாய வாலி வலியன்கொல் அரசின் வாழ்க்கை
நன்றுகொல் என்ன லோடும் நாயகன் தூதன் நக்கான். 16

161 அஞ்சலை அரக்க பார்விட் டந்தர மடைந்தா னன்றே
வெஞ்சின வாலி மீளான் வாலும்போய் விளிந்த தன்றே
அஞ்சன மேனி யான்தன் அடுகணை யொன்றான் மாழ்கித்
துஞ்சினன் எங்கள் வேந்தன் சூரியன் தோன்ற லென்றான்.
17

---

157. மூலம்—ஆதி. ஈறு—முடிவு. காலம்—கால எல்லை. கணக்கு—ஆற்றல் முதலியவற்றின் அளவு. காரணன்—எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமாய் நின்றவன். (முதல் திருவந்தாதி : 98.)

158. தலை நிறுத்தி—நிலை நாட்டி. வேதம் கூறிய நெறியை உலகம் மேற் கொள்ளும்படி. நூறி—அழித்து. ஏக—பின்பு தன்னுடைச் சோதிக் கெழுந்தருள.

159. அன்னவற்கு—அத்தகையோனுக்கு. தென்பால் வந்த தானைக்குத் தலைவனாகிய வாலி மகன். இராமனுக்கு அடிமை; அங்கதன் தூதன்; தனியனாக வந்தேன்.

160. எயிற்றினம்—பல் வரிசைகள். எழிலி நாப்பண்—மேகங்களின் நடுவே. திரிதல்—உலாவுதல்.

161. அஞ்சலை—அஞ்சாதே. அந்தரம்—வானுலகம். அவனோடு அவன் வாலும் போய்விட்டது. அஞ்சனமேனியான்—இராமபிரான். மாழ்கி—வருந்தி. துஞ்சினன்—இறந்தான். (யுத்த: 109.) இப்பொழுது சூரியன் மகனாகிய சுக்கிரீவனே எங்களரசன்.

162 என்னுடை ஈட்டி னலவ் வாலியை எறும்வாய் அம்பால்
இன்னுயி ருண்ட திப்போதி யாண்டையான் இராம
னென்பான்
அன்னவன் தேவி தன்னை அங்கதன் நாட லுற்ற
தன்மையை உரைசெய் கென்னச் சமீரணன் தனயன்
சொல்வான். 18

163 தேவியை நாடி வந்த செங்கணற் கெங்கள் கோமான்
ஆவியொன் ருக நட்டான் அருந்துயர் துடைத்தி யென்ன
ஓவியர்க் கெழுத வொண்ணு உருவத்தன் உருமை யோடுங்
கோவியற் செல்வம் முன்னே கொடுத்து வாலியையுங்
கொன்ருன். 19

164 ஆயவன் தன்னே டாண்டுத் திங்களோர் நான்கும் வைகி
மேய வெஞ் சேனை சூழ வீற்றினி திருந்த வீரன்
போயினி நாடு மென்னப் போந்தனம் புகுந்த தீதென்று
ஏயவன் தூதன் சொன்னன் இராவணன் இதனைச்
சொன்னன். 20

165 உங்குலத் தலைவன் தன்னேடு ஒப்பிலா உயர்ச்சி யோனை
வெங்கொலை அம்பிற் கொன்ருற் காட்டொழின்
மேற்கொண் டீரேல்
எங்குலப் புறுநும் சீர்த்தி நும்மொடு மியைந்த தென்ருல்
மங்குலிற் பொலிந்த ஞாலம் மாதுமை யுடைந்து
மாதோ. 21

---

162. ஈட்டினல்—காரணத்தினல். எறும்வாய் அம்பு—வாலியின் மார்பையும் உருவவல்ல வலிமையான அம்பு. யாண்டையான்—எங்குளன்? நாடலுற்றது—தேடலுற்றது. சமீரணன் தனயன்—வாயு குமாரனை அனுமன்.

163. என்ன—என்று சுக்கிரீவன் இராமபிரானிடங் கூற. உருவத்தன்—இராமபிரான். (கிட்கிந்தா: 84.) உருமை—சுக்கிரீவன் மனைவி: வாலியினற் கவரப்பட்டவள். முன்னே கொடுத்து—முன்னமேயே கொடுப்பதாக வாக்களித்து.

164. ஆண்டு—அவ்விடத்தில். புகுந்தது ஈது—நடந்தது இது. ஏயவன்—ஏவி யனுப்பிய இராமபிரான்.

165. ஒப்பிலா உயர்ச்சியோனை—வாலியை. ஆள் தொழில்—அடிமைத் தொழில். சீர்த்தி—கீர்த்தி. எங்கு உலப்புறும்—எங்கே அழியப் போகின்றது; ஏளனமாகக் கூறுகின்ருன். நும்மோடு இயைந்தது என்ருல்—இத்தகைய அடிமைத் தொழில் வானரங்களாகிய உங்களுக்குப் பொருத்தமானது என்று கருதினல். மங்குல்—மேகம். மாதுமை—பெண் தன்மை. ஆண்மைக்குப் பதிலாக பெண்மையையே யுடையது. மாது, ஓ—அசைகள்.

166 தம்முனைக் கொல்வித் தன்னாற் கொன்றவர் கன்பு சான்ற
உம்மினத் தலைவன் ஏவ யாதெனக் குணர்த்த லுற்றது
எம்முனைத் தூது வந்தாய் இகல்புரி தன்மை என்னை
நும்மினைக் கொல்லாம் நெஞ்சம் அஞ்சலை நுவறி
என்றான்.. 22

வேறு

167 துணர்த்த தாரவன் சொல்லிய சொற்களைப்
புணர்த்து நோக்கிப் பொதுநின்ற நீதியை
உணர்த்தி னலது உறுமென உன்னருங்
குணத்தி னானும் இனையன கூறினன். 23

168 வறிது வீழ்த்தனை வாழ்க்கையை மன்னறஞ்
சிறிதும் நோக்கலை தீமை திருத்தினாய்
இறுதி யுற்றுள தாயினும் இன்னுமோர்
உறுதி கேட்டி உயிர்நெடி தோம்புவாய். 24

169 தீமை நன்மையைத் தீர்த்தலொல் லாதெனும்
வாய்மை நீக்கினை மாதவத் தால்வந்த
தூய்மை தூயவள் தன்வயின் தோன்றிய
நோய்மை யால்துடைக் கின்றனை நோக்கலாய். 25

170 திறந்தி றம்பிய காமச் செருக்கினால்
மறந்து தத்தம் மதியின் மயங்கினர்
இறந்தி றந்திழிந் தேறுவ தேயலால்
அறந்தி றம்பினர் ஆருள ராயினர். 26

---

166. அன்னான் கொன்றவற்கு. எம்முனை—எமக்கு முன்பாக. இகல்—போர். நுவறி—சொல்லுதி.

167. துணர்—பூங்கொத்து; அவற்றாலாகிய மாலையினை யணிந்தவன்; இராவணன். புணர்த்து நோக்கி—இசைவித்து ஆராய்ந்து. உறும்-பயன்படும்.

168. வறிது வீழ்த்தனை—வீணாகக் கழித்தனை; வீழ் நாளாக்கினை. மன் அறம்—அரசர்க்குரிய அறம். தீமைபைப் புதுப்புது வழிகளிற் செய்தாய். உனக்கு அழிவு நெருங்கியுள்ளது. ஆயினும்—இனிமேலாயினும் ஓர் உறுதி மொழியைக் கேட்பாய்; அப்படிக் கேட்டு ஒழுகினால் நெடுங்காலம் வாழ்வாய்; இன்றேல் அழிவு நிச்சயம்.

169. தீர்த்தல்—வெல்லுதல். ஒல்லாது—நடைபெறாது. வாய்மை—மெய்ம் மொழி. நீக்கினை—முற்றாகப் புறக்கணித்துவிட்டாய். பெரிய தவஞ் செய்துபெற்ற தூய்மையை. தூயவள்—சீதாபிராட்டி; அவள் பொருட்டாக வந்த நோயினால். துடைக்கின்றனை—எச்சமின்றி முற்றாகக் களைகின்றாய், நோக்கலாய்—உன் தூய்மை பறியுண்பதையும் ஆராய்கின்றாயல்லை.

170. திறம் திறம்பிய — நன்மையாகிய திறத்தினின்றும் பிறழ்ந்த. காமச் செருக்கினால்—காமத்தோடு கூடிய அகம்பாவத்தினால். மதியின்—அறிவிலே. செத்துச் செத்துக் கீழ்நிலையுற்று அநிலேயே மேலுஞ் செல்வதல்லாமல், அறத்தினின்றும் வழுவியவருள் அழியாமல் தப்பினவர் ஒருவருமிலர்.

171 பாரைஞ் ஞாறுவ பற்பல பொற்புயம்
ஈரைஞ் ஞாறு தலையுள வென்னினும்
ஊரைஞ் ஞாறுங் கடுங்கன லுட்பொதி
சீரைஞ் ஞாறவை சேமஞ் செலுத்துமோ. 27

172 புரம்பி ழைப்பருந் தீப்புகப் பொங்கியோன்
நரம்பி ழைத்தன பாடலின் நல்கிய
வரம்பி ழைக்கும் மறைபிழை யாதவன்
சரம்பி ழைக்குமென் றெண்ணுதல் சாலுமோ. 28

173 பிறந்து ளார்பிற வாத பெரும்பதம்
சிறந்து ளார்மற்றுந் தேவர்க்குந் தேவராய்
இறந்து ளார்பிறர் யாரும் இராமனை
மறந்து ளாருள ராகிலர் வாய்மையால். 29

174 ஆத லால்தன் அரும்பெறற் செல்வமும்
ஓது பல்கிளை யும்முயி ரும்பெறச்
சீதை யைத்தரு கென்றெனச் செப்பினுன்
சோதி யான்மகன் நிற்கெனச் சொல்லினுன் 30

175 என்ற லும்மிவை சொல்லியது எற்கொரு
குன்றில் வாழுங் குரங்குகொ லாமிது

---

171. பாரை ஞாறுவ—உலகை யெல்லாம் அழிக்க வல்லனவாகிய. பொன்—அழகு. பல புயங்களும் ஆயிரந்தலைகளு முளவெனினும் அவற்றினுதவியால் அழியக்கடவ உயிரை அழியாமற் காக்கமுடியுமோ? அவைகளெல்லாம் நெருப்பிலிட்ட ஆடைகள் போன்று உருவத்தோடு தோன்றினும் இற்றனவேயன்றோ? ஊரை ஞாறும்—ஊர் முழுவதையும் சாம்பலாக்கும் (கனல்.) பொதி-பொதிந்து வைக்கப்பட்ட; அன்றி, அகப்பட்ட.

172. புரம்—முப்புரம்; முப்புரங்களினின்றும் எவருந் தப்ப ஒண்ணுதவாறு நெருப்புப் புகும்படி கோபங்கொண்ட சிவபெருமான்; அதுபோலவே உன்னுடைய நகரம் முதலிய அழியும் என்பது குறிப்பு. நரம்பு இழைத்த பாடலில்—கைநரம்பே வீணையின் நரம்பாகக்கொண்டு இழைத்த பாடலினுலே. நல்கிய வரம் தப்பும், உனது செருக்கினுல். ஆதலால் இராமனம்பு ஒருபொழுதும் பிழைபடாது. அது பிழைக்கும் என்று எண்ணுதல் சாலாது. மறை பிழையாதவன்—இராமபிரான்.

173. இனிமேல் பிறவி எடுக்கவேண்டியிராது, பெரிய முத்தி யின்பத்திலே வாழ்பவர். இறந்துளார்—மிக மேலான பதவியை யடைந்துள்ளவர். இவர்கள் யாவரும் இராமனை மறந்தவரல்லர்; இது உண்மை.

174. பெற—பெறும்பொருட்டு. தருக என்று என—தருக என்பதாக. நிற்கு எனச் சொல்லினுன்.

175. எற்கு—எனக்கு. வெற்றியை யன்றித் தோல்வியை அதுவரையில் அடையாதவன்: அனுமன் பேச்சைக் கேட்டபொழுது இராவணன் சிந்தித்ததை யொட்டி இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

நன்று நன்றென மாநகை செய்தனன்
வென்றி அன்றென்று தானன்றி வேறிலான். 31

176 குரக்கு வார்த்தையும் மானிடர் கொற்றமும்
இருக்க நிற்கநீ என்கொ லடாவிரும்
புரத்தி னுள்தருந் தூது புகுந்தபின்
அரக்க ரைக்கொன்ற தலைதுரை யாயென்றான். 32

177 காட்டு வாரின்மை யாற்கடி காவினை
வாட்டி னேனென்னைக் கொல்லவந் தார்களை
வீட்டி னேன்பின்னும் மென்மையி னாலுன்தன்
மாட்டு வந்தது காணும் மதியினால். 33

178 என்னு மாத்திரத்து ஈண்டெரி நீண்டுக
மின்னும் வாளெயிற் றன்சினம் வீங்கினான்
கொன்மின் என்றனன் கொல்லியர் சேர்தலும்
நின்மின் என்றனன் வீடணன் நீதியான். 34

---

176. இரும்புரத்தினுள்—இப்பெரிய நகரத்தினுள். தரும் தூது புகுந்த பின்—அனுப்பிய தூது வந்த பின்பு.

177. காட்டுவாரின்மையால்—உன்னைக் காண்பிப்பாரில்லாதபடியால். கடி கா—வாசனை பொருந்திய சோலையை. வாட்டினேன்—அழித்தேன். வீட்டினேன்—கொன்றேன். மென்மையினால்—அடக்கத்தோடு. காணும் மதியினால்—காணவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால்.

178. ஈண்டு எரி—கிளர்ந்த நெருப்பு. நீண்டு உக—முந்திய எல்லையையுங் கடந்து அப்பால் உகும்படி. மின்னும் வாளெயிற்றன்—சினம் எல்லை கடந்த நிலை. வீங்கினான்—மிக்கான். கொல்லியர்—கொலை செய்வோர். நின்மின்—நில்லுமின். (யுத்த: 16.)

---

51. அனுமன் பிராட்டி செய்தி உணர்த்தியமை.

தென்றிசைக்கண் பிராட்டியைத் தேடிச்சென்ற வானர வீரர் திரும்பி வாராதது குறித்து இராமபிரான் சுக்கிரீவனை வினவுங் காலையில், ததிமுகன் உதிர மொழுக ஓடிவந்து வானரக் கோன் காலில் விழுந்து, மதுவனத்தை, அங்கதன் அனுமதியினால் வானர வீரர் அழித்த செய்தியைக் கூறினான். தென்திசைச் சென்ற அவ்வீரர் தன் ஆணையையும் மீறிச் செய்த அச்

செய்கையால் அவர்கள் பிராட்டியைக் கண்டனராதல் வேண்டும் என்று சுக்கிரீவன் நிச்சயித்து, தன் கருத்தை இராமபிரானுக்குச் சொல்லித் தேற்றினன். அப்பிரான் வானரவீரர் என்ன செய்தி கூறுவாரோ என்று சுக்கிரீவனை வினவும் பொழுது, அநுமன் முன்னே தோன்றினன். இராமபிரானும் அவனை அன்புகூர நோக்கினன். வந்த அநுமன் முதலில் செய்கையால் பிராட்டியின் நிலைமை முதலியவற்றை உணர்த்தினன். பின்பு தான் நேரிற் கண்ட அவள் பெருமையை விரித்துரைத்து, தான் சென்று கண்டு வந்த வரலாற்றையுங் கூறலுற்றான். இப்பாடத்தில் அநுமன் குறிப்பாக உணர்த்தியது, பிராட்டியின் கற்பின் சிறப்பைக் கூறியது—இவற்றைக்கூறும் செய்யுள்கள் அடங்கியுள்ளன.

சீதாபிராட்டியின் வரம்பில் பேரழகு, சேர்த்தியழகு முதலியனவற்றைப் பலபடியாகக் கூறிய கவி அவளது உயர் குணங்களின் அழகை, இப்பகுதியில், அவற்றையெல்லாம் காணத் தகும் சந்தர்ப்பங்களில் தன் கண்களே சான்றெனக்கண்ட அநுமன் இராமபிரானிடங் கூறும் கூற்றாகக் கூறுகின்றார். அவளுடைய கற்பு நிலை சொல்லின் பதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இயல்பினை யறிந்த மாருதி வந்தவுடன் முதலில் இராமபிரானை வணங்காது, பிராட்டியிருந்த தென்திசை நோக்கி நெடிது வணங்கி, உயர்புகழ்க் கொருத்தியான தவஞ் செய்த தவமாம் தையலினது கற்பு, பொறை, இற்பிறப்பு முதலிய பண்புகளை வாயார வாழ்த்தலுற்றான். சோகத்தாளாய நங்கையின் நற்பெருந் தவத்தைச்சுட்டி. அவள் கற்பினுக்குஅணி என்பதற்குத் தான் கண்ட சான்றுகளைக் காட்டி, அப்பிராட்டியினது அருந்தவத்தால் இரகுவின் குலமும், சனகன் குலமும், வானரர் குலமும் பெருமையுற்றதோடு, தேவர் குலமும் வாழ்ச்சியுற்று அவர் தேவிமாரும் வான்சிறப்புற்றார் என்று முடிக்கின்றான். இப்படி அகில உலகமும் வாழ்வுஞ் சிறப்பும் பெறும்படி விளங்கிய சிறையிருந்த செல்வியின் ஏற்றத்தை அநுமன் வாய்மொழி வாயிலாக ஆசிரியர் இப் பகுதியில் செஞ் சொற்றிறத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளக்கும் செய்யுளிற் கூறுகின்றார்.

[தெ. ப:—திருவடி தொழுத படலம்: 55—62; 64—67.]

179 எய்தினன் அனுமனும் எய்தி ஏந்தல்தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன் முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன் கையினன்
வையகந் தழீஇநெடி திறைஞ்சி வாழ்த்தினன். 1

180 திண்டிறல் அவன்செயல் தெரிய நோக்கினன்
வண்டிய லோதியும் வலியள் மற்றிவன்
கண்டதும் உண்டவள் கற்பும் நன்றெனக்
கொண்டனன் குறிப்பினால் உணருங் கொள்கையான். 2

181 ஆங்கவன் செய்கையை அளவை யாமென
ஓங்கிய உணர்வினால் விளைந்த துன்னினன்

179. வந்த அனுமன் இராமபிரானை யடைதலும் பிராட்டியின் சோக நிலைமை துன்பம் முதலியன நினைவிலெழ, உணர்ச்சி மிகுதியினால் வாய்பேச இயலாது, இராமபிரானை வணங்கவும் மறந்து, தென்றிசை நோக்கி இறைஞ்சி வாழ்த்தினன்.

ஏந்தல்—இராமபிரான். மொய்கழல்—வலிய பாதங்கள். முளரி நீங்கிய தையலை—தாமரையை விட்டு நீங்கிய இலக்குமியைப் போன்று இராமபிரானைப் பிரிந்து தத்தளித்த பிராட்டியை; நோக்கிய தலையன் கையன்—நோக்கிய, வணங்கிய தலையன்; சிரமேற் குவித்த கையன். வையகம் தழீஇ—பூமியைத் தழுவுவது போன்று எட்டு அங்கமும் படிய, நீட்டிய கைகளோடு வணங்கி; நெடிது இறைஞ்சி—நெடுநேரம் வணங்கியபடி பூமியிலே கிடந்து. வாழ்த்தினன்—பின்பு தன் உணர்ச்சியை வசப்படுத்திக்கொண்டு மனமார வாழ்த்தினன். இங்ஙனம் மனமொழி மெய்களால் பிராட்டியை வழிபட்டுத் தான்கூறும் செய்தியைக் குறிப்பாக உணர்த்தினன்.

180. அவன் செயலை நோக்கிய இராமபிரான் அதன் பொருளை உய்த்துணர்ந்தான்.

திண் திறல் அவன் செயல் தெரிய நோக்கினன்—மனத்திண்மை வாய்ந்த அவன் பரவசமுற்ற நிலையிற் செய்ததன் பொருளை ஆராய்ந்து பார்த்தான்: பார்த்து இராமபிரான் கொண்ட முடிபு:—வாழ்த்தினமையால் வண்டுகள் தங்கிய கூந்தலாள் உயிருடன் இருக்கின்றாள்; திசை நோக்கி வணங்கியமையால் கண்டதும் உண்டு. தன்னை வணங்காது அவளையே நெடிது இறைஞ்சினமையின் அவள் உயிர் நிலையோடு கற்பும் நன்று என்று மனத்துட் கொண்டான் மற்று—அசை. குறிப்பினால் உணரும் கொள்கையான்—முகக்குறி, செயல்வகை முதலியவற்றால் அகத்தே நிகழும் சிந்தனை முதலியவற்றை உணர்ந்துகொள்ள வல்ல இராமபிரான்.

181. அனுமன் செய்கை முதலியவற்றால் இவ்வளவும் உய்த்துணர்ந்து, தனது ஓங்கிய உணர்வினால் நிகழ்ந்த வரலாறுகளையும் ஒருவாறு ஆராய்ந்தறிந்தறிந்தான்.

அளவை—அளவு கருவி: நிகழ்ச்சிகளின் போக்கை அறிதற்குதவியான அளவு கருவி. ஓங்கிய உணர்வு — செய்கை, முகக்குறிப்பு முதலியவற்றை

வீங்கினன் தோள்புனல் கண்கள் விம்மினன்
நீங்கிய தருந்துயர் காதல் நீண்டதே. 3

182 கண்டனென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்
தெண்டிரை அலைகடல் இலங்கைத் தென்னகர்
அண்டர்நா யகஇனித் துறத்தி ஐயமும்
பண்டுள துயருமென்று அனுமன் பன்னுவான். 4

இசைவித்து உய்த்துணரும் நுண்ணுணர்வின் எல்லைக்கும் மிக அப்பாற்பட்ட பேரறிவு. விளைந்தது உன்னினான்—நடந்த நிகழ்ச்சி எத்தகையது என்பதையும் கூர்ந்து ஆராய்ந்தான். உன்னி அனுமன் பிராட்டியை ஒரு தெய்வமாகக் கொண்டு மனமொழி மெய்களால் அவசமுற்று வழிபட்டமை ஆதியவற்றையும் தான் குறிப்பினால் உய்த்துணர்ந்ததையும் இசைவித்து, பிராட்டிக்குப் பெரியதொரு ஆபத்து நேர நின்ற சமயம் சென்ற அனுமனால் அது ஓராற்றான் விலகிற்று, என்பதுபோன்று நிகழ்ந்தவற்றை ஊகித்துணர்ந்தான். இனி அச்சமில்லை யென்று கருதினமையால், தோள்கள் பூரிக்கப்பெற்றான். கண்கள் நீர் மல்கினான். பொறுத்தற்கரிய துயரம் நீங்கிற்று. காதல் நீண்டது—பிராட்டியைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆவல் எழுந்தது.

182. செய்கை மூலம் உணர்த்திய பொருளை இது முதல் சொற்களாற் கூறுகின்றான். அனுமன் கூறும் பொருளையெல்லாந் தொகுத் துணர்த்துகின்றது இச்செய்யுள்.

கண்டனென்—'தலையினன், கையினன்' என்பதன் விரி; 'கண்டு வருமென்றிருக்குங் காகுத்தன்' ஆதலின் முன்னர் கண்டனன் என்றான். கற்பினுக்கு அணியை—'வையகந் தழீஇ நெடிதிறைஞ்சினான்' என்பதன் விரி; கற்பு என்னும் உயர்குணத்திற்கு ஒரு அணிகலன் போன்று விளங்கும் பிராட்டியை, அது விளங்கநின்ற நிலைமையிற் கண்டேன்; கண்களால்—அவள் அன்னளாதலை, அனுமானத்தாலும் பிறர் கூறிய சான்றானுமன்றி என் கண்கள் சான்றெனக் கண்டனன். (சுந்தர: 63.) எங்கே எனின்:—தெண்டிரை அலை கடல் இலங்கைத் தென்னகர்—'தையலை நோக்கிய' என்பதன் விரி: தெள்ளிய திரைகள் அலைக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட இலங்கை என்னும் கட்டளைப்பட்ட நகரின்கண்ணே; நான்கு புறமும் துன்ப அலைகள் மோத அரக்கியர் அளவற்றார்கள் நெருக்க, கண்ணீர்க்கடலின் நடுவிலே மன உறுதி குன்றாமல் நின்றமையை இங்ஙனம் குறிப்பாக உணர்த்தினான். அண்டர் நாயக—பிராட்டி கற்பினுக்கணியாய் மன உறுதி குலையாது உயிர் தரித்திருந்தமையின், தேவர் துயர் நீங்க, உனது ஒரு நாயகம் நிலை பெறலாயிற்று; ஆதலால் நீ அண்டர் நாயகன் என்பதில் ஐயமில்லை. இனி துறத்தி—இனி விட்டுவிடுதி; எவற்றை எனின்:—ஐயமும்—பிராட்டி உளளோ இலளோ என்னும் ஐயத்தையும்; பண்டு உள துயரமும்—அவளைப் பிரிந்து பட்ட துயரத்தையும்; என்று—என்று தான் கூறப்புகும் பொருளைத் தொகுத்துரைத்து; அனுமன் பன்னுவான்—அனுமன் பெயர்த்தும் அவற்றைச் சற்று விரித்துரைப்பானாயினான்.

வேறு

183 உன்பெருந் தேவி என்னும்
உரிமைக்கும் உன்னைப் பெற்ற
மன்பெரு மருகி என்னும்
வாய்மைக்கும் மிதிலை வேந்தன்
தன்பெருந் தனையை என்னுந்
தகைமைக்கும் தலைமை சான்றாள்
என்பெருந் தெய்வ மையா
இன்னமுங் கேட்டி என்றான். 5

184 பொன்னல தில்லைப் பொன்னை
யொப்பெனப் பொறையில் நின்றாள்
தன்னல தில்லைத் தன்னை
யொப்பெனத் தனக்கு வந்த
நின்னல தில்லை நின்னை
யொப்பென நினக்கு நேர்ந்தாள்
என்னல தில்லை என்னை
யொப்பென எனக்கு ஈந்தாள். 6

---

183. உன் பெருந் தேவி, தயரதன் மருகி, சனகன் தனையை யாகிய சீதா பிராட்டி என் பெருந் தெய்வம் என்று கூறுகின்றான். அவளை மனமொழி மெய்களால் வழிபட்ட செய்கையின் பொருளைச் சொற்களாற் கூறுகின்றான்.

உரிமைக்கும், வாய்மைக்கும், தகைமைக்கும் தலைமை சான்ற அப்பெரியாள் என் பெருந் தெய்வம். கற்பு, இரும் பொறை, இற்பிறப்பு ஆகிய மூன்று குணங்களால் உலகிற்கே தலைமை சான்றவள் ஒரு பெருந் தெய்வமாக வைத்து வணங்கத் தக்கவள்; ஏந்தல் தன் மொய்கழல் வணங்காமைக்குரிய காரணம் சுட்டப்பட்டது.

184. இவ்வளவு பெருமையும் அவள் பொறையினாலாயது என்று கூறுகின்றான்.

பொறை—பொறுமை; நேர்ந்தாள்—கொடுத்தாள். ஈந்தாள் —வரமளித்தாள். பொன்னுக்கு ஒப்பு பொன்; அது போலத் தன் பொறுமைக்கு நிகர் தன் பொறுமையே என்று கூறும்படி உருத துயரத்தைப் பொறையிருந்தாற்றினாள். தனக்கு நிகர் தானே யாயதுபோலத் தன்னைத் தேவியாய்ப் பெற்ற நினக்கு நிகர் நீயே என்னும்படி உயர்குணம் சான்றவள். நின்னைக் காணும் ஆசையால் சோரும் ஆருயிர் காத்துத் தன்னை உனக்கு நல்கினாள். எனக்கும் அங்ஙனமே வேறு யாரும் ஒப்பில்லையாம்படி என்னைப் பணிகொண்டு, 'ஊழியோர் பகலா யோதும் யாண்டெலாம் உலகமேழும் ஏழும்வீவுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி' என்று வரம் முதலியன அளித்தாள்.

185 உன்குல முன்ன தாக்கி
உயர்புகழ்க் கொருத்தி யாய்
தன்குலந் தன்ன தாக்கித்
தன்னையித் தனிமை செய்த
முன்குல மறலிக் கீந்து
வானவர் குலமுங் காத்தின்று
என்குல மெனக்குத் தந்தாள்
என்னினிச் செய்வ தெம்மோய். 7

186 விற்பெருந் தடந்தோள் வீர
வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பின்
நற்பெருந் தவத்த ளாய
நங்கையைக் கண்டே னல்லேன்

---

185. உயர் புகழ்க் கொருத்தியாய பிராட்டியின் நிறையே தீயோர் இறந்துகத் தக்கோரிடர் துடைத்து வானவரையும் வாழ்வித்தது என்று கூறுகின்றான்.

உன்குலம்—உன் குலப்பெருமை. தன் குலம்—தன் குலப்புகழ். ஒருத்தி—இரண்டாவது பெயர் இல்லாத தனிச் சிறப்பினள். தன்னை இத்தனிமை செய்தமன்—இராவணன். வானவர் குலத்தைக் காத்து—சிறையிருந்து தேவர் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் விடுதலையளித்துப் பாதுகாத்து. என் குலம்—வானரப் பெருமை; பிராட்டியை மீட்டளித்தலாலாகிய புகழ். எம்மோய்—எமது தாய்.

186. பிராட்டி செய்த மனத்தவத்தை வியந்து கூறுகின்றான். 'கற்பினுக்கணி' என்பதன் விரி. இவ்வளவு பெருமை, சிறப்புக்களுக்கெல்லாம் காரணம் அவள் ஆற்றுகின்ற நற் பெருந்தவம்; அதாவது இற்பிறப்பு, இரும் பொறை, கற்பு என்னும் மூன்று பண்புகளும் ஒருங்கு இசைந்து விளங்க நின்ற தவம் என்று கூறுகின்றான்.

வில் பெருந் தடந்தோள் வீர—வில்லை ஏந்திய உயர்ந்த பருத்த தோளினை யுடைய வீரனே! அவள் நற் பெருந்தவத்தளாய நங்கை; நீ விற் பெருந்தடந் தோள் வீரன். அவள்மாட்டுக் கற்பினுக்குரிய பண்புகள் நிறைந்திருத்தல் போன்று வீரத்திற்குரிய வலிமை முதலியனவெல்லாம் நிரம்பிய பெருவிறல் வீரனே! அனுமன் பிராட்டியினது உயர்புகழ் முதலியவற்றைக் கேட்ட இராமபிரான், தோள் அடைந்த பூரிப்பைக் கண்டு இங்ஙனம் விளித்தனன் போலும். வீங்கு நீர் இலங்கை வெற்பின்—பெரிய கடல் சூழ்ந்த இலங்கையின் கண்ணதாகிய குன்றில்: நற் பெருந்தவத்தளாய நங்கையைக்கண்டேன் அல்லேன்:— தவம்—கற்பு; பெருந்தவம்—இரும் பொறையோடு கூடிய கற்பு; நல் பெரும் தவம்—இற் பிறப்பு, இரும் பொறை இவற்றோடு கூடிய கற்பு; தோன்றியது வெளிப்பார்வைக்கு நற்பெருந் தவத்தளாகிய நங்கை உருவமேயாயினும் உண்மையில் அவ்வுருவத்தில் யான் கண்டது அவள் மாட்டு விளங்கிய தவத்தின் அங்கமாகிய பண்புகளேயாம்: எப்பண்புகளைக் கண்டேன்

இற்பிறப் பென்ப தொன்றும்
இரும்பொறை யென்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர தொன்றும்
களிநடம் புரியக் கண்டேன். 8

187 வேலையு ளிலங்கை என்னும் விரிநக ரொருசார் விண்தோய்
காலையு மாலை தானு மில்லதோர் கனகக் கற்பச்
சோலையங் கதனின் உம்பி புல்லினால் தொடுத்த தூய
சாலையி னிருந்தாள் ஐய தவஞ்செய்த தவமாந் தையல். 9

188 மண்ணொடுங் கொண்டு போனான் வானுயர் கற்பினாள் நன்
புண்ணிய மேனி தீண்ட அஞ்சுவான் உலகம் பூத்த

என்னில்:— இற் பிறப்பு என்பதொன்று களி நடம் புரியக்கண்டேன்; இரும் பொறை என்பதொன்று களி நடம் புரியக்கண்டேன்; கற்பெனும் பெயர தொன்று களி நடம் புரியக்கண்டேன்; இம் மூன்றும் ஒருருக்கொண்டாற் போன்ற நற்பெருந் தவத்தையே கண்ணுறக்கண்டேன். அத்தவத்தின் பகுதி களாகிய இம் மூன்றும் தனித்தனியாகவும் சமுதாயமாகவும் சிறந்து விளங்கு தலைக்கண்டேன். இரும் பொறை—பெரிய பொறை. களி நடம்—ஆனந்தக் கூத்து: அம்மூன்று பண்புகளும், ஏற்றதோரிடம் பெற்றமையாற் களிப்புடன் நடனஞ் செய்வது போன்று காணப்பட்டன; அவை பூரண அமைதிபெற்று இயல்பாக விளங்கி நின்றமையை இங்ஙனம் கூறினான்.

187. இது முதல் மூன்று செய்யுட்களில் நற்பெருந்தவ முண்மைக்குச் சான்று கூறுகின்றான். இச்செய்யுளில் இராவணன் மண்ணொடுங் கொண்டு போனான்; ஆதலால் 'தவஞ்செய்த தவமாந் தையலைத்' தீண்டிலன் என்று கூறுகின்றான்.

வேலையுள் இலங்கை—கடலின் நடுவிலுள்ள இலங்கை. ஒரு சார்—ஒரு பக்கம். காலையும் மாலைதானும் இல்லதோர் சோலை—சூரியன் ஒளி உட்புகாத சோலை. கனகக் கற்பச்சோலை—பொன்மயமான கற்பக மரச்சோலை. தூய சாலை—இராவணன் உட்புகாத பன்னசாலை, தவம் செய்த தவமாம் தையல்—நற் பெருந்தவத்தைப் பிராட்டி மேற்கொண்டமை தவத்திற்கே ஓர் அழியாப் பெருமை யளித்தது; ஆகவே இவள் தவத்தை மேற்கொள்ளுதற்கு 'தவம்' என்ற தெய்வமும் பெரிய தவஞ் செய்தலாலே பிறந்தவள் என்று கூறும்படி தோன்றிய சீதாபிராட்டி.

188. இராவணனுக்குப் பிரமனிட்ட சாப முண்மையால் தீண்டிலன் என்று கூறுகின்றான்.

கண்ணகன் கமலத் தண்ணல் கருத்திலாள் தொடுதல் கண்ணின்
எண்ணருங் கூருய் மாய்தி என்பதோர் மொழியுண் டென்பான். 10

189 தீண்டிலன் என்னுந் தன்மை திசை முகன் செய்த முட்டை
கீண்டில தனந்த னுச்சி கிழிந்தில தெழுந்து வேலை
மீண்டில சுடர்கள் யாவும் விழுந்தில வேதஞ் செய்கை
மாண்டில தென்னுந் தன்மை வாய்மையான் உணர்தி மன்னே 11

190 சோகத்தா ளாய நங்கை கற்பினுல் தொழுதற் கொத்த
மாகத்தார் தேவி மாரும் வான்சிறப் புற்ருர் மற்றைப்
பாகத்தாள் இப்போ தீசன் மகுடத்தாள் பதுமத் தாளும்
ஆகத்தாள் அல்லள் மாயன் ஆயிரம் மௌலி மேலாள். 12

மண்ணெடுங் கொண்டு போனுன்; ஏன்? மேனி தீண்ட அஞ்சுவானுகி; எதனுல்? பிரமனிட்ட சாபத்தினுல். கண் அகல் கமலத்து அண்ணல்—பிரமன். கண்ணின்—செய்தால். எண்ணரும் கூருய் மாய்தி—கணக்கில்லாத சிறு பிளவுகளாய்த் தலை வெடித்து இறப்பாய். என்பான்—என்று அனுமன் கூறுவான்.

189. தீண்டிலன் என்பதற்கு மற்ருெரு சான்று காட்டுகின்ருன்.

வாய்மை—சொல். முட்டை—அண்ட கோளம். கீண்டிலது—பிளந்து போகவில்லை. அனந்தன் உச்சி கிழிந்திலது—ஆதிசேடன் தலை வெடித்திலது. வேலை மீண்டில—ஏழு கடல்களும் பூமியை நோக்கி மேல் எழுந்தில: வேதம் செய்கை மாண்டிலது—வேத மந்திரங்களின் வலிமை அழிந்திலது. வாய்மையான்—நேர் முகமாய்க் காணுமுண்மையால். மன், ஓ—அசைகள்.

190. பிராட்டியின் நற்பெருந்தவம் பெண் பிறந்தார் யாவரையுமே பல படி உயர்த்திவிட்டது என்று கூறுகின்ருன்.

மாகம்—வானுலகம், யாவரும் வணங்கும் வானுலகிலுள்ள தேவி மாரும் சீதாபிராட்டியின் கற்பினுல், உயர்ந்த பெருமை எய்தினர். அதற்கு உதாரணம்:—முன்பு ஈசன் பாகத்திலிருந்தவள் இப்பொழுது தலையிலுள்ளாள், தாமரையாள் முன்பு மாயன் மார்பிலிருந்தவள் இப்பொழுது ஆயிரம் மகுடங்களின் மேல் இருக்கின்ருள்.